uykuda sevilen kızlar

YASUNARI KAWABATA

ASSOS

Yasunari Kawabata

UYKUDA SEVİLEN KIZLAR

ASSOS YAYINLARI

ONK Ajans

Birinci Basım: Ocak 2003

Kapak Resmi: Pmar Yoldaş
Kapak Filmi: Seval Grafik

Dizgi: Özgün Ajans
Baskı: Kurtiş Matbacılık
Cilt: Güven Mücellit

Telsiz Mah. 72. Sk. No: 46//9
Zeytinburnu - İSTANBUL
Tel: (0212) 416 50 86

YASUNARI KAWABATA

UYKUDA SEVİLEN KIZLAR

ASSOS

YASUNARI KAWABATA
(1899 - 1972)

Çağdaş Japon edebiyatının en usta ve zarif romancılarından biri olan Yasunari Kawabata, aynı zamanda Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanmış olan ilk ve tek Japon yazarıdır (1968). Osaka'da doğdu. Yalnızlık içinde geçen çocukluk çağı, yazılarındaki hüzünlü hava üzerinde de etkili oldu. Çocuk yaşta öksüz kaldı. Çok geçmeden tek kız kardeşini ve birlikte yaşamakta olduğu büyük annesini kaybetti. Tek yakın hısımı olan büyük babasının ölümünü de hiçbir değişikliğe uğramadan yayınlanmış ilk yapıtlarından biri olan "On Altı Yaşındaki Bir Delikanlının Günlüğü" adlı eserinde anlattı.

Ondan sonra da günlerini Osaka kenti banliyösündeki okul yatakhanelerinde geçirdi. 1917'de Osaka'da liseye başladı. 1920'de de Tokyo Üniversitesi'nin İngiliz edebiyatı bölümüne girdi, bir yıl sonra aynı üniversitenin Japon edebiyatı bölümüne geçti, üni-

versiteyi 1924'te bitirdi.

Daha öğrencilik dönemindeyken yaptığı çalışmalar büyük Japon edebiyatçılarının dikkatini çekti ve tanınmış yazar Kikuchi'nin yayınladığı edebî derginin ilk yazarları arasında Kawabata da yer aldı.

Kendisinin de üyesi olduğu edebiyatçılar grubu, "yeni-duyumcular" adını taşımaktaydı. İşlediği temaların kökeni çok eskilere dayanmaktadır. Gelenekçilikle çağcıllığı çok uyumlu biçimde birleştirmesi onun genç yaşta ünlü yazarlar arasında yer almasına yol açtı.

Tanınmış bir Japon yazarı onun "durmadan yolculuk yapan bir gezgin" olduğunu söyler. Kawabata da kendisini en çok çeken şeyin "engin denizlerdeki adalar" olduğunu anlatmıştır.

İlk yolculuklarından birinde uğradığı, Tokyo'nun güneyindeki İzu Yarımadası'nda kaldığı günlerden sonra dile getirdiği izlenimler, onun üne ulaşmasını sağladı. Bu yapıtında, İzu Adası'nda yaya olarak yolculuk yapan karamsar bir lise öğrencisinin orada edindiği dostlarla ve genç bir dansçı ile tanıştıktan sonra nasıl yatışmış ve neşeli düşüncelerle döndüğünü anlatır (ki sonradan izlenimlerini "İzu'daki Dansçı" başlığını taşıyan ve 1955'te yayınlanan kitabında da dile getirdi).

Kawabata'nın romanlarının belirgin niteliklerinden biri de kahramanlarıyla romanın konusunu oluşturan dekor arasında kurduğu ince dengedir. Onun görüşüne göre, insan yaşamı çok kırılgan bir nesnedir ve her an doğaya geri dönebilir.

Meslek yaşamının ilk yıllarında Kawabata çok kısa öyküler, Tokyo Üniversitesi'ni bitirdikten sonra da yirmi yıl boyunca düzenli olarak edebî dergilerde eleştiriler yazdı; özellikle yeni yetişen yetenekli yazarları keşfetmekte büyük bir ustalık gösterdi. Ayrıca sinemaya da el attı, senaryolar yazdı, bunlardan kimileri sinema klâsikleri arasında yer aldı.

Tokyo'nun ayak takımının eğlence yeri olan Asakusa semti üzerine yazdığı, önce 1929-1930'da, sonra 1934-1935'te "tefrika" hâlinde çıkan "Asakusa'nın Kızıl Çetesi" adlı yapıtı büyük ilgi ile karşılandı. Japon adaları boyunca yaptığı gezilerden esinlenerek yazdığı "Karlar Ülkesi", dilimize de çevrilen önemli kitaplarındandır (1952).

Kawabata hiçbir zaman bol verimli bir yazar olmadı. Örneğin 1942'de yazdığı bir yapıtı ekler yaparak, yer yer yeniden yazarak 1972'de tekrar yayınladı. Bu yapıtı da tefrika biçiminde yayınlananlar arasındadır.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Kawabata'nın yaşamı parlak şekilde çalışmayla dolu geçti ve kendisini edebiyat dünyasının en tanınmış kişilerinden biri hâline soktu. Japon P.E.N. Klübü'nün (Yazarlar Derneği) başkanı ve çağdaş yazarlar arasında kitapları en çok çevrilen bir sanatçı olarak üne erişti, 1968'de Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

Yaşamının son yıllarında yazdığı kitaplar arasında "Uykuda Sevilen Kızlar" da vardır. Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanışından üç yıl birkaç ay sonra Kawabata hiç beklenmedik bir anda ve iç yüzü hiçbir zaman aydınlanamamış bir biçimde yaşama gözlerini

yumdu. 16 Nisan 1972 gününün akşamı Kamukura semtindeki evinden pek uzak olmayan ve yine kendi malı olan bir apartmanın havagazıyla dolu odasında onun ölüsünü buldular.

Her şey bunun bir intihar olduğunu gösteriyordu ve kamu oyu onu kendi eliyle canına kıydığı noktasında birleşti. Peşi sıra hiçbir yazı, mektup vb. bırakmamıştı, bu yüzden bir kazaya kurban gitmiş olabileceğini düşünenler de oldu.

İsveç Akademisi'nden Anders Usterling, 1968'de Kawabata'ya Nobel Ödülü'nün verilişi sırasında yaptığı konuşmada şöyle demişti:

— Savaş sonrasının güçlü "Amerikanlaşma" akımı karşısında o, eski Japonya'nın güzelliğini ve kişiliğini savunmaya çalıştı.

Gerçekten de eski Japonya'nın güzelliğini onun kadar bilen, anlayan, duyan biri daha yoktu.

Çeviren: Sâmih Tiryakioğlu

I

Randevucu kadın yaşlı Egushi'ye şu öğütleri verdi:

— Sonra, soğuk şakalar yapmaya da kalkışmayın, çok rica ederim! Parmaklarınızı uyuyan kızın ağzına sokayım filân demeyin! Yakışık almaz bu!

Birinci katta topu topu iki oda vardı. Bunlardan sekiz hasırlık* olanında Egushi ile kadın konuşuyorlardı. Öteki de bitişikteydi, bir yatak odası olmalıydı her halde. Egushi'nin geçerken gördüğü giriş katına gelince, ilk bakışta salon yoktu burada, bu yüzden otel denemezdi bu eve. Buranın otel olduğunu gösteren hiçbir levha da yoktu zaten. Bu evin esrarlı hâli de böyle bir açıklamaya engel olsa gerekti. İçeride en ufak gürültü duyulmuyordu. Sürgülü kapıda kendisini karşılayan, şu anda konuştuğu kadının dışında hiçbir canlı yaratık görmemişti. Egushi'nin buraya ilk geli-

(*) "Hasır" sözü burada ölçü birimi olarak kulanılıyor: Japonya'da odalara serilen hasırlar 180 x 90 cm'liktir. Oda sekiz hasırlık olduğuna göre yüz ölçümü 13 m^2 kadardır (*Çeviren*).

şiydi, kadının patron mu ya da işçi mi olduğunu anlayamamıştı. Ne olursa olsun, ziyaretçinin gereksiz sorular sormaması daha iyi olacaktı her halde.

Kadın, kırk yaşlarında vardı, ufak tefekti, sesi gençti, bundaki ton değişikliklerini de isteyerek hafifletiyordu sanki. İnce dudaklarını aralamadan kımıldatıyor, karşısındaki adamın yüzüne bakmaktan kaçınıyordu. Kapkara göz bebeklerinde ötekinin kuşkusunu gideren, hatta sakin bir içtenlik vardı daha çok. O da kendi bakımından hiçbir kuşku duymuyordu sanki. Mangalın üzerindeki ibrikte su kaynıyordu. Çayı demlemek için kadın bu sudan kullanmıştı. Hem cinsi, hem demleniş tarzı bakımından dikkati çeken, böylesi yerde ve böylesi durumda gerçekten şaşırtıcı olan bu çay, yaşlı Egushi'yi gevşetmişti. Duvardaki – Japonların **tokoma** diye adlandırdıkları – oyukta, Kawai Gyokudô'nun fırçasından çıkma bir resim asılıydı. Bir kopya olmalıydı bu her halde, güzün sıcak renklerine bürünmüş bir dağ manzarasını gösteriyordu. Bu sekiz hasırlık odanın alışılmadık, beklenmedik bir şeyler gizlediğini gösteren hiçbir belirti yoktu.

Kadın: "Kızı uyandırmaya kalkışmayın", diye yineledi: "Uyandırmak için ne yapsanız gözlerini açmayacaktır hiç... Çok derin uykudadır, hiçbir şeyin farkında olmaz. Kız deliksiz bir uyku çeker çünkü ve baştan sona hiçbir şeyi bilemez. Geceyi kiminle geçirdiğini bile, hatta... Onun için hiç merak etmeyin".

Yaşlı Egushi'nin zihninden çeşitli kuşkular geçti, ama hiçbirini açığa vurmadı.

— Güzel kızdır! Buraya da çok seçkin müşterileri

alırız zaten...

Egushi gözlerini başka yere çevirmiş olmak için kol saatine baktı.

— Saat kaç?

— On bire çeyrek var!

— O kadar olmuş demek! Yaşlı baylar erken yatıp erken kalkarlarmış. Kız da hoşunuza giderse.

Kadın böyle diyerek kalktı, bitişik odaya açılan kapının anahtarını çevirdi. Solak mıydı ki? Kesin olan şu ki, sol elini kullanmıştı. Bu ayrıntı önemsizdi ama kadının anahtarı çevirirken yaptığı bütün hareketleri izleyen yaşlı Egushi, soluğunu tuttu. Kadın kapının aralığından başını eğmiş, öbür odanın içine bakıyordu. Bitişik odaya böyle bakmak âdetiydi her halde, arkadan görünüşünde de olağanüstü hiçbir taraf yoktu, ama Egushi acayip buldu onu. Kemerinin fiyonkunda garip bir kuş tasviri vardı. Bu sadeleştirilmiş kuş tasvirine niçin gerçekçi gözlerle ayaklar yapılmıştı böyle? Kuşun kaygı verici hiçbir şeyi yoktu kesinlikle, beceriksizce bir resimden başka şey değildi bu, ama bu kadının kalıbına, kıyafetine kaygılandırıcı bir hâl veren de bu kuştu işte. Kemerin zemini açık sarıydı, aktı hemen hemen. Bitişik odanın loş gibi bir hâli vardı.

Kadın kapıyı kapattı ve kilitlemeden, anahtarı masanın üzerine, Egushi'nin önüne bıraktı. Yüzünde, yaptığı incelemenin sonucunu gösteren hiçbir şey yoktu, ses tonunun iniş çıkışları aynıydı:

— Buyurun anahtarı, Allah rahatlık versin. Olur ki uyuyamazsanız, baş ucunuzda uyku ilâcı var.

— Bir içkiniz yok mu?

— Hayır. Alkollü içki vermiyoruz.

— Uyumak için biraz **sake** (pirinç rakısı) olsun yok mu?

— Yok.

— Kız bitişik odada, değil mi?

— Çoktan uykuya daldı, sizi bekliyor.

Egushi hafifçe irkildi: "Yaaa, öyle mi?"

Ne zaman bitişik odaya girmişti bu kız? Ne zamandır uyuyordu? Kızın uyuduğundan emin olmak için kadın kapıyı aralayıp içeriye bir göz atmıştı her halde. Kız kendisini uykuya dalmış olarak bekleyecek, uyanmayacaktı. Evi bilen eski bir arkadaşından öğrenmişti bunu, ama şimdi evdeydi ya, inanılmaz görünüyordu bu ona.

Kadının ona yardım etmek istermiş gibi bir hâli vardı: "Burada mı soyunacaksınız?" diye sordu. Egushi yanıt vermedi.

— Dalgaların gürültüsü duyuluyor. Sonra rüzgâr...

— Dalgaların gürültüsü mü?

Kadın: "İyi uykular" dedi, dışarıya çıktı.

Yaşlı Egushi yalnız kalınca esrarlı yanı olmayan, masum görünüşlü sekiz hasırlık odaya göz gezdirdi, sonra bakışı bitişik odanın kapısı üzerinde durdu. Bir metre kadar genişlikte tahta bir kapıydı bu. Evin yapıldığı zamandan kalma değil de sonradan eklenmiş gibi bir hâli vardı. Daha dikkatli baktı; iki odayı ayıran bu bölmenin yerinde eskiden tahta kapaklar vardı her halde, "Uyuyan Kızlar"a gizli bir oda yapmak için, kapakların yerine sonradan bu bölme konul-

muştu. Bu bölmenin boyası da öteki yerlerle aynı renkteydi ama, daha yeni görünüyordu.

Egushi kadının giderken bıraktığı anahtarı aldı. Basbayağı bir anahtardı bu. Anahtarı almak, öteki odaya geçmek için hazırlanmak demekti ama Egushi kalkmadı hiç. Kadının dediği gibi, dalgaların gürültüsü korkunçtu. Yüksek bir yarın eteğini döverlermiş gibi duyuluyordu sesleri. Bu küçük ev de o yerin tepesindeydi sanki. Rüzgârın gürültüsü, kışın habercisiydi. Onu böyle duyuşunun nedeni bu ev miydi, yoksa kendi yüreği miydi, yaşlı Egushi hiçbir şey bilemiyordu. Ortada tek mangal vardı, ama kesin olan şu ki, oda soğuk değildi. Sıcak iklimli bir bölgeydi burası zaten. Rüzgârın ağaç yapraklarını savurduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Egushi gece geç vakit gelmiş, çevrenin nasıl bir yer olduğunu seçememişti ama denizin kokusunu alıyordu.

Kapıdan girince böyle bir ev için geniş sayılacak bir bahçe, içinde de iri boylu birkaç çamla birkaç akçaağaç vardı. Karanlık göğün üzerinde siyah çamların iğneleri iyice belli oluyordu. Eskiden yazlık ev diye kullanılmıştı burası her halde.

Anahtar elinde olduğu hâlde Egushi bir sigara yaktı, bir iki nefes çekti, sonra, daha yeni yanmış başını sigara tablasına bastırıp söndürdü, ama hemen ikinci bir sigara yakıp sonuna kadar içti. Duyduğu hafif heyecanla alay etmek istiyordu, ama içini daha çok, hoş olmayan bir boşluk duygusu kaplamıştı. Egushi, uyumak için ötedenberi azıcık içki içerdi ama uykusu hafifti, korkulu düşler de görürdü sonra. Genç yaşın-

da kanserden ölen bir kadın ozan, şiirlerinden birinde uykusuzluk için şöyle demişti:

İşte gece: Kara kurbağalar,
Köpek leşleri, suda boğulmuş insanlar
Hazırlıyor bana.

Bu dizeler Egushi'nin aklında kalmıştı, unutamıyordu onları artık. Bu kez de bu şiiri anımsadı: "Bitişik odada uyuyan, daha doğrusu uyutulmuş olan kız da o 'suda boğulmuş insanlar' türünden olmasın sakın?" diye sordu kendi kendine. Bu yüzden de onun yanına gitmek için yerinden kalkmaya çekiniyordu. Kızın neyle uyutulduğu söylenmemişti ona ama ne de olsa, görünüşe göre, kız doğal olamayacak derin bir uykunun bilinçsizliğine dalmıştı ya, uyuşturucu madde kullanan kimseler gibi onun da yüzü kurşunî renkte, gözlerinin çevresi mor, kaburgaları çıkık, tüm bedeni kuru tahta gibi sıska ve sert olmalıydı her halde. Pörsümüş, soğuk, şişkin bir kızdı bu belki. Morarmış, bozuk diş etleri vardı da bunların arasından hafif bir horultu çıkıyordu belki. Yaşlı Egushi, ömrünün altmış yedi yılı boyunca kadınlarla hoş olmayan geceler geçirmişti tabiî. Ve tam da bu çeşit düş kırıklıklarını unutamamıştı işte. Bu düş kırıklıkları herhangi bir beden kusurundan değil de, bu kadınların yaşantılarındaki mutsuz bir sapmadan ileri geliyorlardı oysa. Egushi bu yaşına geldikten sonra bir kadınla yeni bir deneme yapıp düş kırıklığına uğramaya hiç istekli değildi. Bu eve gelmişti, bu kaygı verici anda düşündük-

leri de bunlardı işte. Bununla birlikte bütün gece için uyutulmuş, gözünü açmayacak bir kızın koynunda sabaha dek yatmaya hazırlanan bir ihtiyardan daha korkunç şey olabilir miydi? Egushi kocamışlığın korkunçluğu içinde bu mutlak duyguyu araştırmak için gelmemiş miydi bu eve?

Kadın: "Çok seçkin müşteriler", demişti ve bu eve gelenlerin hepsi de "çok seçkin müşteriler" olsalar gerekti gerçekten. Bu evi Egushi'ye göstermiş olan kimse de bu çeşit yaşlı bir adamdı, erkekliğini çoktan yitirmiş bir ihtiyardı. Egushi'nin de aynı derde uğradığını sanmıştı her halde. Evdeki kadın da bu çeşit yaşlılarla karşılaşmaya alışmış olmalı ki, Egushi'ye en ufak acıma duygusuyla bakmamış, en ufak kuşku göstermemişti ona karşı. Bununla birlikte ihtiyar Egushi, sürekli olarak kadınlarla zevk etme sayesinde ev sahibesinin "tehlikesiz müşteri" diye adlandırdığı hâle gelmemişti ama o andaki arzusuna, bulunduğu yere, ya da yanındaki kadına göre, kendi iradesiyle "tehlikeli" hâle gelebilirdi. Ve işte, kocamışlığın korkunçluğu şimdiden yakasına yapışmıştı: "Bu evin müşterilerine musallat olan acıklı hâl benden de pek uzak değil", diye düşünüyordu. Buraya gelmek isteyişi de bunu gösteriyordu, başka hiçbir şeyi değil. Onun içindir ki, Egushi, yaşlılara burada zorla kabul ettirilen korkunç, ya da acınacak yasakları çiğnemeyi aklından bile geçirmiyordu. Bunları çiğnememek isteğinde ise başarabilecekti pek âlâ. Buraya gizli bir klüp de denebilirdi kuşkusuz, ama görünüşüne göre üyeleri olan ihtiyarlar az sayıda idiler. Egushi'ye gelin-

ce, o ne klübün kötülüklerini açıklamak, ne de onun kurallarına karşı gelmek niyetindeydi. Merakın kendisi üzerinde daha güçlü bir etki yapmayışı dahi, yaşlılığın verdiği şaşkınlığı açığa vurmaktaydı.

Kimi müşteriler: "Uyurken güzel rüyalar gördük", diyorlar. Başkaları da: "Gençlik günlerimizi anımsattı bu bize", dediler.

Yaşlı Egushi, yüzünde acı bir gülümseyiş bile bulunmadığı hâlde, bir eliyle masaya dayanıp kalktı, bitişik odanın kapısını açtı. O sırada da kadının bu sözleri geldi aklına.

— Aaaa!

Egushi'nin böyle haykırmasına yol açan, duvarlardaki al kadife örtüydü. Hafif ışıkta perdenin rengi daha koyu görünüyordu; öyle ki, perdenin önünde incecik bir ışık gölgesi varmış gibi bir duyguya kapılıyordu insan ve bir düş âlemine giriyordu sanki. Perde odayı dört yandan sarmıştı. Egushi'nin girdiği kapı da perdeyle gizlenmiş olmak gerekti: Burada perdenin kıyısı buruşuktu. Egushi kapıyı kilitledi, sonra perdeyi kaldırarak uyuyan kıza baktı. Yapmacık bir uyku değildi bu, Egushi kızın soluyuşunu duyabiliyordu çünkü. Bu da onun derin derin uyuduğunu kuşku götürmez biçimde gösteriyordu. Kızın beklenmedik güzelliği karşısında yaşlı adamın yüreği ağzına geldi. Beklenmedik tek şey güzelliği değildi yalnız. Gençliği de onun kadar beklenmedik bir şeydi. Yalnız yüzü açıktaydı. Sol yanına yatmış, ondan yana dönmüştü. Vücudu görünmüyordu ama yirmi yaşında olması gerekti her halde. Egushi'nin göğsünde yeni bir kalp

kanatlarını açıyor gibi oldu sanki.

Kızın sağ bileği dışarıdaydı, sol kolu ise yorganın altında eğrilemesine durur görünüyordu. Fakat sağ eli, gözleri kapalı yüzünün boyunca yastığın üzerinde duruyordu. Parmaklarının ucu uykudan gevşemiş, hafifçe içeriye doğru bükülmüştü ama ek yerlerinin ince kıvrımını sezdiremeyecek derecede bükük değildi yine de. Sıcak bir kanın pembe rengi elin sırtından parmakların ucuna doğru gittikçe koyulaşıyordu. Pürüzsüz, parlak görünüşlü, ak bir eldi bu.

— Uyuyorsun ha? Uyunmayacak mısın?

Yaşlı Egushi bu ele dokunmaya sanki bahane olsun diye söylemişti bunu. Sonra elin tümünü avucunda sıktı ve hafifçe sallamayı denedi. Kız uyanmayacaktı, iyi biliyordu bunu. Eli hep sıkarak, onun yüzüne baktı: "Ne çeşit bir kız olabilir bu?" dedi içinden. Kaşlar tuvalet malzemesi yüzünden bozulmamıştı, bitişik kirpikler kusursuzdu. Egushi saçların kokusunu içine çekiyordu.

Bir an için dalgaların gürültüsü daha güçlü görünmüştü: Egushi gönlünü kıza kaptırdığı için olmuştu bu. Beri yandan kararlı bir tavırla soyundu. Odadaki ışığın yukarıdan geldiğini ancak o zaman farketti, bakışlarını kaldırdı: Tavanda iki delik vardı, kâğıt tabakalarıyla örtülü elektrik lâmbalarının ışığını bunlar yayıyordu. Böyle bir ışık al kadifeye uygun düşüyor muydu? Kızın tenine, sanki bir hayalmiş gibi, gerçek dışı güzelliğini veren, kadifenin yansıttığı bu ışık mıydı acaba? Egushi heyecanlıydı ama, bunu sakin sakin düşünmeye çabaladı. Fakat kızın yüzünü renklendi-

ren, kadifenin rengi değildi. Gözleri odanın ışığına yavaş yavaş alışıyordu ve hep karanlıkta uyumaya alışık olan Egushi için çok aydınlıktı burası, ama görünüşe göre tavandaki ışığı söndüremezdi. Ayrıca yatak takımlarının çok iyi cins kuş tüyünden olduğunu da gördü.

Egushi kızın her şeye rağmen uyanmasından korkarak yavaşça yatağa girdi. Kızın üzerinde hiçbir şey yokmuş gibisine geldi. Göğsün kasılması, kalçaların irkilmesi gibilerden hiçbir belirti, yaşlı adamın gelip yanına yattığını kızın fark ettiğini göstermedi ayrıca. Egushi: "Uykusu ne denli derin olursa olsun, genç bir kadın refleks yoluyla tepki göstermeli ama ne de olsa normal bir uyku değil ki bu", diye düşündü; sanki kıza hiç değmemek istermiş gibi geriledi. Kız hafifçe bükük dizlerini kendisine doğru uzattığı için, Egushi'nin bacakları rahatsız oluyordu. Sol yanına yatmış olan kız kendini koruma durumunda değildi. Sağ dizi solunun üzerinde duruyor, onu hafifçe geçiyordu. Sağ bacağını da uzatmış olsa gerekti, görmüyordu ama anlıyordu bunu Egushi. Gövdenin üstü bükük olduğundan, omuzlarla kalçalar kendilerini ayrı açılardan belli ediyorlardı. Kız uzun boylu görünmüyordu pek.

Uyku onu parmaklarının ucuna dek uyuşturmuştu. Az önce Egushi sıkıp sallamıştı bu eli. Aşağıya düşmüş olan el, Egushi onu bıraktığı zaman ne hâlde ise yine öyleydi. Yaşlı adam kendi yastığını kendisine doğru çektiği sırada kızın eli aşağıya kaydı. Egushi dirseğini dayayarak eli seyretti: "İnsanın bu kız canlı

diyesi geliyor gerçekten", diye mırıldandı. Canlı olduğundan kuşku duymamıştı hiçbir zaman, bu sözleri de kızı güzel bulduğunu anlatmak için mırıldanmıştı ama daha ağzından çıkar çıkmaz kaygı verici bir çınlayış edinivermişti bu sözler. Her şeyden habersiz uyuyan kız, kendinden geçmişti. Gerçi hayatının akışı bu yüzden durmamıştı, ama kız yine de çok derin bir uçuruma dalmış değil miydi? Bu onu canlı bir bebek hâline sokmuyordu – canlı bebek yoktur çünkü – fakat artık erekliklerini yitirmiş yaşlılar her türlü utanç duygusundan uzak kalsınlar diye, canlı bir oyuncak hâline sokulmuştu bu kız. Ya da bu tür ihtiyarlar için bir oyuncaktan da daha iyi, yaşamın ta kendisiydi o, kim bilir? Büyük bir güven içinde böyle dokunulabilen bir yaşam. Egushi'nin yakını görmeyen gözlerine, kızın hemen oracıktaki eli daha yumuşak, daha güzel görünüyordu. El, değince pürüzsüzdü, parlaktı ama dokusunun inceliği gözle görülemiyordu.

Sıcak bir kandan ileri gelen, parmakların ucuna doğru daha koyulaşan pembe renk, kulağın memesinde de aynı renkte göze çarpıyordu. Kulak saçların arasından görünmekteydi. Kulak memesinin pembeliği kızın körpeliğini belirtiyordu, yaşlı adamın içi burkuldu bu yüzden. Acayip şeylere olan düşkünlüğü yüzünden Egushi ilk kez bu esrarlı eve gelmişti, ama kendisinden yaşlı olanların bu eve gelerek çok daha güçlü zevkler ya da acılar duyup duymadıklarını soruyordu kendi kendine. Kızın saçları Tanrı'nın yarattığı gibiydi. Yaşlılar ellerini daldırabilsinler diye uzatılmıştı bunlar belki. Başı yastıkta olan Egushi, kızın saçlarını

kaldırıp kulağını meydana çıkardı. Saçlar kulağın gerisinde ak bir gölge oluşturuyordu. Boyunla omuz yeni yetme bir kızda görülen türdendi. Bir kadındaki gibi dolgun bir tombulluk yoktu bunlarda. Yaşlı adam gözlerini çevirdi, odaya çepeçevre baktı. Çıkardığı giysiler sepetin içindeydi ama kızınkileri hiçbir yerde görmüyordu. Kadın bunları götürmüş olsa gerekti, ya da kız bu odaya çırılçıplak gelmiş olmalıydı. Bu düşünce üzerine Egushi sıkıldığını hissetti. Kızı baştan ayağa seyredebilirdi. Sıkılması için bir neden yoktu artık ve kızın bunun için uyutulmuş olduğunu iyice anlıyordu ama yine de yorganı açık olan kendi omuzunun üzerine çekti, sonra gözlerini yumdu. Kızın kokusu havaya sinmişti ve birden, Egushi'nin burun deliklerine bir bebek kokusu çarptı. Memedeki beklerin kokusuydu bu, sütün kokusunu anımsatan hani. Bir kızınkine göre daha yavan, daha yoğun bir koku. Yok canım! Bu kızın bir çocuğu olması, sütünün gelmesi, sütün de memesinden sızması akıl alacak şey değildi. Bundan emin olmak ister gibi Egushi kızın alnıyla yanağına, sonra çeneyi boyuna bağlayan körpe çizgiye baktı. Emin olması için bu ona yetti ama omuzunun üzerine çektiği yorganı azıcık kaldırıp bir göz attı. Memeler emziren bir kadının değildi, apaçıktı bu. Parmaklarının ucuyla yavaşça dokundu. Nem izi yoktu. Öte yandan, bu kızın yirmi yaşından küçük olduğu varsayılsa bile hâlâ ağzının süt koktuğu söylenebilirdi belki ama sadece sözün gelişiydi bu, vücudunda bir bebeğinki gibi süt kokusunun kalmış olması akıl alacak şey değildi. Nitekim kokusu da tam

bir kadın kokusuydu. Bununla birlikte yaşlı Egushi tam o sırada bir süt çocuğunun kokusunu açık seçik duymuştu. Duyuların geçici bir yanılması mıydı bu yoksa? Fakat niçin olsundu böyle bir yanılma? Egushi kendine bunu soruşturuyordu ama boşuna, bir şey anlamıyordu bundan. Bilincinin anî bir aralanışından bu kokunun bulanık anısı yüzeye çıkıvermişti kuşkusuz. Böyle düşünürken, kederin izlerini taşıyan bir yalnızlık duygusu kaplamıştı Egushi'yi. Yalnızlık ve kederden çok, yaşlılığın buz gibi sıkıntısıydı bu. Sonra bu duygunun yerini kıza duyduğu acıma ve sevecenlik hissi aldı, kokusu da gençliğin sıcaklığını anımsatıyordu. Buna belki kendi suçluluğunun utançlı ve soğuk kaygısı da birden karışmış olmalı ki, yaşlı adam kızın bedeninden nağmeler yükseliyormuş gibi bir izlenime kapıldı. Aşkla yüklü nağmeler. Egushi kaçmaya bender bir istek duydu, bakışlarıyla dört duvarı süzdü, fakat kadife perde her yandan kuşatıyordu onu, çıkabilecek hiçbir kapı yokmuş gibi sanki. Tavandan inen ışığın aydınlattığı al kadife yumuşaktı ama hiçbir esinti kımıldatmıyordu onu. Uyuyan kızla yaşlı adamı mahpus tutuyordu.

— Uyanmayacak mısın sen? Uyanmayacak mısın, ha?

Egushi kızın omuzunu tutup sarsmıştı, sonra başını kaldırıp yine sordu: "Uyanmayacak mısın sen?"

Onu böyle davranmaya iten, benliğinin derinliklerinden fışkırıp kendisini o kıza doğru götüren bir heyecan olmuştu. Kızın uyumuş olması, hiç konuşmaması, yaşlı adamın yüzüne, sesine dek hiçbir şeyi bil-

memesi, kısaca orada nasılsa öyle olması, yani karşısındaki Egushi adlı yaratığa hiç aldırmaz olması... Bütün bunlar birden çekilmez gibi görünüvermişti ona. Kendi varlığı kıza tümüyle yabancıydı. Öte yandan, kızın gözlerini açmasına hiçbir neden yok idiyse de yaşlı adamın eli üzerine uyuyan başının ağırlığı çökmüştü ve kaşlarını hafifçe çatar görünüşü de onun verdiği canlı bir yanıt gibi yorumlanabilirdi. Egushi kızın elini yavaşça bıraktı.

Kızı uyandırmaya bir sarsıntı yetseydi, bu ev esrarlı hâlini hemencecik yitiriverirdi. Egushi'yi buraya getiren yaşlı Kiga: "Gizli bir Buda ile yatıyormuş gibi oluyor insan", demişti. Her ne olursa olsun, uyanmayacak olan bir kadın, "çok seçkin müşteriler" olan yaşlılar için kesinlikle tehlikesiz bir dürtü, bir serüven, bir zevkti. Kesinlikle yaşlı Kiga Egushi'ye: "Bizim gibi insanlar uyutulmuş bir kadının yanında bulundukları o anlarda dirildiklerini, canlandıklarını hissediyorlar", demişti. Egushi'yi evinde ziyarete geldiği bir gün, bahçenin yosunu üzerine düşen, sonbaharın kuruttuğu bir nesne görmüş, merak ederek hemen gidip almıştı onu. Bir "oküba" ağacının kırmızı, yuvarlak meyvesiydi bu. Oraya buraya saçılmış birkaç tane vardı bunlardan, Kiga bir tekini yerden almış, parmaklarının arasında yuvarlarken esrarlı evden söz etmiş: "Yaşlanmanın umutsuzluğu benim için çekilmez hâle geldi mi oraya gidiyorum", demişti. "Uzun zamandır bir kadına sahip olma umudunu yitirdim. Ama başından sonuna dek hiç uyanmadan uyuyan kadınları sana hazırlayan kimseler var!"

Hiçbir şeyden söz etmeyen, hiçbir şey işitmeyen, uykuya dalmış bir kadın, artık kadınlara karşı erkekçe davranmaktan âciz bir yaşlı için sanki her şeyden söz etmeye, her şeyi işitmeye hazırmış gibi değil miydi? Bununla birlikte Egushi'nin bu tür kadınlarla ilk denemesiydi bu. Kıza gelince, bu tür yaşlılarla birçok denemeler yapmıştı her halde. Her şeye boyun eğmiş ve her şeyden habersiz, masum çevresiyle oraya uzanmış, derin bir uykuya dalmış olduğu hâlde sakin sakin soluk alıyordu. Kimi yaşlılar kızın her yanını okşuyorlar; kimileri de kendi hallerine bakıp hüngür hüngür ağlıyorlardı belki. N'aparlarsa yapsınlar, kız bunların hiçbirini bilemezdi. Egushi kendini buna inandırıyordu ama boşuna; herhangi bir işe girişmekten âciz kalıyordu yine de. Elini kızın ensesinin altından mı çekecek, sanki kırılgan bir şeyi ellermişcesine bin bir özen gösteriyor; fakat aynı zamanda da içindeki, onu hoyratça uyandırma isteği yatışmıyordu hiç.

Yaşlı Egushi elini ensesinin altından çekince, kız yavaşça yüzünü döndürdü, omuzları da bu harekete uydu, kız sırt üstü yattı. Egushi uyanacak sandı, ondan uzak durdu. Kızın yukarıya dönük burnuyla dudakları tavandaki ışıkla aydınlanıyor, gençliğin ışıltısını taşıyordu. Sol elini kaldırıp ağzına götürdü. İşaret parmağını emecekti sanki, uyurken, edindiği bir alışkanlık sanırdı bunu insan, ama parmağını hafifçe dudaklarına dayadı, o kadar. Bu sırada dudakları aralanmış, dişleri meydana çıkmıştı. Az önce burnundan solumuştu, şimdiyse ağzından soluyordu ve nefesinin

biraz daha hızlanmış gibi bir hâli vardı. Egushi: "Bir yeri mi ağrıyor acaba?" diye sordu kendi kendine. Ama böyle bir hâli yoktu her halde, dudakları aralandığından yanaklarında bir gülümseyiş dolaşıyor derdiniz sanki. Yarı dövmekte olan dalgaların gürültüsü, Egushi'nin kulaklarında daha yakından çınladı yine. Çatlarken yaptıkları gürültüye bakılırsa, yarın eteği kayalıktı galiba. Kayaların ardında kalan deniz suyu, az çok gecikerek akıyor olmalıydı. Kızın burnundan çıkardığı soluktan çok, ağzından çıkardığı nefeste belirli bir koku vardı. Ama süt kokmuyordu yine de. Yaşlı adam meraklanmış, birden aklına geliveren o süt kokusunun nereden çıktığını düşünüyordu: "Bu kızın kokusu, kadın kokusu mu acaba?" diye sordu kendi kendine.

Yaşlı Egushi'nin, ağzı hâlâ süt kokan bir erkek torunu vardı. Bu çocuğun hayali zihninden geçti: Üç kızı da evlenmiş, her biri ona torunlar vermişti. Ama o yalnız torunlarının ağızlarının süt koktuğu zamanı değil de, kızlarını henüz süt çocuğu oldukları sırada kucağında taşımış olduğunu anımsıyordu. Ailesindeki bebeklerin süt kokusunun birden canlanıveren anısı mı Egushi'nin içinde belirmişti yoksa? Yoo, hayır, uyuyan kıza yüreğinde duyduğu acıma hissinin kokusu olmalıydı bu. Egushi de sırt üstü uzandı ve kıza hiç değmemeye özen göstererek gözlerini yumdu. Başucunda hazır duran uyku ilâcını almak daha iyi olacaktı. Bu uyku ilâcının, kıza verilmiş olandan daha hafif olduğu apaçıktı. Hiç kuşkusuz, ondan önce uyanacaktı. Bu evin esrarı ve çekiciliği yıkılıverecekti yoksa.

Egushi başucunda duran kâğıt keseyi açtı, içinde iki beyaz komprime vardı. Bir tanesini yutarsa düşle gerçek arası bir uyuşukluk hâli içinde olacaktı. İkisini de yutarsa bir ölüm uykusuna dalacaktı. Komprimelere bakarak: "En iyi çözüm tarzı bu olmaz mı?" diye soruyordu kendi kendine ve işte o zaman sütle ilgili hoş olmayan, kaygı verici anılar geldi aklına.

Egushi'nin çıkardığı giysileri derlemekte olan kadının rengi atmıştı, öfkeli gözlerle bakıyordu ona:

— Süt kokuyor bunlar! Süt kokan sizsiniz asıl! Bebek kokusu var bunlarda, dedi.

— Sizin evdeki bebek olsa gerek bu! Evden çıkmadan önce bebeğinizi kucağınıza aldınız! Evet öyle olsa gerek!

Kadının elleri zangır zangır titriyordu: "Öfff! İğrenç şey, iğrenç şey!" diye bağırmış, doğrularak giysileri ona fırlatmıştı: "İğrendiriyorsunuz beni! Tam sokağa çıkarken bebeği kucağınıza alıp sonra da evime gelmek!" Sesi ürperti veriyordu ama yüzünün ifadesi daha korkunçtu. Kadın geyşaydı, onun metresiydi. Egushi'nin karısı, çocukları olduğunu biliyordu, bunu kabul de ediyordu ama süt bebeği kokusu, güçlü bir hınç ve kıskançlık alevinin parlamasına yol açıvermişti onda. O andan başlayarak Egushi ile bu geyşa arasındaki ilişkiler çabucak bozuluvermişti.

Geyşanın tiksindiği koku o sırada ona en küçük kızından geliyordu ama Egushi daha evlenmeden önce bir kızla ilişki kurmuştu. Kızın ana-babası işi, onu çok yakından gözetlemeye kadar vardırmışlardı ve seyrek buluşmaları da çılgınca bir hâl almıştı. Bir gün Egushi

yüzünü ondan uzaklaştırırken kızın memesinin başı çevresinde kan damlacıklarının belirdiğini görmüştü. Egushi şaşmıştı buna. Fakat hiç belli etmeden yüzünü, bu kez yavaşça, yaklaştırmış, kanı içmişti. Kendinden geçen kız, hiçbir şeyin farkına varmamıştı. Daha sonra, kızın sarhoşluğu geçince Egushi ona bunu anlatmıştı ama kız: "Ben acı duymadım", demişti.

Bu iki anının aklına şu sırada gelmesi acayip şeydi, çok uzak bir geçmişte kalmıştı çünkü bunlar. İçinde gömülü olan bu tür anıların, bu kızın süt koktuğu gibi bir izlenimi birden uyandırmaları inanılır şey değildi. Aslında uzak geçmişten söz edilir ama insandaki anılarla silik anımsamalar yalnız eski ya da yeni olduklarına bakılarak, yakın yahut uzak diye nitelenemez her halde. Altmış yıl öncesine ait bir çocukluk olayının belleğimizde iki gün önce geçmiş bir olaydan daha belirli bir hâlde kalması ve en açık seçik, en canlı bir hâlde yeniden ortaya çıkıvermesi, olağan bir şeydir pek âlâ. İnsan yaşlanınca daha belirli tarzda olmaz mı bu? Kişiliği yaratan ve bütün bir yaşama yön veren olayların çocuklukta geçmiş oldukları görülmüş değil midir zaten? Olayın kendisi önemsizdi belki ama bir erkeğin dudaklarının, kadın vücudunun aşağı yukarı herhangi bir yerinden kan fışkırtabileceğini kendisine ilk kez öğretmiş olan, bu kızın memesinde beliren kan damlacıklarıydı. Kızla olan bu serüveninden sonra bir kadının kanını akıtmaktan kaçınmıştı ama, o kızdan erkeğin hayatî gücünü artırabilecek bir armağan elde etmiş olduğu duygusu, işte bu duygu, altmış yaşını geçmiş olduğu bu gün dahi silinmemişti hiç.

Daha da önemsiz başka bir olay geçmişti başından: O zaman çok gençti Egushi. Büyük bir şirket müdürünün eşi gizlice bir şey söylemişti ona. Olgun yaşta, adı çok namusluya çıkmış bir kadındı. Sosyetede birçok dostları da vardı üstelik:

— Gece uyumadan önce gözlerimi yumarım, demişti. Kendimi öptürmekten hoşlanacağım erkekleri saymaya çalışırım. Parmaklarımla sayarım onları. Eğlenceli iştir. Ona kadar varamazsam, pek yalnız hissederim kendimi!

O sırada o hanım, Egushi ile vals yapıyordu. Delikanlı, kadının ona birdenbire bu açıklamayı yapmasının nedenini anlar gibi oldu: Kadın, kendisini öperse hoşlanacağı erkeklerden birini görmüştü onda demek. Bunun üzerine kadının elini tutan parmaklarını gevşetti. Kadın aldırmaz bir tavırla:

— Sadece saymak, o kadar... demişti ona. Sonra eklemişti: Siz gençsiniz henüz, Bay Egushi, uyku zamanı yaklaşırkendi o, yalnızlık duygusunu bilmezsiniz her halde. Olur ki bunu duyarsanız kendinize bir eş bulmanız yeter. Ama fırsat çıkarsa deneyin yine de. Öyle günler var ki, hiç değilse benim için çok iyi bir ilâç oluyor.

Kadın bu sözleri biraz sertçe bir sesle söylemiş olduğu için Egushi hiç karşılık vermemişti. Kadın sadece saymaya kalkıştığını söylemişti ama, sayarken o erkeklerin yüzleriyle vücutlarını da gözlerinin önüne getiriyordu her halde, ona kadar saymak için az çok vakte ihtiyacı oluyordu kuşkusuz. Egushi kendi kendine: "Ondan sonra da hareketli düşler görüyor olma-

lı", dedi. Tam o sırada da "cami yıkılmış ama mihrap yerinde" denecek yaştaki bu kadının sürdüğü esansın şehvet duygularını gıcıklayan kokuları birden burun deliklerine çarptı. Kadın uyumadan önce, kendisini öptürmekten hoşlanacağı erkek olarak onu ne tarzda anımsayacaktı acaba? Onun gizli özgürlüğü idi bu, Egushi'nin üstüne vazife değildi. Bunu ne önleyebilirdi, ne de bundan şikâyetçi olabilirdi zaten. Ama haberi olmadan olgun yaşta bir kadının tavrına oyuncak olmak, bir kirlilik duygusu içinde bırakmıştı onu. Bununla birlikte bu kadının sözlerini bu gün bile unutmamıştı. Kadın belli etmeden genç Egushi'yi baştan çıkarmak mı istemişti, yoksa öyküsünü onunla alay etmek için mi uydurmuştu? Sonraları bundan kuşku duymazlık edememişti ama bu işten çok sonra bu kadının yalnız söyledikleri kalmıştı aklında. Kadın öleli çok olmuştu. Yaşlı Egushi ise onun söylediklerinde kuşkuya kapılmıyordu artık. Bu namuslu kadın ölünceye dek kaç yüz tane erkeğin öpücüklerini düşlemişti acaba?

Egushi de yaşlanmaya başlarken geceleri uykusu geç geldi mi, arasıra o hanımın sözlerini anımsamış, kadınları saydığı olmuştu. Fakat işin kolayına kaçmaya yanaşmıyor; öpmekten çok hoşlanacağı kadınları değil de kendileriyle içli dışlı olduğu kadınları geçiriyordu aklından. Bu gece bile, uyuyan kızın yarattığı süt kokusu izleniminin hayali, eski günlerdeki kız arkadaşını anımsamasına yol açmıştı. Meğer ki tersine, onun memesinde beliren kan damlacıkları Egushi'de birdenbire, bu kızda aklın almayacağı, o süt kokusu

hayalini yaratmış olsun. Ama derin uykusundan uyanamayacak bir güzeli mıncıklarken, bir daha geri gelmemecesine gitmiş bir geçmişteki kadınların anılarına dalıp gitmek, yaşlıların acınacak avuntularından biriydi belki. Fakat Egushi bir yalnızlık duygusunun izini taşıyan sıcak bir huzur hissediyordu daha çok. Kızın memelerinin ıslak olmadığını parmaklarının ucunu sürerek denetlemekle yetinmişti, fakat bundan sonra, örneğin kızın kendisinden çok geç uyanıp memesinde kan bulunduğunu görerek korkmasına yol açmak gibi hiçbir fesatlık gelmemişti aklına. Memenin biçimi güzel görünmüştü ona. Beri yandan yaşlı adam dalgın dalgın şunu soruyordu kendi kendine: "Nasıl olmuştu da bütün hayvanlar arasında yalnız insan dişisinin memesi, uzun bir gelişim sonucunda böyle güzel bir biçim edinmişti?" Kadın memelerinin eriştiği güzellik, insanlığın ilerleyişinin en göz kamaştırıcı zaferi değil miydi?

Kadının dudakları için de durum aynıydı belki. Yaşlı Egushi'nin aklında yatarken makyaj yapan ya da makyajlarını silen kadınların anıları kalmıştı. Fakat rujlarını silince dudakları renksizleşiveren; ya da ortaya bulanık, hastalıklı gibi bir renk çıkaran kadınlar da vardı. Yanıbaşında uyuyan kızın yüzü hafifçe boyalı mıydı, değil miydi? Tavandan dökülen solgun ışığın ve odayı çepeçevre kaplayan kadifenin yansıları arasında bunu fark edemiyordu ama kızın kaşlarını "alarak" onlara biçim vermediğinden emindi. Dudakların ve onlar arasından gördüğü dişlerin genç bir ışıltısı vardı. Örneğin kokulu bir madde çiğnemek gibi hiç-

bir uydurma çareye başvurmamıştı ama soluğunda genç kadınların ağızlarından çıkan hoş koku vardı. Egushi çok geniş ve koyu renkte halkalarla çevrili memelerden hiç hoşlanmıyordu ama kızın omuzunu örten yorganı gizlice kaldırdığı zaman görebildiği kadarıyla memeleri küçüktü henüz, şeftali rengindeydi. Kız sırt üstü yatmakta olduğundan, Egushi oraya göğsünü yaslayabilir, kızın dudaklarını öpebilirdi. Öpülmesi hoşa gitmeyecek bir kadın değildi o, tersine. Egushi'nin yaşında bir erkek için genç bir kadına karşı böyle davranmak önemli bir kazanç olurdu kuşkusuz ve birçok tehlikelerin göze alınmasına değerdi; Egushi bunu da, bu eve gelen yaşlıların içine gömülmeleri gereken sevinci de kolayca anlıyordu. Bunlar arasında çılgın kimseler de vardı her halde, Egushi onların davranışlarını aşağı yukarı sezebiliyordu. Bununla birlikte kız uyuduğu, her şeyden de habersiz olduğu için, onun orada öylece görmekte olduğu güzelliği ne kirleniyor, ne bozuluyordu. Egushi bu çirkin, şeytanca oyuna başvuracak kadar alçalmadıysa bunun nedeni, kızın uykusunda da güzel oluşundandı. Egushi ile öteki yaşlılar arasındaki fark şu olmak gerekti her halde: Erkekliğini yapacak kadar bir şeyler kalmıştı onda, öteki yaşlılar için ise kızın derin bir uykuya dalmış olması çok gerekliydi. Yaşlı Egushi pek de üstüne varmadan, iki kez uyandırmaya çalışmıştı onu. Diyelim ki kız hiç beklenmediği hâlde gözlerini açtı, ona ne yapmak istediğini Egushi kendisi de bilmiyordu. Bununla birlikte kıza sevecenlik beslediği için böyle yapmıştı. Ama hayır, kendisinde iş ol-

madığı yolunda bir duygu beslediğinden ve korktuğundan yapmıştı bunu belki.

— Nasıl da uyuyor! Böyle mırıldanmasa da olurdu, ihtiyar bunu farkederek ekledi: Ebedî uyku diye adlandırılan nesne değil bu! Bu kız bile, ben bile!...

Bu acayip gecenin sabahında da herhangi başka bir gecenin sabahında olduğu gibi, canlı uyunacağından emin bir insan olarak, gözlerini yumdu. İşaret parmağını dudakları üzerinde tutan kızın bükük dirseği, onu rahatsız ediyordu. Egushi bileğini tutup kolu kızın yanı sıra uzattı. Bunu yaparken eli, kızın nabzına değmişti. Nabzı, işaret parmağı ile orta parmağının arasına aldı. Nabız atıyordu, büyüleyiciydi, çok da düzenliydi. Solunum sakindi, Egushi'ninkine göre daha yavaştı. Rüzgâr arasıra damın üzerinden esiyordu ama bu, demin olduğu gibi, Egushi için kışın habercisi olan gürültü değildi artık. Yarı döven dalgaların gürültüsü – gerçi bunu daha güçlü olarak duyuyordu ama – hafiflemişti ve denizden yükselen bu gürültünün yankılanışı, kızın bedeninden gelen bir müzik gibi görünüyordu; beri yandan yüreğin, bilekteki nabzın işlemesini sağlayan atışları da bu müziğe tempo tutuyordu sanki. Yaşlı adamın göz kapakları içinde bembeyaz bir kelebek müziğe uyarak oradan oraya uçuşuyordu. Egushi kızın nabzını bıraktı. Hiçbir yerden değmiyordu ona artık. Ağzının kokusunda, vücudunun kokusunda, saçlarının kokusunda kaba olan hiçbir şey yoktu.

Memesinde boncuk boncuk kan damlacıkları beliren kız arkadaşı vardı hani: Onunla birlikte Kuzey yo-

lundan Kyôto'ya doğru savuştukları günler yine geldi hatırına. Bunu şu anda böylesine canlı tarzda anımsayışının nedeni, bu saf kızın bedeninden çıkan sıcaklığın içine gömülmüş olmasındandı belki. Kuzey illerini Kyôto'ya bağlayan demir yolu üzerinde birçok ufak tüneller vardı. Trenin bu tünellerden birine her girişinde kızın kaygıları yeniden depreşiyor, dizini Egushi'nin dizine değdirip elini sıkıyordu onun. Tren tünelden çıkınca da bir tepenin ya da küçük bir köyün üzerinde bir gök kuşağı beliriveriyordu.

Kız bu küçük gök kuşaklarından her birini gördükçe: "Aman ne hoş!" ya da: "Aman ne güzel!" diye bağırıyordu ama her tünelden çıkışında çevresine bakınınca bir gök kuşağı buluverdiği, bunun renkleri de artık ayırt edilmeyecek kadar soluklaşmaya başladığı için, sonunda kız bu acayip bollukta bir uğursuzluk belirtisi görmeye başlamıştı:

— Bizi izliyorlar mı yoksa? Kyôto'ya gidersek bizi orada yakalayacaklar! Eve getirince de bir daha sokağa çıkmama izin vermeyecekler! dedi.

Egushi tam o sırada üniversiteden ayrılıp bir iş bulmuştu. Görünüşe göre Kyôto'da oturamazdı. Onun için, eğer kızla birlikte canına kıymazsa, günün birinde Tokyo'ya dönmek zorunda olduğunu çok iyi biliyordu. Ama küçük gök kuşaklarını görünce aklına kızın gizli güzellikleri geldi, bunu da zihninden çıkaramaz oldu bir türlü. Kanavawa ırmağının kıyısındaki bir otelde hayranlıkla seyretmişti bunları. Karın toz hâlinde yağdığı bir geceydi. Genç Egushi bunca güzellik karşısında şaşırıp kalmıştı; soluğu kesilmiş, göz-

lerinden yaşlar akmaya başlamıştı bu yüzden. Ondan sonra yıllar boyu tanıştığı kadınların hiçbirinde böyle güzellik görmemişti bir daha. Bu yüzden kıza daha çok değer vermiş, sonunda da şöyle düşünmüştü: Kızın bu gizli güzellikleri, onun duygularındaki güzelliği de gösteriyordu. Bu düşünceyi çok aptalca bularak gülmek istemişti ama o, kendisi için bir sürü isteği de peşinden sürükleyen bir gerçek hâline gelmişti. Bu gün bile, yaşlılık günlerine dek sarsılmamış güçte bir anıydı bu onun için. Ailesinin gönderdiği bir adam, kızı Kyôto'dan alıp evine götürmüş, az sonra da evlendirmişlerdi onu.

Hiç beklemediği bir zamanda, Ueno parkındaki Shinobazu gölünün kıyısında ona rastlamıştı. Sırtında taşıdığı bir bebekle geziniyordu. Çocuğun başında beyaz yünden bir başlık vardı. Göldeki nilüferlerin solduğu mevsimdeydiler. Egushi bu gece uyuyan kızın yanındayken göz kapağının içinde uçuşan ak bir kelebek görüyordu ya: "O bebeğin beyaz başlığı yüzünden mi acaba?" diye sordu içinden.

Kıza Shinobazu gölünün kıyısında rastladığı zaman: "Mutlu musun?" gibilerden, pestenkerani bir sözden başka söyleyecek şey bulamamıştı. O da: "Evet, mutluyum!" diye karşılık vermişti hemen. Verebileceği bundan başka yanıt da yoktu her halde.

— Niçin böyle bir yerde, bir bebekle tek başına geziniyorsun?

Bu acayip soru karşısında kız bir şey söylemeden Egushi'ye bakmıştı.

— Kız mı, oğlan mı?

— Kız ayol! Belli olmuyor mu?

— Senin bu bebeğin benim çocuğum olmasın sakın?

— Yok canım! Aldanıyorsun!

Gözlerinde bir öfke parıltısıyla kız, başını sallamıştı.

— Yaaa! Ama olur a, bu çocuk benimse, sen de bunu şimdi değil, yirmi otuz yıl sonra bile olsa, bana söylemek istersen, söyle emi, yalvarırım!

— Aldanıyorsun! Gerçekten aldanıyorsun! Seni sevdiğimi unutmuş değilim ama, bu çocuk üzerinde kuşkuya kapılayım deme sakın, n'olur! Onun başına dert açmaktan başka şeye yaramaz bu!

— Yaaa!

Egushi bebeğin yüzünü daha yakından görmek için ayak dirememişti ama uzaklaşmakta olan kadının silüetini uzun süre gözleriyle izlemişti. O da bir süre yürüdükten sonra dönmüştü, tek bir kez. Egushi'nin gözleriyle kendisini izlediğini görünce birdenbire adımlarını hızlandırmıştı. Ondan sonra da Egushi ona rastlamamıştı hiç. On yıldan fazla oluyor, o kadının öldüğünü duymuştu. Ömrünün altmış yedi yılı boyunca ölüm, hısımlarının, tanıdıklarının kimilerini alıp götürmüştü ama bu kızın anısı taptaze kalmıştı hep. Bebeğinin beyaz başlığına, vücudunun gizli güzelliklerine, memesindeki kana sımsıkı bağlı olan bu anı, her zaman için öylesine canlıydı. Kızın eşsiz bir güzellikte olduğunu Egushi'nin dışında belki hiç kimse bilemezdi bu dünyada. Kendisi de yakında ölünce, kızın anısının bu dünyadan sonsuza dek silineceğini aklına getirerek seviniyordu. Kız ürkmüştü ama, yine de sahte

utangaçlık göstermeksizin Egushi'nin kendisine bakmasına razı olmuştu. Huyu böyleydi belki ama, güzelliğini kendisi bilmiyordu her halde. Onun gözüne görünmüyordu bu çünkü.

Kyôto'ya gelince Egushi ile kız sabahleyin erken bir bambu koruluğunda gezinmişlerdi. Bambuların yaprakları doğan güneşin altında gümüş gibi parıldıyor, rüzgârda titreşiyorlardı. Bu yaşa gelmişti ama hâlâ anımsıyordu: Yapraklar inceydi, yumuşaktı, gümüş varaklarını andırıyorlardı tıpkı, sapları da gümüşten yapılmışa benziyordu. Korunun kıyısında dikenlerle yaban gülleri çiçek açmışlardı. Pek mevsimi değildi bunun galiba, ama yolu zihninde böyle görüyordu o. Bambu koruluğundan çıktıktan sonra berrak bir derenin boyunca ilerlemişler, coşkun bir çağlayanla karşılaşmışlardı. Suların serpintisi güneşte ışıldıyordu ve serpintilerin içinde kız ayaktaydı, çıplaktı. Olacak şey değildi ama, yaşlı Egushi için bilemediği bir zamandan beri gerçekten olmuş gibiydi bu. Yaşlanalıberi Kyôto yakınlarındaki bir tepede ne zaman çamların iri gövdelerini görse, zihninde bu kızın hayali canlanıyordu. Bununla birlikte bu geceki gibi belirli olarak çok seyrek görünmüştü ona bu hayal. Uyuyan kızın gençliği bunu ortaya çıkarmış olacaktı her halde.

Egushi iyice uyanıktı ve artık uyuyacağını da sanmıyordu pek. Küçük gök kuşaklarını hayran hayran seyreden kızın dışındaki kadınların anılarını hatırlamaya da hiç istekli değildi zaten. Uyuyan kıza dokunmaya ya da onu tepeden tırnağa çıplak görmeye de

istekli değildi nitekim. Yüzükoyun yattı, başucundaki kâğıt keseyi yine açtı. Evdeki kadın bunun uyku ilâcı olduğunu söylemişti ona ama ne çeşit bir ilâçtı bu? Kıza verilen ilâcın tıpkısı mıydı? Egushi çekine çekine bir komprimeyi ağzına aldı, bol su ile yuttu. Uyumadan önce alkol aldığı oluyordu ama uyku ilâcı kullanmıyordu öteden beri. Onun için hemen o anda uykuya daldığını hissetti. Sonra da bir düş gördü. Bir kadını kucaklamıştı ama kadının dört tane bacağı vardı ve bu dört bacakla onun kımıldamasına olanak vermiyordu. Kadının kolları da vardı. Egushi hayal meyal uyanır gibi oldu ama bu dört bacak kendisine acayip görünmekle birlikte, hiçbir rahatsızlık duymuyordu bu yüzden, vücudu da sadece iki bacağın vereceğinden çok daha tatlı bir duygunun izlenimini taşıyordu. Bu ne biçim ilâçtı ki böyle düşler gördürüyordu size? diye düşündü yarı bilinçsiz. Kız dönmüş, sırtını çevirmişti kendisine, kaba etlerini ona dayamıştı. Her halde kız başını çevirdi diye daha çok heyecanlanan Egushi, düşle gerçek arasındaki bu hâlin tatlılığı içinde parmaklarını, sanki taramak istermiş gibi, her yana saçılmış uzun saçların arasına soktu ve uykuya daldı.

O zaman hiç hoş olmayan ikinci bir düş gördü. Bir doğum evinde Egushi'nin kızı bir aykırı yaratık doğurmuştu. Çocuğun acayipliği neresindeydi, yaşlı adam uyandığında bunu anımsayamıyordu iyice. Artık anımsayamadığına göre, anımsamak istemiyordu da ondan her halde. Ne olursa olsun, korkunç bir biçimsizlikti bu. Çocuğu lohusadan saklamışlardı hemen.

Bununla birlikte lohusa doğum odasındaki ak perdeyi kendine siper ederek yaklaşmış, çocuğu parçalamaya başlamıştı. Ondan kurtulmak için yapıyordu bunu. Egushi'nin arkadaşı olan bir hekim, sırtında beyaz gömleğiyle kadının yanında duruyordu. Egushi de oradaydı ve seyrediyordu. İşte o sırada bu korkulu rüyanın verdiği sıkıntıyla iyiden iyiye uyanmıştı artık. Kendisini her yandan kuşatan kırmızı perde şaşırttı onu. Yüzünü iki eliyle örttü, alnını oğuşturdu. Neydi anlamı bu korkunç rüyanın? Bu evdeki uyku ilâcının içinde büyülü bir şeyin bulunmasına hiçbir neden yoktu. Sapıkça zevkler peşinde koşarak buraya gelmişti ya, bunun için mi sapıkça zevklerin rüyasını görüyordu? Rüyasında üç kızından hangisini görmüş olduğunu bilemiyordu ama, araştırmaya da istekli değildi hiç. Üçü de her şeyleri yerli yerinde çocuklar doğurmuşlardı zaten.

O anda kalkıp gidebilseydi, Egushi yapardı bunu. Bununla birlikte, daha derin bir uykuya dalmak için, başucunda duran öbür komprimeyi de yuttu. Soğuk suyun boğazından inişini hissetti. Uyuyan kız deminki gibi sırtını dönmüştü ona. Günün birinde bu kızın tümüyle aptal ya da çok çirkin bir çocuk doğurmasının imkânsız olmadığını düşünerek elini onun tombul omuzuna koydu: "Bana dön bakayım", dedi. Kız sanki onu işitmiş gibi, kuzu kuzu döndü. Birdenbire elinin birini Egushi'nin göğsüne koydu, üşümüş gibi ürperdi, bacaklarını ona doğru uzattı. Bu çok sıcak kızın üşümüş olması, akıl alır şey değildi pek. Ağzından mı, yoksa burnundan mı geldiğini Egushi'nin pek bile-

mediği hafif bir inilti çıkardı.

— Sen de mi korkulu rüya gördün yoksa?

Böyle dediği sırada yaşlı Egushi uykusunun uçurumuna dalıverdi çabucak.

II

"Uyuyan Kızlar"ın evine bir kez daha gelebileceğini yaşlı Egushi düşünmemişti. Ya da hiç değilse, orada geceyi ilk kez geçirdiğinde eve dönme isteğini duyacağını aklından geçirmemişti. Sabah olup da gitmek için kalktığında, bu ruh hâli içindeydi hâlâ.

O günden beri iki hafta kadar geçmişti ki, telefon etti: "Bu akşam gelebilir miyim?" diye sordu. Oradan yanıt veren ses, kendisini karşılayan kadının sesi olsa gerekti ama alıcıda bu sesi daha gizli bir yerden gelen soğuk bir fısıltı gibi duyuyordu:

— Hemen yola çıkacağım, diyorsunuz. Saat kaça doğru burada olacaksınız yani?

— Durun bakayım, saat dokuzu biraz geçe, diyelim!

— Bu denli erken gelmeniz işime gelmez. Size eşlik edecek kız o saatte gelmiş olmayacak, gelse bile uyumuş olmayacak henüz...

Yaşlı adam şaşırdığı için susmuştu. Kadın ekledi:

— Sizin için kızı saat on bire doğru uyutabilirim. O saate doğru gelin lütfen!.. Bekleyeceğim sizi.

Kadın sakin sakin konuşmuştu ama ihtiyarın yüreği, tersine, daha hızla çarpmıştı. Ağzının içi kupkuru:

— Olur, akşama görüşürüz öyleyse, dedi.

— Kızın uyanık olmasının ne önemi var? Uyumadan önce onu bana tanıtsanız isterdim! Pek önemsemeden, hatta yarı alaylı bir tavırla buna benzer bir şeyler söyleyebileceğini düşünmekle birlikte, sorusu ağzında kalmıştı. Bu evin yazılı olmayan kuralları dikilmişti karşısına. Bu kuralların acayiplikleri ölçüsünde tıpatıp uymak gerekiyordu onlara. Bu kurallar bir tek kez bile çiğnense, ev bayağı bir genel ev hâline geliverecekti. Yaşlıların peşinden koştukları o yürekler acısı şey de, gördükleri bulanık rüyalar da geri gelmemecesine yok olup gidecekti. Telefonda kendisine: "Akşamın saat dokuzu çok erken, kız uyumuş olmaz, saat on birde uyuturuz onu size", denildiğini duyunca, Egushi ürperen göğsünde arzunun anî sıcaklığını duymuştu. Hiç beklemediği bir keşif olmuştu bu onun için. Sanki kendisini gündelik yaşamın bayağı gerçeklerinden birdenbire sıyrılmaya çağırmışlar gibi, bir şok etkisi yapmıştı bu onda. Kız uyuyacağı, hiçbir zaman da uyanmayacağı için olmuştu bu.

Bir daha hiç ayak basmayacağını sandığı bu eve on beş gün bile geçmeden dönmek isteyişi belki çok erkendi, belki çok geçti ama ne var ki, hiçbir dürtüye karşı durmak zorunda da kalmamıştı. Tersine, yaşlılığın bu içler acısı eğlencesini yenilemek için herhangi

eğilim duymamıştı. Bu türlü bir eve muhtaç olan öteki yaşlılar kadar tiritleşmiş de değildi zaten. Bununla birlikte, orada geçirmiş olduğu o ilk gece kötü bir izlenim de bırakmamıştı onda hani. Gerçi suçlu olduğu apaçıktı ama, Egushi şu sonuca vermişti: Altmış yedi yıllık ömrü boyunca bir kadınla böylesine uslu bir gece geçirmiş değildi hiç. Ertesi sabah, uyandığı andan başlayarak, böyle olmuştu bu. Uyku ilâcı etkisini yapmışa benziyordu, saat sekizde, her zamankine göre çok geç uyanmıştı çünkü. Yaşlı adamın bedeni hiçbir yerde kıza değmiyordu. Kızın gençliğinin sıcağı ve hoş kokusu içinde uyanışı, çocuklukta görülen bir tatlılık içinde olmuştu.

Kız ondan yana dönmüştü. Bazı biraz ileride, gövdesinin üstü gerideydi, öyle ki, çenenin gölgesinde, o yeni yetme kız boynunda belli belirsiz bir çizgi meydana gelmişti. Uzun saçları yastığın ardına dek saçılmıştı. Egushi'nin gözleri, kızın sımsıkı kapalı dudaklarından ayrılmış, kirpikleriyle kaşları üzerinde dolaşırken o, kızın el değmemiş olduğuna inanmaktan çekinmemişti. Mesafe çok kısa olduğundan, yakını görmeyen gözleri her kirpiği ya da kaşların her kılını seçemiyordu. Yine gözleri yakını göremediği için kızın – ayva tüylerini seçemediği – teni, tatlı bir parlaklıktaydı. Yüzden boyuna dek hiçbir yerde tek bir ben yoktu. Yaşlı adam gece gördüğü korkulu rüyayı unutmuştu ve elinde olmaksızın kıza karşı sevgi duyduğundan, sanki kendisi de onun tarafından seviliyormuş gibi, çocukça bir duygu kapladı yüreğini. Kızın memesini araştırdı, kaşla göz arasında avcunun içine

aldı. Bu değişle acayip bir duygu şimşek gibi çarptı onu, kendi anasının, daha ona gebe kalmadan önceki memesiydi bu sanki. Yaşlı adam elini geri çekti ama bu duygu göğsünden omuzuna dek geçmişti içinden.

Bitişik odanın bölmesinin yivler üzerinde kayarak açıldığını duymuştu.

Randevucu kadın:

— Uyandınız mı?.. diye seslenmişti: Kahvaltınızı hazırladım...

Egushi kurulmuş makine gibi: "Evet!", diye yanıt vermişti. Pencerenin tahtadan iç kanatlarının yarığından içeriye süzülen güneşin aydınlığı, kadife perdenin üzerinde bir ışık çizgisi meydana getiriyordu. Ama yine de bu gün ışığı, odanın tavanından dökülen belirsiz aydınlığa hiçbir şey eklemiyordu.

Kadın: "Çayınızı koyayım mı?", diye ayak diremişti.

— Evet!

Yataktan çıkmak için dirseğine dayanan Egushi, öbür eliyle kızın saçlarını hafifçe okşamıştı.

Yaşlı adam, müşterinin kız uyanmadan önce kaldırıldığını anlamıştı ama kadın acele etmeden kahvaltıyı veriyordu ona. Kız saat kaça kadar uyutuluyordu acaba? Bununla birlikte Egushi saygısız sorular sormamak gerektiğini düşünerek aldırmaz bir tavırla:

— Güzel kız, yavrucak, demişti.

— Evet. Güzel rüyalar gördünüz mü?

— Güzel rüyalar gördürdü bana!

Kadın lâkırdıyı değiştirmek için: "Rüzgârla dalgalar

yatıştı bu sabah, pastırma yazı denen şey olsa gerek bu'', demişti.

On beş gün sonra bu eve yaptığı ikinci ziyarette Egushi'ye hâkim olan duygu, ilk seferindeki gibi merak değildi de, bir sıkılma ve utanma hissinin yanısıra, az çok bir coşkunluk, bir azgınlık hâliydi. Saat dokuzdan on bire dek bekleme zorunluğunun sıkıcılığı, yerini bulanık bir dürtüye bırakmıştı.

Geçen günkü kadın gelip sürgüyü açmış, kapıda onu karşılamıştı. Duvardaki oyukta aynı kopye tablo asılıydı hep. Çay da ilk sefer ki kadar iyiydi. Egushi ilk seferkinden daha heyecanlıydı ama, eve her zaman gelip giden birinin edasıyla oturmuştu. Güzün renklerine bürünmüş dağ manzarasını seyretmek için döndü. Dalgın dalgın:

— Buralar sıcak, onun için akça ağaçların yaprakları kızarmadan önce büzülüp kıvrılıyorlar. Karanlıktı da bahçeyi iyi göremedim, ama... dedi.

Kadın aldırmaz bir tavırla yanıt verdi: ''Öyledir belki. Havalar soğudu. Elektrikle ısınan bir battaniye koydum yatağa. İki kişilik, iki tane de düğmesi var, böylece istediğiniz sıcaklığa göre ayarlayabilirsiniz''.

— Böyle bir battaniyeyi hiç kullanmamıştım.

— Hoşunuza gitmezse kendi tarafınızı söndürebilirsiniz her zaman, ama kızın tarafını yarık bırakın lütfen...

Yaşlı adam kadının:''Kız çıplak da ondan'', demek istediğini anladı.

— İki kişiden her birinin tek bir battaniye ile istediği sıcaklığı elde edebilmesi ustalıklı iş doğrusu!

— Amerika'dan geliyor bu battaniye de ondan... Ama kıza şaka yapmak için onun tarafındaki düğmeyi kapamaya kalkışmayın lütfen! Hava ne denli soğuk olursa olsun yine de uyanmayacaktır, bunu anladınız her halde...

— ...

— Bu akşamki kız geçen günkünden daha yatkındır bu işlere.

— Ne dediniz?

— O da güzel kızdır. Ama hiçbir kötülük yapmadığınıza göre, o da güzel bir kız olmasaydı...

— Geçen günkü kız değil bu demek?

— Hayır, bu akşamki kız... Aynı kız değil diye canınız mı sıkıldı yoksa?

— O kadar maymun iştahlı değilim ben!

— Maymun iştahlı mı? Böyle dediğinize göre, ona bir şey mi yaptınız yoksa?

Kadının sesindeki yavan ton değişmelerinde, Egushi alaycı bir eda sezer gibi oldu.

— Müşterilerimizden hiçbiri, hiçbir şey yapmaz asla. Hiçbir tehlikesi olmayan seçkin müşterileri kabul ederiz biz.

İnce dudaklı kadın, yaşlı adamın yüzüne bakmıyordu. Egushi küçük düşürüldüğü için tir tir titriyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu. Alt tarafı, karşısındaki kadın her rezilliğe yatkın soğukkanlı, bayağı bir randevucudan başka şey miydi ki?

— Hem maymun iştahlı olmanız, kendi bileceğiniz iş. Kız uyumuştur, kimle yattığını bilmeyecek bile. Geçen günkü de, bu akşamki de sizle ilgili hiçbir şey

bilmiyor. Onun için, maymun iştahlılıktan söz etmek biraz da...

— Gerçekten öyle! İnsanlara özgü ilişkiler değil bunlar!

— Siz nasıl anlıyorsunuz bunu?

Erkekliği kalmamış bir ihtiyarla istenerek uyutulmuş bir kız arasındaki ilişkiler, "insanca ilişkiler" değildi ama bu sözü bu eve girdikten sonra söylemek tuhaf kaçıyordu biraz.

Kadın yaşlı adamı yatıştırmak istermiş gibi güldü. Acayip biçimde genç sesiyle: "Maymun iştahlı olmak hoşunuza gidiyorsa kim bundan alıkoyuyor sizi?" dedi. "Geçen seferki kız çok hoşunuza gittiyse, gelecek sefer bize şeref verdiğinizde onu uyuturuz, ama bu sefer de bu akşamki kız olsaydı keşke, dersiniz kesinlikle".

— Öyle mi sanıyorsunuz? Bu işlere yatkındır o, demiştiniz. Boyuna uyuduğuna göre, yatkınlığı hangi anlamda olabilir?

— Bu...

Kadın kalktı, bitişik odanın kapısındaki anahtarı çevirdi, içeriye bir göz attı, sonra anahtarı Egushi'nin önüne koydu.

— Buyurun! Iyi uykular!

Egushi yalnız kalınca ibrikten çaydanlığa sıcak su koydu, sakin sakin çayını içti. Hiç değilse bu işi sakin sakin yapmaya niyetliydi ama fincan elinde titriyordu. Kendi kendine: "Yaşlılık yüzünden titremiyorum, yooo, hayır! Seçkin bir müşteri değilim ben henüz! Kesinlikle değilim!" diye homurdandı.

Bu eve gelip hakaretlerle, küçümseyişlerle karşılaşan yaşlıların öcünü almak için, evin yasaklarını çiğneseydi n'olurdu acaba? Kızın kendisi için, ona karşı insanca davranmak olmaz mıydı bu? Ona verilen uyku ilâcının ne güçte olduğunu bilmiyordu ama, kızı uyandırmak için yeterince erkeklik gücü kalmıştı kendisinde belki. Yaşlı Egushi böyle yargı yürütüyordu ama yüreğinde gerekli coşkunluğu, azgınlığı bulamıyordu.

Bu eve gelip giden içler acısı ihtiyarların korkunç tiritliği, birkaç yıla kalmadan kendisinde de başlamak üzereydi. Geçmişin altmış yedi yılı boyunca arzuların uçsuz bucaksızlığını, dibi bulunmaz derinliğini ne dereceye dek ölçmüştü nihayet? Sonra, yaşlıların çevresinde genç tenli, körpe tenli sayısız güzel kızlar doğar. Zavallı yaşlıların alabildiğine hayal ettikleri arzular, geri gelmemecesine geçip gitmiş günler için yaptıkları hayıflanmalar sonuçlarını, bu esrarlı evdeki yolsuz işlerde bulmuyorlar mıydı? Egushi daha geçen sefer: "Bu uyuyan, fakat hiç uyanmayacak kızlar, yaşlılar için yılların diş geçiremeyeceği bir özgürlüğü canlandırmıyorlar mı acaba?" diye sormuştu kendi kendine. Uyuyan ve konuşmayan bu kızlar, yaşlılara hoşlanacakları dille hitap ediyorlardı her halde.

Egushi kalktı, bitişik odanın kapısını açınca hemencecik sıcak bir koku şaşırttı onu. Gülümsedi. Ne vardı üzülecek? Kızın iki eli dışarıdaydı, battaniyenin üzerinde duruyordu. Tırnaklarında pembe bir cilâ vardı, dudaklarına yağlı bir ruj sürmüştü. Sırt üstü yatıyordu.

Egushi: "Bu, işe yatkın, hem de nasıl!" diye mırıldandı ve yaklaştı: Kızın yanakları al aldı ama battaniyenin ılıklığı içinde kan, yüzüne çıkmış olmalıydı. Yoğun bir kokusu vardı. Üst göz kapakları kalın, yanakları yuvarlak, boynu beyazdı, kadife perdenin al rengini yansıtacak kadar beyazdı hem. Gözlerini yumuş tarzıyla uykudayken bile insanı gıcıklayan bir hâli vardı. Uzakta ve arkasını dönmüş duran Egushi soyunurken, kızın ılık kokusu gelip onu sarıvermişti. Odayı dolduruyordu bu koku.

Yaşlı Egushi geçen günkü kızla yaptığı gibi çekingen duracağa benzemiyordu. Uyanık ya da uyumuş olsun, bu kız kendiliğinden çekiyordu erkeği. O derecede ki, eğer Egushi evin yasaklarını çiğnemek zorunda kalırsa bunun sorumluluğu kıza ait olacaktı. Gelmekte olan zevki önceden tatmak istermiş gibi, Egushi gözlerini kapayarak kımıltısız durdu ve bu onun benliğinin derinliklerinde bir delikanlılık ateşinin uyanmasına yetti. Randevucu kadın bu geceki kızın ötekinden daha iyi olduğunu söylemişti ama böyle bir kızı bulabilmiş olması şaşırtıcı şeydi. Bunu düşününce, yaşlı adam evi daha kaygı verici buldu. Kıza dokunmak yürekliliğini gösteremiyordu gerçekten ve onun kokusunun içinde büyülenmiş bir hâlde, öylece duruyordu. Egushi kokulardan anlamıyordu ama bu kızın koku kullandığı kesindi. Hemencecik tatlı bir uykuya dalabilseydi, bundan daha büyük mutluluk olamazdı. O da bunu dileyecek durumdaydı. İçinden: "Yakından bakalım bir", dedi, yavaşça kıza sokuldu. Kız çevik bir hareketle ona dönerek buna yanıt verir

göründü. Aynı zamanda ellerini içeriye soktu, onu kucaklamak istercesine ileriye uzattı.

— Ne o? Söyle bakayım, uyandın mı? Uyandın mı, ha?

Böyle diyerek Egushi geri çekildi, kızın çenesini tutup salladı. Çok kuvvetli mi sarsmıştı kızı? Kesin olan şu ki kız, sanki ondan kurtulmak istercesine, yüzünü yastığa doğru çevirdi. Dudaklarının kıyıları aralandı. Egushi'nin işaret parmağının tırnak ucu kızın bir iki dişine değdi hafifçe. Egushi parmağını çekmeden kımıltısız durdu. Kız da dudaklarını oynatmadı. Hiçbir şey onun yalandan uyuduğunu sandırabilecek gibi değildi, derin bir uykuya dalmıştı çünkü.

Bu geceki kızın geçen seferkinin aynı olmayışına şaşan Egushi bunu randevucu kadına da açıklamıştı ama, her gece peşpeşe uyku ilâcı verilen kızların, sonunda bundan zarar göreceklerini anlamak için akıllı olmak gerekli değildi. Öte yandan Egushi gibi yaşlıları "maymun iştahlı" olmaya zorlamanın, kızların sağlığı bakımından daha iyi olacağı da düşünülebilirdi. Bununla birlikte bu ev birinci katta birden fazla müşteri kabul edemezdi. Egushi giriş katında durumun nasıl olduğunu bilmiyordu tabiî, ama orada müşterilerin kullanabilecekleri bir odanın bulunduğu var sayılsa bile, birden fazla oda bulanacağı sanılamazdı. Bundan da, yaşlılar için uyutulan kızların çok sayıda olmadıkları gibi bir sonuca varılabilirdi. Bu birkaç kız, ilk geceki gibi, şimdiki gibi birbirlerinden güzel miydiler böyle? Egushi'nin parmağı değince kızın dişlerine hafifçe yapışkan bir madde sürülmüş gibi bir hâlleri

vardı bunların. İhtiyarın parmağı dudakları arasından kayarak diş dizisini izledi: İki kez, üç kez bir yana, sonra öbür yana doğru. Dudakların dışının kuruymuş gibi bir hâlleri vardı ama içerideki nemlilik bu yana da geçiyor, parlak ve pürüzsüz hâle sokuyordu orayı. Sağda, dışarıya doğru çıkmış bir diş vardı. Egushi bu dişi baş parmağı ile işaret parmağı arasına almak istedi. Ondan sonra da parmağını dişlerin iç yüzleri üzerinden geçirmek istiyordu ama kız, uyumakla birlikte, çene kemiklerini sımsıkı kapalı tutuyordu, Egushi de açamadı onları bu yüzden. Parmağını geri çektiği zaman üzeri kırmızı bir madde ile kaplanmıştı. Neyle silecekti bu dudak rujunu? Yastığın yüzüne sürse, leke yüzükoyun yattığı sırada kızın kendisi tarafından yapılmış gibi görünecekti ama öyle gibisine geldi ki, ilkin parmağını yalamazsa, ruj hiç çıkmayacaktır. Tuhaf değil mi, ruja bulanmış parmağını ağzına götüreceğini düşününce bir kirlilik duygusu hissetti. Bunun üzerine yaşlı adam parmağını kızın alnının üstündeki saçlara sürttü. O böylece işaret parmağıyla baş parmağının uçlarını silerken, beş parmağı saçlara değdi. Bunun üzerine parmaklarını saçların içine daldırdı, çok geçmeden saç yığınını giderek daha hoyratça karıştırmaya başladı bu parmaklar. Kızın saçlarının ucundan bir elektrik akımı çıkarak ihtiyarın parmaklarına geçiyordu. Saçların kokusu gittikçe daha inatçı bir hâl alıyordu. Elektrikli battaniyenin nemli sıcaklığı içinde kızın kokusu da daha sürekli oluyordu. Egushi saçlarla oynarken bunların çıkış tarzlarını, özellikle uzun ensede meydana getirdikleri pürüzsüz ve güzel

çizgiyi hayranlıkla seyrediyordu. Kızın saçları arkadan kısa kesilmiş, özenle yukarıya doğru kaldırılmıştı. Alnının üzerine yer yer uzun, yer yer kısa olarak, tabiî bir hâlde dökülüyorlardı. Yaşlı adam alındaki saçları kaldırdı, kaşlarla kirpikleri seyretti. Bir elinin parmaklarıyla saçları öylesine derinden karıştırdı ki başın derisine değdi.

Ihtiyar Egushi: "Uyanmadı hâlâ!" dedi ve kızın başını elleri arasına alarak sarstı. Bunun üzerine kız sanki canı yanmış gibi kaşlarını kımıldattı, yüzükoyun yatmak için yarım dönüş yaptı. Bu yüzden vücudu, ihtiyarınkine daha da yaklaştı. İki kolunu dışarıya çıkardı, sağ kolunu yastığın üzerine koydu, elinin sırtına da sağ yanağını dayadı. Bu durumda Egushi elin parmaklarını görebiliyordu ancak. Hafifçe aralıktı bu parmaklar, bu yüzden serçe parmak kaşın altında bulunuyor, dudakların altından da işaret parmağının ucu çıkıyordu. Baş parmak çenenin altında gizliydi. Biraz aşağıya dönük olan dudakların kırmızılığı, dört uzun tırnağın kırmızılığı ile birleşerek yastığın beyaz yüzünde tek bir leke oluşturuyordu. Sol kol dirsekten büküktü, elin sırtı da Egushi'nin gözlerinin altındaydı hemen hemen. Yanakların yuvarlak tombulluğuna göre parmaklar ince uzundu ve bacakların da böyle ince uzun olacaklarını getiriyordu hatıra. Yaşlı adam ayağının tabanıyla kızın bacaklarını araştırdı. Sol elin parmakları da hafifçe aralıktı ve gevşekti. Yaşlı Egushi yanağını bu elin üzerine koydu. Ağırlığın altında kol, omuza dek kımıldadı ama eli çekecek gücü bulamadı. Yaşlı adam bir süre böyle kımıltısız durdu. Kız, iki ko-

lunu dışarıya çıkarırken omuzlarını biraz kaldırmış, bu yüzden kolun ek yerinde körpe tombullukta bir kabarıklık oluşmuştu. Egushi battaniyeyi omuzun üzerine çekerken, avucunu da yavaşça bu kabartının üzerine kapadı. Dudakları elin sırtından kola doğru ilerledi. Omuzun kokusu, ensenin kokusu çekiyordu onu. Kızın omuzuyla sırtı boydan boya kasılmış, sonra hemen gevşemişti, deri ihtiyarın eline yapıştı.

Buraya gelerek hakaretlerle, küçümseyişle karşılaşan yaşlıların öcünü bu uyuyan köleden alma zamanı gelmişti Egushi için. Bu evin yasaklarını çiğneyecekti. Bundan sonra da buraya artık ayak basamayacağını biliyordu. Her şeyden önce kızı uyandırmak umuduyla hoyrat davrandı ona karşı. Fakat el değmemiş olduğunun açıkça belli oluşu karşısında hemencecik durdu.

— Vay canına! diye bağırdı, geri çekildi. Solunumu düzensizdi. Yüreği küt küt atıyordu. Birden vaz geçişinin değil de şaşkınlığının sonucuydu bu, görünüşe göre.

Yaşlı adam gözlerini yumarak yatışmak için kendini zorladı. Kendisi için yatışmak, genç bir erkeğe göre o denli güç değildi. Kızın saçlarını çekine çekine okşayarak gözlerini yeniden açtı. Hep öyle yüzükoyun yatıyordu. Bu yaşta bir fahişe hâlâ kız olsun, ne demekti bu? Yine de bir fahişeydi o pek âlâ. Kendini buna inandırmaya çalışıyordu boş yere, fırtına geçince ihtiyarın kıza karşı beslediği duygu ile kendisine karşı beslediği duygu değişmiş, onun yeniden başlamasına engel olmuştu. Hiçbir şeye hayıflandığı yok-

tu. Uyumakta olan kendinden geçmiş bir kadına ne yaparsa yapsın, hiç önemi yoktu bunun. Ama birdenbire duymuş olduğu şaşkınlığın anlamı ne olabilirdi?

Kızın gıcıklayıcı güzelliğiyle şaşıran Egushi, elinde olmadan sorumsuzca davranmıştı ama bu, kendine şunları sormasına yol açmıştı: Bu evin yaşlı müşterileri oraya zavallı sevinçlerini, güçlü iştahlarını, derin kederlerini kendisinin sandığından çok daha fazlasıyla mı getiriyorlardı acaba? Hatta bunun yaşlılığın tasasız bir oyunu, ucuz tarafından gençliğe bir dönüş olduğu sanılsa bile ta derinlerde hiçbir pişmanlığın diriltemeyeceği, hiçbir çabanın şifaya kavuşturamayacağı bir şeyler saklı bulunuyordu her halde. Böylesine gıcıklayıcı bir kızın, bütün "yatkın"lığına karşın el değmemiş olarak kalabilmesi, görünüşe göre ne yaşlıların gösterdikleri saygının, ne verdikleri söze bağlı kalma kaygısının değil de, korkunç şekilde tiritleşmiş olmalarının belirtisiydi daha çok. Kızın el değmemişliği, çelişik olarak, yaşlılığın korkunçluğunu gösteriyordu.

Kızın yanağının altında duran sağ eli uyuşmuş olmalıydı, çünkü onu başının üzerine kaldırdı ve iki üç kez parmaklarını yavaş yavaş açıp kapadı. Saçlarını karıştırmakta olan Egushi'nin eline hafifçe değdi eli. Egushi bu eli tuttu. Parmakları pürüzsüz ve parlaktı, biraz soğuktu. Sanki ezmek istermiş gibi, yaşlı adam var gücüyle sıktı bu eli. Kız sol omuzunu kaldırdı, yarı dönük, sol kolu havada sallandı, sonra sanki Egushi'nin boynuna dolanmak istermiş gibi, aşağıya düştü.

Bununla birlikte, gevşek ve güçsüz olan kol, gelip boynuna dolanmadı. Kızın, Egushi'den yana dönük olan yüzü çok yakındaydı; öyle ki, yakını seçmeyen gözleri bu yüzü beyaz ve silik görüyordu ama gür kaşları, çok kara bir gölge saçan kirpikler, göz kapaklarıyla yanaklarının kabarıklığı, uzun boynu... Bütün bunlar Egushi'nin bir fındıkçı ile karşılaştığı yolundaki ilk izlenimini güçlendiriyordu. Memeler biraz sarkıktı ama gerçekten dolgundu ve meme başlarının çevresindeki halkalar, genç bir Japon kızı için geniş ve şişkindi. Yaşlı adam elini kızın sırtından aşağıya kaydırdı, bacaklara dek indi. Kalçadan başlayarak sert ve narindi bunlar. Bedenin üstü ile altı arasındaki gözle görülür uyumsuzluk, kızın el değmemiş olmasından ileri geliyordu her halde.

Artık yatışan yaşlı Egushi, kızın yüzüyle boynunu seyrediyordu. Teni, al kadife perdenin belirsiz yansısına iyice uygun düşmekteydi. Randevucu kadının "her işe yatkındır" diyebildiği bu kızın vücudu, yaşlıların elinde oyuncak olmasına karşın, bir kız oğlan kız vücudu olarak kalmaktaydı. Bu da yaşlıların tiritleşmiş olmalarından, kızın derin bir uykuya daldırılmış bulunmasından ileri geliyordu ama: "Böyle gıcıklayıcı görünüşlü bir kız, yaşantısında ne hengâmeler geçirmiş olmalı kim bilir?" diye düşündü Egushi; içinde de baba sevecenliğini andırır bir duygu yer ediyordu. Onda da yaşlılığın izleri belirmeye başlamıştı bile. Kızın orada paraya olan düşkünlüğünden ötürü uyuduğu apaçıktı. Bununla birlikte, parayı veren yaşlılar için böyle bir kızın yanında yatmak kesinlikle dünya-

da eşi bulunmaz bir zevkti. Kız hiç uyanmadığından, yaşlı müşteriler kocamışlığın tiritliğine özgü aşağılık duygusuna kapılmaktan kurtuluyorlar; hiç çekinmeden kendilerini muhayyilelerine ve kadınlara ilişkin anılarına bırakma olanağını buluyorlardı. Uyanık bir kadın için ödediklerinden çok daha fazlasını acımadan vermeyi bunun için mi kabul ediyorlardı acaba? Uyuyan kızın yaşlı adamla ilgili hiçbir şeyi bilmeyişi de ihtiyarı ferahlatıyor olsa gerekti. Müşteri de kendi bakımından kızın yaşama koşulları ve kişiliği üzerinde hiçbir bilgi sahibi değildi. Bunu sezebilecek hiçbir olanağı yoktu, kızın giyiniş tarzına dek her şeyden habersizdi çünkü. Yaşlıların bir de önemli nedenleri vardı ki o da, sonradan çıkabilecek dırıltılardan korkacak durumda olmayışlarıydı. Fakat gömüldükleri derin karanlığın ta dibinde bu acayip ışık da vardı.

Bununla birlikte yaşlı Egushi, tek söz söylemeyen, gözlerini açmayan, kısacası Egushi adlı bir yaratığın varlığını kabul etmeye hiçbir tarzda tenezzül etmeyen bir kızla bu türlü ilişkilere alışamıyordu. İçinde beliren bir boşluk ve tatminsizlik duygusunu silemiyordu. Bu gıcıklayıcı kızın gözlerini görmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Sesini duymak, onunla konuşmak istiyordu. Uyuyan bir kızın vücudunu elleme isteği pek güçlü değildi ve bunun yanı sıra bir acıma duygusu vardı daha çok. Bununla birlikte onu kız oğlan kız bularak şaşıran Egushi, yasakları çiğnemekten vazgeçtiğine göre, öteki yaşlıların yaptıkları ayıp şeyleri yapmaya kararlıydı. Bu geceki kızın, uykusunda, ötekine göre daha canlı olduğuna inanıyordu. Hem korkusundan,

hem değişinden, hem davranışlarından apaçık belli oluyordu bu.

Tıpkı geçen seferki gibi, Egushi baş ucunda kendisi için hazırlanmış iki tane uyku hapı bulmuştu. Bununla birlikte: "Acaba bu gece uyumak için bunları erken alacak yerde kızı daha uzun zaman mı seyretsem?" diye düşünüyordu. Kız uykusunun arasında sık sık kımıldamaktaydı. Bir gecede yirmi, otuz kez dönüyordu belki. Sırtını çevirmişti ama sonra hemen ondan yana dönmüştü. Bunu yaparken de koluyla onu araştırmıştı. Elini kızın dizine koyan Egushi, bu dizi kendisine çekti.

Kız zor işitilen bir sesle: "Yooo, hayır!" dedi.

— Uyandın mı?

Gözlerini açacağını sanarak, kızın dizini daha çok kendine çekti. Diz hiç direnmeksizin ondan yana büküldü. Egushi kolunu kızın başının altına soktu, hafifçe kaldırıp sarstı.

Kız:

— Aaaa, nereye gidiyorum ben? dedi.

— Uyandı! Uyansana hadi!

Kız:

— Hayır, hayır! dedi, yüzünü Egushi'nin omuzuna doğru kaydırdı. Sarsılmasını önlemek istiyordu sanki. Alnı Egushi'nin boynuna değdi, saçları burnuna batıyordu. Acıtacak kadar hem. Egushi, saçların kokusuyla tıkanır gibi olarak, yüzünü uzaklaştırdı.

Kız:

— N'apıyorsunuz canım? İstemiyorum! dedi.

Yaşlı adam: "Bir şey yaptığım yok sana!" diye ya-

nıt verdi ama kız uykusunun arasında konuşmuştu. Uyurken Egushi'nin yaptığı hareketleri yanlış mı anlamıştı, geceki yaşlı müşterilerinden bir başkasının kendisine oynadığı kötü oyunları rüyasında yeniden mi yaşamıştı yoksa? Her ne olursa olsun, onunla konuşmaya benzer bir işe girişebildiği için Egushi'nin yüreği daha hızlı çarptı, kızın uyurken söyledikleri ipsiz sapsız şeyler de olsa hatta. Sabaha karşı onu uyandırmak mümkün olabilecekti belki. Bununla birlikte ihtiyarın kıza söylemiş olduğu sözler, uykusunun arasında bile onun kulağına erişebilmiş miydi acaba? İhtiyarın söylediği sözlere yanıt vermekten çok, vücudunun geçirdiği sarsıntı karşısındaki tepki yüzünden konuşmuş değil miydi rüyasında? Onu şöyle bir tokatlamayı, ya da çimdiklemeyi düşündü ama, yavaşça kollarının arasına çekmeyi daha uygun buldu. Kız ne karşı koydu, ne bağırdı. Güçlükle soluk alıyor olmalıydı. Hafif soluğu yaşlı adamın yüzüne değiyordu. Egushi'nin solunumu ise gittikçe düzensiz bir hâl alıyordu. Savunmasız bir hâlde kendini sunan kız, ikinci defadır ki Egushi'yi baştan çıkarmaktaydı. Diyelim ki kızlığını kaybetti, ertesi gün nasıl üzülecekti kim bilir? Kızın yaşantısı ne gibi bir yön alacaktı bu yüzden? Başına ne gelirse gelsin, sabaha dek hiçbir şeyin farkına varmayacaktı nasıl olsa.

— Anne! Kız boğuk bir çığlık koparmıştı.

— Yok bir şey, yok! Gidiyor musun? Bırakın beni, bırakın...

— Ne görüyorsun rüyanda? Bir düş bu, düş diyorum sana!

Böyle diyerek Egushi kızı rüyadan kurtarabilmek için daha güçlü sıkıyordu. Annesini çağırırken kızın sesinde sezilen keder, Egushi'nin yüreğini kapladı. Memeleri yaşlı adamın göğsüne ezilircesine yapışmıştı. Kollarını kımıldattı. Rüyasında Egushi'yi kucaklamaya çalışırken annesi mi sanıyordu onu? Ama hayır, uyurken bile, el değmemiş olsa bile kesinlikle gıcıklayıcı olarak kalıyordu. Egushi'nin öyle gibisine geliyordu ki, altmış yedi yılda böylesine gıcıklayıcı bir kadını, böyle tenini tenine bastırarak tutmamıştı hiçbir zaman. Bir masalın şehvetli olabileceği varsayılabilirse bu kız, böyle bir masaldan çıkmaydı işte.

Bu yüzden Egushi kızı büyücü gibi değil de, bir büyünün kurbanı olarak görmekteydi. Bunun yanı sıra, "uyumuş" olmakla birlikte, yaşıyordu. Yani başka bir deyişle, bilinci derin bir uykuya dalmıştı ama vücudu, bütün dişiliğiyle uyanık olarak kalmaktaydı. Karşısında artık bir insan bilinci değil de, yalnız ve yalnız bir kadın vücudu vardı. Onun, yaşlılara eşlik etmek için, çok iyi yetiştirilmiş olması mümkün müydü, randevucu kadına: "Bu işe yatkındır", dedirtecek kadar hem?

Egushi, kızı sımsıkı tutan kolunu gevşetti ve kızın çıplak kolunu sanki kendisini kucaklıyormuş gibi görünecek biçimde yerleştirince, kız da uysal uysal onu kucakladı gerçekten. Yaşlı adam kımıldamadı artık. Gözlerini yumdu. Her yanını sıcak bir esriklik kapladı. Hemen hemen bilinç dışı bir kendinden geçişti bu. İhtiyarların bu eve gelerek tattıkları zevki ve mutluluk duygusunu anlar gibi oldu. Ve bu ihtiyarlar bu-

rada yaşlılığın kimsesizliğinden korkunçluğundan ya da sefaletinden başka, kendilerini mutluluğun zirvesine çıkaran genç bir yaşamı da armağan olarak bulmuyorlar mıydı? Kocamışlığın sonuna ulaşmış bir erkek için, kendisini çırılçıplak bir kıza kucaklatarak dertlerini unutabileceği tek bir an dahi bulunamazdı her halde. Bununla birlikte, bu iş için uyutulmuş bir kurbanı, çok temiz niyetlerle satın alınmış bir nesne mi sayıyorlardı, yoksa gizli bir suçluluk duygusunda ayrı bir zevk mi buluyorlardı? Yaşlı Egushi'ye gelince o, dertlerini unutmuştu ve sanki kızın da bir kurban olduğunu unutmuş gibi, ayağını oradan oraya götürerek kızın ayağının ucunu araştırıyordu. Kızın vücudunun, değmediği tek noktası orasıydı çünkü. Ayak parmakları uzundu, zarif hareketlerle kımıldıyorlardı. Ayağın parmak kemikleri, elinkiler gibi, aynı hareketle bükülüp açılıyorlardı ve yalnız bu bile, dayanılmaz bir kadının güçlü çekiciliğindeki etkiyi yapıyordu Egushi'nin üzerinde. Bu kız uykusunda bile yalnız ayak parmaklarını kullanarak âşıkane söyleşiler yapabiliyordu. Bununla birlikte yaşlı adam onların kımıltılarını, kuşkusuz çok toy ve acemice, fakat büyüleyici bir müzik gibi dinlemekle yetindi, bir süre de izledi bunu.

Kız rüya görmüştü galiba, ama rüyası sona ermiş miydi? Egushi içinden: "Alt tarafı, rüyada değil bu da, bilinçsiz olarak yapılan ikili bir konuşma ve bir ihtiyarın fazlaca ileri gittiği her sefer, ona karşı koymak için edinilmiş bir alışkanlık", diye düşündü. Uyurken bile tek söz söylemeden, yalnız vücudunu kullanarak

kendisiyle konuşabilen bu kızdan yayılan çekici havanın içine dalmış hâldeydi, fakat tutarsız sözler de söylese, onun sesini duymak arzusuyla kıvranışı, bu evin esrarını henüz öğrenemeyişinden ileri geliyordu her halde. Yaşlı Egushi kızın yanıt vermesi için ne söylemek, ya da vücudunun neresine dokunmak gerektiğini şaşkın şaşkın soruyordu kendi kendine.

— Rüya görmüyor musun artık? Annenin bir yere gittiğini mi gördün rüyanda? dedi ve çukurluklarda durarak, eliyle kızın bel kemiğinden aşağıya doğru indi. Kız omuzunu kımıldattı ve yüzükoyun yattı yeniden. Yüzü Egushi'ye dönüktü hep, sağ eliyle yastığın kıyısını hafifçe sıkıyordu. Sol kolu da ihtiyarın yüzü üstünde durmaktaydı. Ama bir şey söylememişti yine de. Egushi onun sakin soluklarının sıcaklığını duyuyordu. Kol, yüzünün üzerinde, sanki dengesini bulmak istiyormuş gibi, kımıldadı. Egushi iki eliyle tuttu onu, gözlerini üstüne koydu. Kızın uzun tırnaklarının ucu Egushi'nin kulak memesine batıyordu hafifçe. Bileğin ek yeri sol göz kapağının üzerinde bükülmüştü; öyle ki, ön kolun en dar bölümü göz kapağını örtmekteydi. Yaşlı adam böyle kalmak istedi, kızın elini iki gözünün üzerine bastırdı. Göz yuvarlaklarına geçen ten kokusu öyleydi ki, Egushi yeni ve zengin bir görüntünün yükseldiğini duyuyordu içinden. Tam bu mevsimde, güz sonunun güneşinde, Yamato'daki bir eski manastırın yüksek duvarı dibinde açmış iki üç kış şakayıkı; Esinlenmiş Ozanlar Tapınağı'nın üzeri örtülü dış gezi yerinin kıyısındaki bahçede açmış **sazanka** türü ak kamelyalar; sonra – ama bahardaydı bu,

Nara'da – eğrelti otları, salkım çiçekleri ve Tsubaki-dera'da gördüğü, çiçeklerle kaplı "Yaprak döken Kamelya..."

"Haaa, eveeet!" Evli olan üç kızının anısı bu çiçeklere bağlıydı. Üç kızıyla yaptığı yolculuk sırasında gördüğü çiçeklerdi bunlar ama kızlardan bir tekiyle yapmıştı bu geziyi belki. Evlenip çoluk çocuğa karıştıktan sonra onlar bu geziyi pek iyi anımsamıyorlardı belki ama Egushi çok iyi anımsıyordu onu ve ara sıra aklına geldikçe karısına söz ediyordu bu çiçeklerden. Karısı, evlenişlerinden sonra bile, kızlarından babaları kadar uzaklaşmış gibi bir izlenim uyandırmıyordu ve kendileriyle hâlâ çok sıkı fıkı olduğundan, örneğin, evlenişlerinden önce onlarla bir gezi sırasında hayran hayran çiçek seyretmiş olmak gibilerden bir olaya o denli önem vermiyordu pek. Annenin katılmadığı bir gezinin çiçekleri söz konusuydu zaten.

Kızın eliyle örttüğü gözlerinin içinde Egushi, çiçek görüntülerinin bir çıkıp bir kaybolduğunu görüyor; kızlarını evlendirdikten bir zaman sonra ailesine yabancı kişilerle ilgilendiği sırada günü gününe duyduğu hisleri yeniden yaşıyordu. Bunun üzerine bu kızı da o zamanın genç kişilerinden biri saymak derecesine varmıştı işi. Yaşlı adam elini çekmişti ama kızınki gözlerinin üstünde kımıltısız duruyordu. Egushi'nin üç kızından yalnız en küçüğü Tsubaki-dera'daki "Yaprak Döken Kamelya"yı görmüştü; bir veda gezisiydi bu, kızı evden ayrılmadan on beş gün kadar önce; ve bu kamelyanın çiçeklerinin görünüşü, en sürekli görünüşlerden biriydi. En küçük kızı evleneceği sırada

özellikle üzücü eziyetler etmişti kendisine. İki delikanlının kendisiyle evlenmek için birbirlerine girmeleri bir yana, bu yarışmada kızlığını da yitirmişti. Egushi de her şeyden önce, oyalansın diye bu geziyi yapmaya çağırmıştı onu.

Çiçeklerini kesik başlar gibi tümüyle döken kamelyalar uğursuz sayılır ama, Tsubaki-dera'daki, dört yüz yıllık olduğu söylenen ulu bir ağaçtır, türlü renkte çiçekler vardır üstünde; çifter çifter olan çiçekleri oldukları gibi kopup düşmezler de taç yapraklarını dökerler; bu yüzden ona "Yaprak Döken Kamelya" denmiş olsa gerek.

Papazın genç karısı: "Taç yapraklarını bir dökmeye başladı mı günde beş altı sepet tutar bu", demişti Egushi'ye.

Sonra: "Bu kocaman kamelyanın çiçek yığını gün ışığını karşıdan aldığı zaman değil de, arkadan aldığı zaman daha güzel aydınlanır", diye eklemişti.

Egushi'nin kızıyla birlikte oturmakta olduğu gezi yeri batıya bakıyordu, güneş de batmak üzereydi. Ağacın ardında bulunuyordu bu yüzden. Işığı arkadan alan dev kamelyanın yaprakları öylesine sıktı, iyice açmış çiçekler öylesine kalın bir örtü hâlindeydi ki, bahar güneşinin ışınlarını geçirmiyorlardı. Güneşin ışığı ağacın içine yayılıyordu, bu yüzden de alaca karanlığın ölgün aydınlığı onun siluetini bir ayna gibi sarmıştı sanki. Tsubaki-dera gürültülü, kalabalık bir mahalledeydi ve görünüşe göre bahçede dev kamelyadan başka görülecek şey yoktu pek. Egushi'nin gözü de ondan başkasını görmüyordu zaten. Çiçeklerle

büyülendiği için kentin gürültülerini bile duymuyordu hatta.

— Ne göz kamaştırıcı bir çiçeklenme bu! demişti kızına.

Papazın genç karısı yanıt vermiş: "Sabah kalkınca yeri görmez insan bazan, öylesine çiçekle örtülüdür", demişti. Egushi ile kızını yalnız bırakıp gitmişti sonra. Türlü renklerdeki çiçekler gerçekten ağacın üstünde mi, yalnız orada mı bitiyorlardı acep? Gerçekten de kızıl çiçekler vardı, ak çiçekler vardı, rengârenk çiçekler vardı ama, Egushi gidip olayı incelemektense ağacın tümünü seyretmeyi işine daha elverişli buluyordu. Dört yüz yaşındaki kamelya, çiçeklerinin göz alıcı bolluğunu sere serpe ortaya döküyordu. Batan güneşin ışınları ağacın içine doğru emiliyordu sanki, bu çiçek yığınında da sıcak bir hava hüküm sürüyor gibiydi bu yüzden. Pek öyle rüzgâr da yoktu ama çiçeklenmiş küçük dalların uçları kımıldıyordu ara sıra.

Bununla birlikte bu ünlü ağaç, genç kızı babası kadar büyülemişe benzemiyordu. Gözlerini yarı kapamış, kamelyadan çok kendi benliğini seyrediyordu belki. Üç kızından en çok bunu severdi Egushi. O da en küçük kız olarak şımarıyordu hani. İki ablası evlendikten sonra daha da çok hem. Ablaları biraz da imrendiklerini belli ederek: "Damadı iç güveysi alırsınız da küçüğü evde alıkoyarsınız belki, ha?" diye sormuşlardı annelerine. Karısı da sonradan bunu Egushi'ye söylemişti. Kızlarının en küçüğünün neşeli bir mizacı vardı. Çok sayıda erkek arkadaşı olmasını ana babası yersiz buluyorlardı ama bu delikanlılar çevresi-

ni sardılar mı, genç kızın keyfi pek yerinde görünüyordu. Bununla birlikte anasıyla babası, özellikle bu delikanlıları evde ağırlayan anası, bunlardan ikisinin genç kızı sevdiklerini çok iyi anlamışlardı. İçlerinden bir tanesi de onun kızlığını bozmuştu. Bir süre evde bile kızın ağzını bıçak açmaz olmuştu. Olur olmaz şeylere, örneğin âdet bezlerini kullanırken bile sinirlenmeye başlamıştı bu yüzden. Anne, kızında bir şeyler olduğunu hemencecik anlamıştı. Belli etmeden sorguya çekmiş, kız da uzun boylu çekinmeden her şeyi açıklamıştı. Delikanlı bir mağazada çalışıyor, bir apartımanda oturuyordu. Anlaşıldığına göre, çağrısı üzerine kız onun apartımanına gitmişti. Annesi:

— Evlenecek misin bu çocukla? diye sormuştu.

Kız:

— Yooo, kesinlikle hayır! diyerek annesini şaşkına çevirmişti. Anne, kıza zorla sahip oldu her halde, diye düşündü. İşi kocasına da açtı, sorunu tartıştılar. En değerli şeyini berbat etmişler gibisine geliyordu Egushi'nin, ama kızının vakit geçmeden öbür delikanlıyla nişanlandığını duyunca da daha çok şaştı.

Karısı üst üste: "Ne dersin? Bırakalım yapsın mı bu işi?" diye sormuştu.

Egushi: "Nişanlısına söz etmiş mi bundan? Anlatmış mı ona bunu?" demiş, sesi kesin bir eda edinmişti.

— Sormadım! Ben de şaştım bu işe çünkü... Sorayım mı dersin?

— Yok canım!

— İnsan evlenmek istediği birine böyle bir hatayı

söylemese daha iyi eder, susmak daha az tehlikelidir, herkes böyle düşünür hiç değilse. Ama kızın huyuna suyuna, ruh hâline bağlı bir şey bu ne de olsa. Belki işi gizledi diye korkunç acılar da çekebilir tek başına.

— Her şeyden önce ana baba olarak biz "evet" diyecek miyiz bu nişana? Henüz kesinleşmedi bu, öyle değil mi?

Bir delikanlının baştan çıkarttığı kızın hemencecik öbürü ile nişanlanmasının doğal bir şey olacağını Egushi'nin aklı almıyordu kuşkusuz. İkisinin de kızlarını sevdiğini ana baba fark etmişlerdi tabiî. Egushi çocukların ikisini de tanıyordu, birinin ya da öbürünün kızına uygun bir koca olacağını düşünmeye dek vardırmıştı işi. Bununla birlikte kızının böyle damdan düşercesine nişanlanışı, geçirdiği sarsıntının bir tepkisi anlamına gelmiyor muydu? Birine olan öfkesinden, tiksinmesinden, hıncından, küskünlüğünden ötürü öbüründen yana mı dönmüştü? Ya da birinden yana düş kırıklığına uğrayınca ötekine mi sarılmak istemişti? Böyle bir kızın, kendisini ayartan delikanlıya duyduğu tiksinti ölçüsünde ve bir çelişme sonucu, ötekine büyük bir eğilim duyması da ihtimal dışı sayılamazdı ayrıca. Bir çeşit öç alma tarzıydı bu belki, ya da umutsuzluk yüzünden yapılmış, ne idüğü pek anlaşılamayan bir çeşit yakışıksız davranıştı.

Bununla birlikte kendi kızının başına böyle bir iş gelebileceğini hiçbir zaman aklına getirmiş değildi Egushi. Her baba için de durum aynı olsa gerektir her halde. Ne olursa olsun, çevresini erkek arkadaşların sardığı bu kızın neşeli, özgür ve kendine güvenir

olarak kaldığını görünce içinin ferahlamış olduğu belliydi. Her şeye karşın bir kez olan olmuştu ya, bunun hiçbir şaşırtıcı yanı olmadığını görüyordu, tersine. Kızının vücudu herhangi bir kadınınkinden başka türlü değildi. Erkeğin isteğine katlanmak için yapılmıştı. Bunun üzerine kızının böyle bir durumda takınabileceği çirkin tavırla gelmişti aklına birden ve büyük bir aşağılık ve utanç duygusu kaplayıvermişti içini. Kızının iki ablasını balayı yolculuğuna çıkarken gördüğünde buna benzer hiçbir şey duymamıştı oysa. Sonunda da anlamıştı ki bir erkek kızına karşı ateşli bir tutku duymuştu, o da öyle bir yaradılıştaydı ki, buna karşı koyamamıştı. Bir baba için olağan dışı bir ruh hâli miydi bu yoksa?

Nişanı hemencecik onaylamamıştı ama, buna açıktan açığa karşı da çıkmamıştı. Bu iki delikanlının kızlarını ele geçirmek için epeyce çekiştiklerini ana ile baba çok sonra öğrenmişlerdi. Bunun üzerine Egushi kızı alıp Kyôto'ya götürmüştü, "Yaprak Döken Kamelya"yı olanca görkemi içinde hayran hayran seyrettiklerinde ise evlenmenin yakında yapılması kararlaştırılmış bulunuyordu zaten. Dev kamelyanın içi boğuk bir uğultu ile doluydu. Bir arı topluluğuydu bu her halde.

Evlenişinden iki yıl sonra küçük kız, bir oğlan getirmişti dünyaya. Kocasının bu çocuk için deli olur gibi bir hâli vardı. Ara sıra pazar günleri genç evliler Egushi'nin evine gelip de karısı annesiyle birlikte yemek pişirirken, kocası da ustalıklı bir tavırla çocuğa şişeden süt emziriyordu. Egushi bu hâli görünce karı

kocanın anlaştıklarını düşünmüştü. Onlar gibi Tokyo-'da oturmakla birlikte, genç kadın evleneli beri ana babasının evine hiç gelmiyordu. Fakat tek başına geldiği bir gün Egushi:

— Eeee, nasıl gidiyor işler? diye sorguya çekmişti onu.

Kızı: "Nasıl mı? Mutluyum, nasıl olacak işte!" diye karşılık vermişti. Genç evliler aralarında olup bitenleri ana babalarına söylemeye hiç yanaşmazlar kuşkusuz, kızı ise karakteri gereği kocasına ilişkin konularda daha çok konuşkan davranıyordu ama Egushi'nin içi tam anlamıyla rahat değildi ve bir şeyler kurcalayıp duruyordu zihnini. Beri yandan kızı yeni evli bir eş olarak gelişip serpilmişti âdeta ve güzelleşmişti de. Bu hâlin genç kızlıktan genç kadınlığa geçişi gösteren fizyolojik bir değişmeden başka şey olmadığı düşünülse bile, psikolojik alanda ufacık bir gölge bulunsa bu çiçek parlaklığı olmazdı onda kuşkusuz. Çocuğunun doğuşundan sonra sanki vücudunun içine varıncaya dek yıkanmışçasına pırıl pırıl bir hâl almış, kendisine de bir çeşit huzur gelmişti. "Uyuyan Kızlar"ın evinde, kızın kolu göz kapaklarının üzerinde dururken Egushi'nin aklına, çiçeklenişinin bütün görkemi içindeki "Yaprak Döken Kamelya"nın hayali bunun için mi gelmişti acaba? Ne Egushi'nin kızında, ne şuracıkta uyuyan kızda o kamelyanın zengin görünüşünden hiçbir şey yoktu tabiî. Bununla birlikte insan türünden bir kızın vücudundaki zenginlik, yalnız onu görmekle ya da yanıbaşında uslu akıllı uyumakla öğrenilebilecek nesne değildi. Bir kamelyanın çiçek-

leriyle hiçbir tarzda kıyaslanamazdı bu. Kızın kolundan Egushi'nin göz kapaklarına geçen nesne hayatın akımıydı, hayatın ritmiydi, hayatın çağrısıydı, yaşlı bir insan için de hayata bir dönüştü. Ağırlığı bir zamandır yorgun gözlerinin üzerine çökmüş olduğundan, Egushi kolu eliyle tutup kaldırdı.

Sol kolu dayanak noktasından yoksun kalınca, ya da Egushi'nin göğsüne sımsıkı yapışmış olduğunu hissetmenin sıkıntısı yüzünden kız, sanki onunla karşı karşıya gelmek istermiş gibi, yarı döndü. İki kolunu göğsü üzerinde bükerek parmaklarını birleştirdi. Yaşlı adamın göğsüne değiyordu bunlar. Eller dua eder gibi birleşmişti. Sevecenlik dolu bir dua etme hâli. Yaşlı adam bu bitişik elleri avuçlarının içine aldı. Bunu yaparken kendisi de dua ediyormuş gibisine geldi, gözlerini yumdu. Bununla birlikte, uyuyan bir genç kızın ellerine değince yaşlı bir erkeğin duyduğu kederden başka şey değildi bu her halde.

Gecenin karanlığında durgun denize yağan yağmurun gürültüsü, yaşlı Egushi'nin kulaklarına geldi. Uzaktan uzağa bir gürleyiş de sonra; bir arabanın gürültüsüne değil, kışın ara sıra duyulan, belli belirsiz bir gök gürültüsüne benziyordu. Egushi kızın bitişik ellerini birbirinden ayırdı, sonra baş parmağın dışındaki dört parmağın kıvrımlarını teker teker açtı, seyretti onları. İnce uzun parmakları ağzına alıp ısırmak geldi içinden. Serçe parmağında ısırıklarla kan izleri görse, kız yarın uyanınca ne düşünürdü ki? Kızın kolunu kendi gövdesinin üzerine doğru açtı. Koyu renk ve şişkin halkalı tombul memeleri gördü o zaman. Sar-

kıktılar azıcık. Elleriyle şöyle bir tarttı onları. Elektrikli battaniyenin ısıttığı vücudun kalan bölümü gibi sıcak değillerdi de, ılıktılar. Alnını iki meme arasındaki yarığa dayamak istedi ama yüzünü oraya yaklaştırınca kızın kokusu yüzünden geriledi. Yüzükoyun yattı, baş ucunda hazır duran uyku ilâcını aldı, bu kez iki komprimeyi birden yuttu. Geçen gece, bu eve ilk geldiğinde bir tek komprime yutmuştu ilkin; korkulu bir rüya görüp uyanınca ikinci komprimeyi yutmuştu ancak, ama bunun orta malı, beylik bir şey olduğunu anlamıştı hemen. Çok geçmeden uykuya daldı.

Yaşlı adam kızın zorlu hıçkırıklarıyla uyandı. Ağlama gibi duyduğu şey, gülmeye dönüştü. Sonra da uzadı bu gülüş. Egushi kolunu kızın gövdesi üstüne dolayarak sarstı:

— Rüya bu! Rüya canım! Ne gördün rüyanda bakayım?

Uzun gülüşü izleyen suskunluk kaygı vericiydi. Beri yandan, hâlâ uyku ilâcının etkisi altında olan Egushi, yastığın yanına koyduğu kol saatini güç belâ alıp saate baktı. Üç buçuk olmuştu. Yaşlı adam kızı göğsüne bastırdı, kalçalarından tutup çekti ve onun sıcaklığında uykuya daldı.

Sabahleyin bu kez de kadının seslenişiyle uyandı yine:

— Uyandınız mı?

Egushi ses çıkarmadı. Kadın gizli odanın kapısına yaklaşıp kulağını tahtaya mı yapıştırmıştı? Egushi bunu düşününce irkildi. Her halde elektrikli battaniyenin sıcaklığından olsa gerek, kızın omuzları açıktı,

kollarından birini başının üzerine uzatmıştı. Egushi örttü onu.

— Uyandınız mı?

Egushi yine yanıt vermedi, başını battaniyenin altına soktu, çenesiyle kızın memesinin başına değiyordu. Birden ateşlenerek kolunu kızın sırtına doladı, bacağını da dolayıp kendine doğru çekti onu.

Kadın üç dört kez hafifçe kapıya vurdu.

— Beyefendi! Beyefendi!

— Kalkıyorum! Şimdi hemen, durun da giyineyim!

Yanıt vermeseydi kadın kapıyı açıp içeriye girecekmiş gibisine geldi.

Bitişik odaya bir leğen, diş macunu getirilmişti. Kadın ona kahvaltısını verirken:

— Hoş kız, değil mi bu küçük? Ne dersiniz? diye sordu.

— Hoş kız sahiden... Egushi 'evet' der gibi başını sallıyordu, sonra sordu: Saat kaçta uyanacak bu kız?

— Ne? Saat kaçta mı? diye baştan savma bir yanıt verdi kadın.

— O uyanıncaya dek burada kalmama izin vermez misiniz?

Kadın daha aceleci bir tavırla: "Yooo! Burada bu iş olmaz. En eski müşterilerimiz bile yapmazlar bunu", dedi.

— Ama çok da güzel şey bu kız!

— Onunla uykusunda kurduğunuz ilişkilerle yetinseniz de bu işe bayağı bir duyarlık katmaya kalkışmasanız daha iyi olmaz mı? Bu kızcağız sizinle yattığından tümüyle habersiz, böylece de hiçbir can sıkıcı

şey çıkmaz bundan.

— Evet ama, ben anımsıyorum onu. Olur ki ona sokakta rastlarsam...

— Yok canım! Onunla konuşmaya mı niyetlisiniz yoksa? Buna kalkışmasanız iyi edersiniz. Suçlu değil misiniz siz?

— Suçlu mu? diye yineledi Egushi bu sözü.

— Ta kendisi!

— Suçlu muyum ben?

— Canım bırakın bu lâfları bir yana da müşterimiz olun yine ve uyuyan bir kızı da uyuyan bir kız gibi görün, olsun bitsin.

Egushi: "Pek o kadar düşkünleşmiş bir ihtiyar değilim ben", diyecek oldu ama vazgeçti:

— Bu gece yağmur yağdı gibime geldi, dedi.

— Yaaa, öyle mi? Hiç farkında değilim.

— Yağmurdu kesinlikle eminim buna.

Pencereden görünen denizin yüzünde, kıyıya yakın dalgacıklar, doğan güneşin altında ışıldıyordu.

III

Yaşlı Egushi "Uyuyan Kızlar"ın evine üçüncü kez gittiği zaman, ikinci gidişinin üstünden sekiz gün geçmişti. Birinci ve ikinci gidişlerinin arasından da on beş gün geçmişti. Ara, yarı yarıya azalmış bulunuyordu demek.

Egushi de mi uyuyan kızların büyüsüne yavaş yavaş kapılmıştı yoksa?

Kadın ona çay koyarken:

— Bu geceki kız acemidir, belki hoşunuza gitmeyecek ama sizin de anlayışlı olmanız gerek, dedi.

— Yine mi başka bir kız?

— Buraya gelmeden son anda telefon ettiğiniz için, elimin altında ne varsa onu çağırdım... Kızlardan birini ötekilerden üstün tutuyorsanız bana bunu iki üç gün önceden bildirin lütfen!

— Haaa, peki! Ama o kız için acemi dediniz hani, ne demek bu?

— Yenilerden, küçük bir kız.

Yaşlı Egushi şöyle bir irkildi. Kadın ekledi:

— Bu işe alışık değil, korktu onun için, 'yanıma bir kız arkadaş daha alamaz mıyım?' diye sordu. Ama müşteri bundan hoşlanmazsa, böyle olmaması daha iyi.

— İki kişi mi? iki kişi de olsalar benim için önemi yok gibime geliyor. Haaa, sahi, bu ölüm uykusu içinde kız korku ya da herhangi başka bir şeyi nasıl duyabilir?

— Gerçekten de öyle, ama bu kızcağız alışık değil de ondan, dikkatli olun ona karşı, rica ederim.

— Bir şey yapacak değilim!

— Biliyorum, biliyorum!

Yaşlı Egushi: "Acemi bir kız!" diye homurdandı. "Sizde de acayip işler oluyor!"

Kadın öteki seferlerde olduğu gibi kapıyı aralıp içeriye göz attıktan sonra:

— Uyuyor, dedi. Ne zaman isterseniz buyurun! Sonra odadan çıktı.

Yaşlı adam kendine bir fincan çay daha koydu, başını dirseğine dayayıp uzandı. Üşümeli bir boşluk duygusu kapladı içini. Canı sıkılmış bir tavırla kalktı, ara kapıyı yavaşça açtı, kadife perde gerili gizli odaya şöyle bir baktı.

Küçük kızın ufak tefek bir yüzü vardı. Örgülüymüş de sonradan çözülmüşe benzeyen saçları dağınık bir hâlde yanaklarının tekini örtmüştü. Elinin sırtı öteki yanağını dudaklarına kadar örttüğünden, yüzü daha dar görünüyordu. Uyumakta olan saf bir kızdı bu. El

dönüktü, parmakları da gevşekçe açılmış olduğundan, elin kıyısı gözün altına yerleşmişti ve burnun devamınca kıvrılmış olan parmaklar, dudakları örtüyordu. Daha uzun olan orta parmak hafifçe ileridedi, çenesinin altına dek iniyordu. Sol eldi bu. Sağ el battaniyenin kıyısında duruyor, parmaklar da hafifçe sıkıyordu bunu. Yüzünde hiçbir boya yoktu. Yatmadan önce makyajını sildiğini gösteren bir belirti de yoktu.

Yaşlı Egushi yavaşça kızın yanına sokuldu. Ona değmemeye büyük özen gösterdi. Kız ürperip irkilmedi. Bununla birlikte, elektrikli battaniyeninkinden apayrı olan sıcaklığı, ihtiyarı kaplayıverdi. Olgunlaşmamış, yabani bir sıcaklık gibiydi bu. Saçlarla tenin kokusu veriyordu bu izlenimi belki, ama yalnız bu da değildi.

Egushi: "On altı yaşında var mı acaba?" diye mırıldandı. Bir kadına artık kadın muamelesi etme yeteneğini yitirmiş, fakat böyle bir kızın yanında mışıl mışıl uyumak isteyen yaşlılar geliyordu bu eve; bu da artık geçip gitmiş bir ömrün zevkleri peşinde koşarken onların duydukları boş avuntulardan biriydi her halde: Bu eve üçüncü gelişinde Egushi bunu anladı işte. Belki yaşlılar da vardı ki uyuyan bir kızın yanı başında kendileri de sonsuz bir uykuya dalmayı diliyorlardı benliklerinin ta içinde. Bir kızın körpe vücudunu kullanarak bir ihtiyarın ölü yüreğini harekete getirmek, çok acıklı bir iş gibi görünmekteydi. Evet ama bu eve gelip giden yaşlılar arasında Egushi en duygulu olanı idi ve bunların çoğunun, uyanamayacak bir kadından zevk almaktan fazla, uyuyan bir kızın gençliğini içleri-

ne çekmekten gayrı bir istedikleri yoktu.

Yatağının baş ucunda her zamanki gibi iki tane beyaz uyku hapı vardı. Egushi bunları parmaklarının arasına aldı ama komprimelerin üzerinde ne bir marka, ne de bir yazı bulunduğundan, ilâcın adını anlayamadı. Bunun kıza yutturulan ya da iğneyle şırınga edilen ilâç olmadığı apaçıktı. "Gelecek sefer evdeki kadından kızın kullandığı ilâcın tıpkısını istesem mi acaba?" diye sordu içinden. Pek vereceğe benzemezdi ama, verdi diyelim, o da böyle derin bir ölüm uykusuna dalarsa n'olurdu ki? Ölüm uykusuna daldırılmış bir kızın yanında ölüm uykusu uyuyabileceğini düşünmek, ihtiyarın pek hoşuna gitti:

"Ölüm uykusuna dalmak!"

Bu sözler bir kadının anısını uyandırdı onda. İki yıl önce ilk baharda Egushi bir kadını Kobe'de bir otele götürmüştü. Bir pavyondan almıştı onu, vakit de gece yarısından sonraydı. Odasındaki viskiden içmiş, kadına da ikram etmişti. Kadın da onun kadar viski içmişti. Yaşlı adam otelin pamuklu gecelik kimonosunu giymişti ama kadının da giyeceği bir gece kimonosu olmadığından, iç çamaşırlarıyla girmişti yatağa. Egushi kolunu kadının boynuna dolamıştı, heyecan içinde onun sırtını yavaş yavaş okşuyordu. Derken kadın birden doğrulmuş:

— Bunlarla uyuyamayacağım, diyerek sırtında ne varsa çıkarıp aynanın önündeki bir sandalyenin üzerine fırlatmıştı. İhtiyar bu işe biraz şaşmıştı ama: 'Beyazların âdeti böyle belli' diye düşünmüştü. Kadın da şaşırtıcı derecede uysal davranmıştı sonra. Sevişip de

ayrıldıkları zaman Egushi:

— Bir kez daha?.. diye sormuştu.

Kadın üst üste: "Hile yapıyorsunuz Bay Egushi! Hile yapıyorsunuz!" diye tekrarlamıştı ama kuzu kuzu da razı olmuştu. İçkiyle sersemleyen Egushi hemencecik uyuya kalmıştı. Ertesi sabah kadının kımıldanışları yüzünden uyanmıştı. Aynanın önünde saçlarını düzeltiyordu.

— Saat çok erken!

— Ama çocuklarım var.

— Çocuklar mı?...

— Evet yaaa, iki tane! İkisi de küçük!

Ve ihtiyar daha yataktan kalkmadan, kadın acele acele çıkıp gitmişti.

Bu narin, kütür kütür vücutlu kadının iki çocuk annesi oluşu yaşlı Egushi'yi şaşırtmıştı. Vücudunu gören böyle düşünmezdi hiç. Sanki hiç çocuk emzirmemiş gibi duran memeleri vardı.

Sokağa çıkmak için temiz bir gömlek almak üzere bavulunu açtığında, içindekilerin özenle yerleştirilmiş olduğunu görmüştü. Orada kaldığı on gün boyunca Egushi kirli çamaşırlarını dertop edip bavula tıkmıştı. Bavuldan bir şey almak gerekince de ta dibine kadar her şeyi alt üst ediyordu. Kobe'de satın aldığı ya da kendisine verilen armağanları da bavulun içine atmıştı, bütün bunlar karmakarışık bir yığın hâlindeydi, bavul artık kapanmıyordu bu yüzden. Kapak açık durduğundan, içeridekiler görülüyordu. Yaşlı adam bavuldan bir paket sigara çıkardığı zaman kadın da bu karışıklığı görmüştü her halde. Fakat ne olursa olsun,

bavulu yerleştirmek nereden aklına gelmişti? Ne zaman yerleştirmişti sonra? Egushi'nin hemen her yere fırlattığı iç çamaşırları da özenle devşirilmişti ve bir kadın eli için bile olsa, bunu yapmaya az çok zaman gerektiği besbelliydi. Yoksa bir gece evvel Egushi uyuduktan sonra kadın uyuyamamıştı da kalkıp bavulu mu yerleştirmişti acaba?..

Bavulun içindekilerin çok ustalıkla yerleştirilmiş olduğunu görünce yaşlı adam: 'Hımmm', diye homurdanmıştı, 'ne maksatla yaptı bunu acaba?'

Ertesi akşam kadın, Egushi'nin kendisiyle buluşmak için randevu verdiği Japon usulü yemek pişiren lokantaya kimono giymiş olduğu hâlde gelmişti.

— Kimono giydiğiniz de oluyor mu?

— Eh, bazı bazı... Bana yakışmasa gerek, demişti utangaç bir gülümseyişle: Öğleye doğru bir kadın arkadaşım telefon etti, söylediklerimi duyunca pek şaşırdı. Böyle şeye aldırmayacağınızı söylemiştiniz bana değil mi?

— Her şeyi anlattınız mı ona?

— Evet, ondan hiçbir şey gizlemem çünkü.

Çarşıda yaşlı Egushi kadına bir kat elbiselik kumaşla bir kemerlik kumaş almış, sonra otele dönmüşlerdi yine. Pencereden, limanda demirli gemilerin ışıkları görünüyordu. Pencerenin önünde duran Egushi bir yandan kadını öperken, pancurlarla perdeleri kapamıştı. Bir gün önceki viski şişesini kadına göstermişti ama o, "olmaz" der gibi başını sallamıştı. Soğukkanlılığını yitirmemeye kararlı olduğundan, karşı koymuştu. Sonra da suya batar gibi uykuya dalıvermişti.

Ertesi sabah Egushi kalkarken kadın da gözlerini açmıştı.

— Of! Ölü gibi uyumuşum! Evet, ölü gibi!

Gözlerini açmış, kımıltısız duruyordu. Berrak ve nemli gözler.

Kadın, Egushi'nin o gün Tokyo'ya dönmesi gerektiğini biliyordu. Kocası yabancı bir ticaret ortaklığının temsilcisiydi, Kobe'de görevli olduğu sırada evlenmişti onunla ama adam iki yıla yakın zamandır Singapur'a gitmiş bulunuyordu. Gelecek ay Kobe'ye gelip ailesiyle buluşacaktı. Bir akşam önce bunları da anlatmıştı kadın. O zamana dek Egushi kadının evli ve bir yabancının eşi olduğundan habersizdi. Kadın bir pavyonda kolayca elde edilen bir avdan başka şey olmamıştı onun için. Bir akşam önce yaşlı Egushi yapacak başka işi olmadığından bu pavyona girdiğinde iki Avrupalı erkekle dört Japon kadını vardı orada. Japon kadınlarından biriyle göz aşinalığı olduğu için, bu orta yaşlı kadını selâmlamıştı. Grubu o buraya getirmiş olsa gerekti. İki yabancı dansa kalkınca o da Egushi'ye genç kadınla dans etmesini söylemişti. İkinci dansın ortasında Egushi: "Buradan sıvışıp gidelim hadi", demişti ona. Genç kadın bunu şaka sanıp gülmüştü. Otele de uzun boylu nazlanmadan geldiği için, bu sefer odasına girerken az buçuk sıkılma sırası Egushi'ye gelmişti.

Egushi böylece evli, hatta üstelik bir yabancının Japon karısına karşı uygunsuz davranmış olmaktaydı. Kadının küçük çocuklarını süt ninelerine yahut dadılarına emanet ederek geceyi dışarıda geçirmek ister

gibi bir hâli vardı. Evli kadınlarda öteden beri görülen çekingenliği de göstermediği için, Egushi de uygunsuz bir şey yaptığını ciddî olarak sanmamıştı. Fakat belirsiz bir pişmanlık zihninde yer etmişti yine de. Bununla birlikte kadının ölü gibi uyuduğunu söylemesi, hem de keyifli söylemesi, içinde genç bir müziğin nağmesi gibi kalmıştı. O sırada Egushi altmış dört yaşında olmalıydı. Yaşlı adam: "Genç bir kadınla son kez mi buluşuyorum acaba?" diye düşünmüştü. Bunun da sadece iki gece ya da bir tek gece olmasının ne önemi vardı? Ölü gibi uyumuş olan kadın, unutulmaz hâle gelmişti onun için. Kadın ona bir mektup yollamış, "Kansai'ye yolunuz düşerse sizi yine görmekle sevineceğim", demişti. Bir ay kadar sonra yolladığı bir başka mektupta da: "Kocam Kobe'ye döndü ama önemi yok, yine de sizi tekrar göreceğimi umuyorum", demişti. Bundan bir ay kadar sonra da buna benzer bir mektup daha gelmişti. Bundan sonra mektuplaşma durmuştu.

"Haaa, sahi. Üçüncü kez gebe kalmış olmalı her halde... Evet evet, tamam!"

Ölü gibi uyuyan küçük bir kızın yanındayken, o kadını üç yıl sonra yine anımsayarak, yaşlı Egushi bunları mırıldanıyordu işte. O ana dek bu düşünce aklına gelmemişti hiç. Niçin birdenbire anımsıyordu bunu şimdi? Kendisi de merak etmişti ama, anılarını toparlamaya kalkışınca aklına gelenlerin kesinlikle doğru olduğu gibi bir duyguya kapıldı. Kadın kendisine artık mektup yazmadığına göre, gebe olduğundan mıydı bu? İş böyleydi demek! Bunu düşününce dudakların-

da bir gülümseyişin belirdiğini hisseder gibi oldu. Kadının Singapur'dan dönen kocasını karşıladıktan sonra gebe kalışı onun, Egushi ile yaptığı uygunsuz işten sonra temize çıkmış olması gibi bir şeydi, bu da yaşlı adamın içini ferahlatıyordu. Düşüncelerinin bu noktasında kadının vücudunu özler gibi oldu. Bu özleyişin yanı sıra hiçbir şehvet duygusu yoktu. Bu kütür kütür, düz ve parlak, biçimli vücut bir kadının gençlik çağının simgesi gibi görünüyordu ona. Kadının sözde gebeliği Egushi'nin anî bir sezişinden başka şey değildi ama yine de kuşku duyamazdı bundan, sanki apaçık bir gerçek söz konusuymuş gibi.

— Bay Egushi, seviyor musunuz beni? diye sormuştu kadın ona otelde.

Egushi de: "Eveeet, seviyorum tabiî", diye karşılık vermişti. Kadınlar böyle sorarlardı hep.

Kadın: "Ama, yine de..." demiş, sözlerini bitirmeden susmuştu.

Yaşlı adam alaycı bir tavırla: "Sizde neyi sevdiğimi sormuyor musunuz?" demişti.

— Eeee, iyi işte! Bırakın bunu!

Bununla birlikte kadın kendisine: "Seviyor musunuz beni?" diye sorunca, onu gerçekten sevdiğini iyice anlar gibi olmuştu. Hem zaten, aradan üç yıl geçtikten sonra bu gün bile, kadının kendisine bunu sorduğunu unutmamıştı. Üçüncü çocuğun doğuşundan sonra da vücudun yine hiç doğurmamış gibi miydi acaba? O kadının özlemi yine kapladı içini.

Yaşlı adam yanında uyuyan küçük kızı unutmuşa benziyordu hemen hemen, Kobe'deki kadını onun

yüzünden anımsamıştı oysa. Elinin sırtı yanağına yapışık duran kızın dirseğinden rahatsız olduğu için, bileğini tutarak kolunu battaniyenin altına uzattı. Elektrikli battaniyenin sıcaklığı yüzünden kızın üstü kürek kemiklerine dek açılmıştı. Omuzun körpe yuvarlaklığı öyle yakındı ki, Egushi'nin görmesine engel oluyordu. Bu yuvarlaklık avucuna sığacakmış gibisine geldi. Tutmaya kalkıştı ama vazgeçti. Etlerin zar zor gizledikleri kürek kemiğini fark edebiliyordu. Kemiğin çıkıntılarını izleyerek onu okşamak geldi içinden ama vazgeçti yine. Bütün yaptığı, sağ yanağı örtmekte olan uzun saçları yavaşça kaldırmaktan ibaret kaldı. Tavandan dökülen ve dört duvarı kaplayan kırmızı kadifenin yansıttığı süzgün ışık, kızın yüzünü tatlılaştırıyordu. Kaşlar "alınmış" filan değildi. Uzun kirpikler kusursuzdu. İnsan parmaklarının ucuyla yakalayabilirdi onları. Alt dudağın ortası hafifçe daha kalındı. Dişler görünmüyordu.

Yaşlı Egushi uyuyan bir kadının duygusuz yüzünden daha güzel bir şey olamayacağını düşünmeye başlamıştı bu evde nihayet. Bu dünyanın verebileceği son bir avuntu değil miydi? En güzel kadın bile uykusunda yaşını gizleyemezdi. Kadın güzel olmasa bile, genç bir yüz uykuda hoştur. Uykularında görülmeleri hoş olan kızlar seçiliyordu yalnız bu evde belki. Egushi ufacık yüzü yakından seyretmekle yetiniyordu ve öyle gibisine geliyordu ki kendi öz yaşantısıyla her günkü bayağı kaygıları yavaş yavaş dağılmaktadır. Bu tatlı gecenin zevkini çıkartmak için uyku ilâcı almak ve bu ruh hâli içinde uykuya dalmak yetecekti her halde,

fakat yaşlı adam gözlerini sakin sakin kapalı tutuyor, kımıltısız duruyordu. Bu kız ona Kobe'deki kadını anımsama olanağını vermişti ya, öyle gibisine geliyordu ki daha başka anılar da getirecektir aklına; uykunun ise onu bunlardan yoksun bırakmak gibi bir tehlikesi vardı.

Kocası kendisinden iki yıl uzak kaldıktan sonra geri dönünce kadının gebe kalışı yolundaki anî sezgi ve bu sezginin ne olursa olsun gerçeğe uygun olması gerektiği duygusu yaşlı adamın içinde yer etmişti, bir türlü söküp atamıyordu onu oradan artık. Kadının Egushi ile olan serüveninin, karnında taşıyıp sonra doğurduğu çocuğa ne utanç, ne de leke getirebileceğini düşünmekteydi o. Yaşlı adam kadının gebe kalışıyla doğum yapışını kesin saymıştı ya, Tanrı'nın bir lütfu sayıyordu bunları. Genç bir can yaşayıp kımıldanıyordu bu kadında. Egushi için bu, kendi yaşlılığını kendisine bildirmişler gibi bir şeydi şu anda. Ama nasıl olmuştu da bu kadın hiç iğrenip çekinmeden, kuzu kuzu verivermişti kendini? Yaşlı Egushi yetmiş yıla yakın ömür sürmemiş gibi sanki. Ne paraya düşkün, ne de havaî bir yanı vardı bu kadının. Kesin olan şu ki, Egushi o kadınla birlikte iken kendini, bu eve şüpheli bir uykuya dalmış küçük kızın yanında yatarkenkine göre daha az suçlu hissetmişti. Yaşlı adam ertesi sabah onun terütaze evine, küçük çocuklarının yanına dönmek için acele ediş tarzına dek her şeyini beğenmişti. Onun belki de elde ettiği sonuncu genç kadın olduğu düşüncesi, kadını unutulmaz hâle getirmişti ama o da yaşlı Egushi'yi unutmamıştı belki. Ne

biri ne öbürü bu işten uzun boylu incinmemişlerdi ve bu sırrı ömürlerinin sonuna dek saklayacak olsalar bile, ne biri ne öbürü unutamayacaklardı bunu hiçbir zaman.

Her şeye rağmen acayip olan, "Uyuyan Kızlar" arasında bu küçük acemi kızın, Kobe'deki kadının anısını şu anda yaşlı adamda açık seçik uyandırmış olmasıydı. Gözlerini yeniden açtı. Parmağıyla küçük kızın kirpiklerini yavaşça okşadı. Kız kaşlarını çattı; yüzünü döndürdüğü için de dudakları aralandı. Alt çeneye yapışmış olan dili kasılmıştı, ağzın dibine gömülü gibiydi. Hoş bir çukurluk vardı bu çocuk dilinin ortasında. Bir dürtü geçti Egushi'nin içinden. Kızın açık ağzını seyrediyordu. Onun boğazını sıksa, bu küçük dil çırpınıp kasılır mıydı acaba? Yaşlı adam eskiden bu kızdan daha küçük bir fahişeyle buluştuğunu anımsadı. Böyle zevkleri yoktu ama orada konuk olarak bulunuyordu, kendisine de onu vermişlerdi. Kız ince uzun dilini kullanıyordu. Yavan da bir şeydi hani. Egushi isteksizdi. Sanki onu canlandırmak istermişcesine, sokaktan trampet ve flüt sesleri geliyordu kulağına. Bir bayram gecesiydi galiba. Küçük kızın badem biçimi gözleri, uyanık bir yüzü vardı ama, görünüşe göre müşterisi ilgilendirmiyordu onu, işini bir an önçe bitirmek istiyordu.

Yaşlı Egushi: "Bu gün bayram ha?" demişti. "Bir an önce bayrama katılmak istiyorsun, değil mi?"

— Evet, öyle. Siz bunu anlıyorsunuz hiç olmazsa! Evet, öyle, kız arkadaşlarımla buluşacaktım ama buraya çağırdılar.

Egushi: "Peki, öyle olsun!" demiş, küçük kızın tatsız, soğuk dilinden kurtarmıştı kendini. "Öyle olsun hadi, diyorum sana. Git oraya çabuk! Tapınakta çalınıyor bu trampet."

— Evet ama, patron hanım beni azarlar!

— Aldırma, ben işi idare ederim!

— Yaaa! Sahi mi?

— Kaç yaşındasın sen?

— On dört!

Kız erkeğin karşısında utanıp sıkılmıyordu hiç. Kendisi bakımından da böyle şeyler duyduğu yoktu. Hiçbir şeye aldırmıyordu. Çabucak süslenip püslenmiş, süklüm püklüm sıvışarak bayram şenliğine katılmaya koşmuştu. Egushi trampetleri, flütleri ve panayır barakalarının önündeki çığırtkanların palavralarını dinleyerek bir süre sigara içmişti.

Kaç yaşındaydı o zaman? Anımsamıyordu artık ama, hiç üzülmeden kızı bayram şenliğine bırakacak bir yaşa gelmiş olmakla birlikte, şimdiki kadar ihtiyar da değildi henüz. Bu geceki kız ötekinden iki üç yaş daha büyük olabilirdi ve vücudu ona göre daha dolgun olduğundan, daha çok kadınlaşmıştı. Her şeyden önce ikisi arasında büyük fark da vardı; şu bakımdan ki, bu kız uyutulmuştu ve hiç uyanamayacaktı. Şenliğin trampetleri çalsa bile duyamayacaktı onları.

Kulak kabarttı, denize yukarıdan bakan dağlar arasında kış rüzgârı bitkin hâlde sürünüyormuş gibisine geldi. Kızın aralık dudaklarından çıkan ılık bir nefes çarptı yüzüne. Al kadifenin yansıttığı ışık, kızın ağzına dek giriyordu. Dilinin, öteki kızın ki gibi tatsız ve

soğuk olduğu yolunda bir izlenim uyanmıyordu insanda. Yaşlı adamın duyduğu dürtü, daha güçlü olarak ortaya çıktı yeniden. "Uyuyan Kızlar"ın evinde bu küçük kız, uyurken ağzında dilini yarı gösterenlerin ilkiydi. Bu ağıza parmağını sokup kızın diline değdirmek basit bir istekti; bir ihtiyarı daha çok kışkırtacak, daha zorlu bir kötü iş yapma dürtüsü göğsünde ürpertiler yaratır gibi oldu bir an.

Bununla birlikte, – yanısıra büyük bir korku da bulunan – bu kötü iş, bu zalimce eylem belirli bir biçime bürünmeksizin Egushi'nin zihnini kurcalayıp duruyordu şimdi. Sahi, bir erkeğin bir kadına karşı işleyeceği en kötü, en çirkin eylem ne olabilirdi? Kobe' deki evli kadınla ya da on dört yaşındaki fahişeyle başına gelmiş olanlar uzun bir yaşantıda tek bir ânı doldurmuştu ancak, bir sonraki an da alıp götürmüştü bunu. Karısıyla evlenişi, kızlarının eğitimine göz kulak oluşu genel olarak birer iyilik sayılırdı ama boyuna başlarının etini yemiş ve kadınca yaşantılarını, karakterlerini değiştirecek kadar baskı altında tutmuştu: Bu açıdan bakılınca, bu daha çok kötülüktü belki. Toplum düzeninin korunmasıyla eş tutulan toplum kuralları, kötülük duygusunu yalnızca uyuşturuyordu belki.

Uyutulmuş bir kızın yanında yatmak çok ayıp şeydi kuşkusuz. Diyelim ki onu öldürdü; bu ise daha çok ayıp bir şey olacaktı. Kızı boğmak, ağzıyla burun deliklerini tıkayıp boğmak çok kolay olacaktı belki. Beri yanda da küçük kız, açık ağzından çocuksu dili de görünerek, uyuyordu. Yaşlı Egushi oraya parmağını koyunca dil, meme emen bir bebeğinki gibi kabarma

eğilimi gösteriyordu. Elini burunla çenenin üzerine koyarak kızın ağzını kapadı. Elini çekince kızın dudakları yeniden aralandı. Dudaklarını açarak uyurken bile elden bırakmadığı sevimliliğinde yaşlı adam, gençliğinin belirtisini görüyordu.

Kız çok küçük olduğu için Egushi de, bir tepki sonucu, yüreğinde kötülük yapma dürtüsünün belirdiğini hissetmişti galiba; fakat "Uyuyan Kızlar"ın evine gizlice gidip gelen yaşlılardan hepsinin yalnız geçip gitmiş gençliklerinin ardından ah vah etmek için buraya gelmedikleri; içlerinde uzun yaşantıları boyunca işledikleri suçları unutmak için gelenler de bulunduğu düşünülebilirdi. Egushi'yi buraya getirmiş olan yaşlı Kiga, öteki müşterilerin gizli yanlarına ilişkin hiçbir şey söylememişti tabiî. Bu klübün üyeleri az sayıda olsalar gerekti. Ve bu ihtiyarların da, aşağı halk tabakasının dediği gibi, bir baltaya sap olmamış kimseler değil, hayatta başarı kazanmış insanlar oldukları düşünülebilirdi. Bununla birlikte içlerinden kimisi, başarısını kötülük yaparak sağlamıştı ve işlediği suçları tekrarlayarak bu başarıyı sürdürüyordu ancak. Bunların yürekleri rahat değildi; kaygılı, yenik insanlardı daha çok. Uyuyan bir genç kadının çıplak vücuduna değerek yattıkları zaman yüreklerinin derinliğinden yükselen şey yaklaşan ölümün korkusundan, gençliklerinin kayboluşuna duydukları boş üzüntüden başka şey değildi belki. Eskiden yapıp ettiklerinin ahlâka aykırılıkları ve başarı kazanmış insanların öteden beri uğradıkları aile geçimsizlikleri de yer alabilirdi bunlar arasında. Diz çöküp dua etmek, Buda'nın ihtiyarları-

na göre bir iş olmayabilir. Fakat güzel bir çıplak kızı kolları arasında sıkarlar, hüngür hüngür ağlayıp inler-ler ama kızın bundan haberi yoktur ve uyanmayacak-tır da hiçbir zaman. İhtiyarlar hiçbir utanç duymazlar bundan, gururları da hiçbir tarzda incinmez. Üzül-mekte, ah vah etmekte tümüyle serbesttirler. Bu açı-dan bakınca "Uyuyan Kızlar" da bir çeşit Buda değil-ler midir? Genç kızların teni, kokusu da üzgün ihti-yarlara o bir çeşit bağışlanmayı ve avunmayı sağlar belki.

Zihninde bu düşünceler belirince yaşlı Egushi göz-lerini sakin sakin yumdu. "Uyuyan Kızlar"dan bu ge-ceki en gencinin, en ufak tefeğinin, en yapmacıksızın Egushi'de bu çeşit düşünceler uyandırmış olması epe-yi acayipti. Yaşlı adam kızı kollarına aldı. O ana dek ona değmekten bile kaçınmıştı. Vücudunun, kızı tü-müyle örtebilir gibi bir hâli vardı. Kızın gücü kuvveti yoktu, hiç karşı koymuyordu, narinliği de içler acısıy-dı. Derin uykusunda Egushi'nin değişini hissetmiş miydi acaba? Kesin olan şu ki, dudakları kapandı. Kalçanın çıkıntılı kemiği ihtiyarı rahatsız ediyordu.

"Ömrü boyunca ne çetin şeyler geçirecek bu kız-cağız kimbilir? Başarı denen şeye erişemese de, sa-kin bir yaşantıya sahip olacak mı bari sonunda?"

Egushi'nin aklına gelen düşünceler bu çeşittendi. Bu evde yaşlılara sağlayacağı avuntuların ödülü ola-rak günün birinde mutluluğa kavuşmasını dilemek ye-rinde olurdu ama, eski efsanelerde olduğu gibi bu kı-zın, insan kılığına girmiş herhangi bir Buda olduğunu düşünmek de mümkündü pek âlâ. Fahişelerin ya da

erkek avcısı kadınların cisimleşmiş Buda'lar oldukları efsanelerde ortaya çıkmaz mıydı gerçekten?

Yaşlı Egushi bir yandan kızın dağınık saçlarını hafif hafif okşarken, geçmişteki hatalarıyla ahlâksızlıklarını kendine itirafa çalışarak sükûnete kavuşmaya çalıştı. Fakat aklına gelenler, bu geçmişteki kadınlar oluyordu hep. İhtiyarın anımsamaktan hoşlandığı şey de ne kendisinin onlarla kurduğu – kısa ya da uzun – ilişkiler; ne güzellikleri ya da çirkinlikleri; ne akıllılıkları ya da aptallıkları; ne kibarlıkları ya da bayağılıkları, ne de bu türlü herhangi bir şeydi. Örneğin Kobe'deki gibi kadınlardı bunlar: O da:

— Ah! demişti. Ölü gibi uyumuşum! Ölü gibi sahiden.

Egushi'nin sevip okşayışlarına kendilerinden geçerek bütün duyarlıklarıyla karşılık vermiş; zevkten kendilerini kaybederek sayıklayıp saçmalamış kadınlardı bunlar. Bir kadının sevgisinin derinliğinden çok, bu şeylerdir ki, onun yaradılıştan olan eğilimlerini gösterir kuşkusuz. Yaşlı adam: "Bu küçük kız yakında olgun çağa erişince nasıl bir şey olacak acaba?" diye düşündü ve elinin ayasını onun sırtında dolaştırdı. Fakat kendisine yanıt verebilecek bir şey yoktu orada. Geçen sefer bu evde, bir erkek avcısını andıran kızın yanında Egushi, geçmişteki altmış yedi yıl boyunca insan arzusunun genişliğini ve derinliğini hangi noktaya dek ölçebildiğini sormuş; sonra bu düşünceyi kendi tiritleşmesinin bir belirtisi saymıştı. Fakat bu geceki küçük kızın, geçmişteki aşklarını yeniden ve şiddetle yaşamayı kendisine sağlaması çok acayipti

yine de. Yaşlı adam dudaklarını kaçamaklı bir tavırla kızın dudaklanna değdirdi. Hiçbir tadı yoktu bunların. Kuruydular. Tatsız oluşları, aykırı tarzda, hoş geldi ona. Egushi bir daha hiç görmeyecekti bu kızı belki. Bu küçük kızın dudakları sevişme arzusuyla nemlenerek titremeye başladığı zaman o belki çoktan ölmüş olacaktı. Bu da kederlendirmiyordu onu. Yaşlı adam dudaklarını kızın dudaklarından ayırdı, kirpiklerine, kaşlarına değdirdi hafifçe. Onu gıdıklamış mıydı? Yüzü belli belirsiz kımıldadı, alnını yaşlı adamın gözlerine yapıştırdı. Gözlerini kapalı tutan Egushi, daha sıkı yumdu onları.

Göz kapaklarının altında denetleyemediği, hayalleri andırır nesneler dalgalanıyor, sonra kayboluyordu. Çok geçmeden biçimlendi bu hayaller. Yaldızlı oklar pek yakından geçiyordu. Uçlarına koyu kırmızı sümbül çiçekleri takılıydı. Öbür uçta ise her renkten ve orkide türünden çiçekler vardı. Güzeldi bu. Ama nasıl oluyordu da oklar böylesine hızlı uçtukları hâlde çiçekler düşmüyordu? Düşmeyişleri acayip şeydi. Yaşlı Egushi meraklanıp gözlerini açtı, nerdeyse uykuya dalmak üzere olduğunu anladı.

Uyku ilâcını almamıştı henüz. Saatini komprimelerin yanına koymuştu, alıp baktı, sabahın birine geliyordu. Yaşlı adam komprimeleri avucuna aldı ama bu gece yüreğinde ne yaşamaya karşı tiksinti, ne de yaşlılığın kimsesizliği belirmiş olduğundan, uyumak ağırına gidiyordu. Kız uykusunun içinde sakin sakin soluk alıyordu. Ona ne yutturmuşlar ya da şırınga etmişlerdi ki acaba? Bundan hiç acı çekmez gibi bir hâ-

li vardı. Güçlü bir uyku ilâcı mıydı bu, yoksa belki hafif bir uyuşturucu madde mi? Egushi tek bir kez olsun böylesine derin bir uykuya dalmayı pek arzuluyordu. Sessizce yataktan kalktı, al kadifeli odadan bitişik odaya geçti. Randevucu kadından kıza verilen ilâcın benzerini istemeye niyetlenerek zile bastı ama, zilin tekrar tekrar duyulan titrek sesi evde de, dışarıda da hüküm süren soğuk üzerinde ona bilgi vermeye yetti. Gecenin yarısında bu esrarlı evde zili uzun süre çalmaktan çekindi. Burası sıcak bir bölge olduğundan, kışın düşen yapraklar kıvrılarak dalların üstünde kalıyordu. Bununla birlikte en hafif rüzgâr esintisinden, kımıldayan kuru yaprakların hışırtısı duyuluyordu bahçede. Yarı dövmekte olan dalgalar da yatışmıştı bu gece. Derin sessizlik eve hayaletli bir şato hâli veriyordu. Yaşlı adam omuzlarında buz gibi bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Pamuklu gecelik kimono ile çıkmıştı odadan.

Gizli odaya döndüğünde küçük kızın yanakları al al olmuştu. Elektrikli battaniyenin sıcaklığı ayarlıydı ama gençliğin etkisinden olacaktı bu her halde. Yaşlı adam kıza sımsıkı sokuldu, orada ısındı. Kız ılıktı, göğsünü açmıştı, ayağının ucu hasırın üstündeydi.

Yaşlı Egushi: "Nezle olacaksın", dedi ama aradaki çok büyük yaş farkını hissetti. Küçücük, sıcacık olan kız büzülünce olduğu gibi Egushi'nin vücudunun çukurluğuna sığınabilirdi.

Ertesi sabah randevucu kadın kendisine kahvaltısını verirken Egushi:

— Zili çaldım dün gece, duydunuz mu? diye sordu.

Kıza verilen uyku ilâcının benzerini almak istemiştim de. Onun gibi uyuma arzusu gelmişti içimden.

— Haaa, bu yasaktır! Sizin yaşınızda tehlikeli de olur hem.

— Yüreğim sağlamdır, merak etmeyin! Sonra, ola ki sonsuz uykuya daldım diyelim, bundan sızlanacak ben olmam!

— Bize üç kez şeref verdiniz ancak, ama acayip zevklerinizden hemen bana söz etmeye başladığınız!

— Haaa, aklıma geldi bakın: İnsanın burada tatmin edebileceği en acayip zevk ne olabilir?

Kadın yaşlı Egushi'ye ters ters baktı, sonra dudaklarında hafif bir gülümseyiş dolaştı.

IV

Sabahtan beri kapalı olan kış seması, akşam üstü ince bir yağmura çevirmişti. Sonradan yağmur da sulu kara dönmüştü. Yaşlı Egushi "Uyuyan Kızlar"ın evinin bahçe kapısından içeriye girdikten sonra bunu farketti ancak. Kadın kapıyı kapatıp sürgüledi. Bastığı yeri aydınlatmak için kullandığı bir cep fenerinin ışığında, yağmurla karışık karın lâpa lâpa yağdığı görülüyordu. Bu ak taneler az sayıdaydı ve yumuşak bir görünüşleri vardı. Evin kapısına gitmeyi sağlayan yassı taşların üzerine düşünce eriyiveriyorlardı.

Kadın: "Taşlar ıslak, dikkat edin lütfen", dedi. Şemsiyesiyle yaşlı adamı korurken öbür eliyle de onun elini tutmak istedi. Bu geçkin kadının çirkin ılıklığı eldiveninden geçip kendisine ulaşıyormuş gibi geldi Egushi'ye.

Bir silkinişte kendisini kurtararak: "Benden yana merak etmeyin", dedi. "Elimi tutmak gerekecek ka-

dar yaşlanmadım henüz".

Kadın: "Taşlar kaygan da", dedi.

Taşların çevresinde, süpürülmeyip bırakılmış akça ağaç yaprakları vardı. Kimileri kıvrık ve renksizdi ama yağmurdan ıslandıkları için parlıyorlardı.

Yaşlı Egushi kadına sordu: "Ellerinden tutmanız ya da kucağınıza almanız gereken örneğin bir bacağı, bir kolu felçli yaşlı bunakları da alır mısınız bu eve?"

— Öteki müşterilere ilişkin böyle sorular sormayın lütfen.

— Şimdi kış geldi ya, bu türlü yaşlılar tehlikelidir ne de olsa. Diyelim ki içlerinden biri burada beyin kanamasından ya da kalpten gidiverdi, n'olur sonra?

— Böyle bir şey olursa evi kapamaktan başka çare kalmaz. Müşteri için bu, mutlu bir son olur ya, o da başka mesele, diye yanıt verdi kadın soğuk bir tavırla.

— Ama siz de kolay kolay yakanızı sıyıramazsınız bundan.

— Öyle mi dersiniz?

Bu kadının geçmişinde ne gibi şeyler bulunabilirdi acaba? Kesin olan şu ki, kılı bile kıpırdamamıştı.

Her zamanki gibi birinci kattaki odaya girdiler. Duvardaki oyukta asılı son bahar manzarasının yerini bir kış manzarası almıştı tabiî. Bunun da bir kopya olduğunu besbelliydi.

Kadın ustalıklı tavırlarla iyi bir çay hazırlarken:

— Yine son dakikada telefon ettiniz, dedi. Üç kızdan hiçbiri hoşunuza gitmedi mi yoksa?

— Tersineee, üçü de hoşuma gitti, fazlasıyla hat-

ta, doğrusu bu!

— O halde iki üç gün önce davransaydınız onlardan biriyle buluşabilirsiniz... Çapkınsınız siz!

— Çapkınlık denebilir mi buna? Uyuyan bir kıza karşı hem? Kız her şeyden habersiz değil mi? Kimle düşüp kalktığı ne üstüne vazife?

— Uyumuş da olsa canlı bir kadın yine, onun için...

— Geceki ihtiyarın kim olduğunu öğrenmek isteyen kızlar var mı?

— Böyle şey imkânı yok söylenmez onlara! Bu evde çok sıkı bir kuraldır bu. Onun için meraklanmayın, rica ederim!

— Ama aynı kıza fazlaca bağlanmanın pek iyi bir şey olmayacağını anlatmıştınız bana, gibime geliyor. Sonra, hatırlarsınız her halde, geçen sefer 'çapkınlığa' ilişkin olarak, bu akşam benim size söylediklerimi siz bana söylemiştiniz aşağı yukarı. Bu akşam da bunların tam tersini söylüyorsunuz. Tuhaf şey! Siz de tam anlamıyla kadınsınız ve kendinizi ele verdiniz...

Kadın ince dudaklarında alaycı bir gülümseyişle:

— Gençliğinizden beri epey canlar yakmış olmalısınız siz, dedi.

Yaşlı Egushi kadının böyle birdenbire dönüş yapmasına şaşarak:

— Bu da nesi? dedi. Gülünecek ne var bunda?

— Alınıyorsunuz da üstelik, ne tuhaf!

— Ben sizin söylediğiniz türden bir erkek olsaydım böyle bir eve ayak basamazdım. Buraya gelen erkekler kadınlara karşı iliklerine dek öfkeyle dolu ol-

salar gerek. Hepsi de işi bitmiş, sıfırı tüketmiş yaşlı baylar!

Kadın yine aldırmaz bir tavırla: "Bunu nereden bileceğiz?" dedi.

— Son gelişimde ufak bir soru sormuştum: Burada bir ihtiyarın yapabileceği en büyük aşırılık n'olsa gerek?

— Valla... Kesin olan şu ki kızlar uyutulmuştur.

— Onların aldıkları ilâcın benzerini almak mümkün değil mi?

— Olmaz demiştim size galiba.

— O halde bir yaşlının yapabileceği en büyük kötülük ne olabilir?

Kadın Egushi'yi uyarmak ister gibi sesini alçaltarak: "Bu evde hiçbir kötülük olmaz", dedi.

İhtiyar sordu: "Hiçbir kötülük olmaz mı?" Kadının siyah göz bebeklerinde yine aldırmaz bir ifade vardı.

— Olur a, kızı boğmak gibi bir hevese kapılırsanız, yeni doğmuş bir çocuğun kolunu bükmekten daha güç değildir bu...

Yaşlı Egushi hoş olmayan bir izlenime kapılmıştı:

— Boğmaya kalkışsalar bile kız uyanmaz mı?

— Uyanmaz sanırım.

— Zoraki bir çifte intihar için çok uygun şey bu.

— Kendinizi tek başınıza intihar edemeyecek kadar kederli hissederseniz, çekinmeyin!

— İntihar etmek için ne zaman kendisini çok kederli hisseder insan?

Kadın aynı aldırmazlıkla: "Yaşlı bayların başına gelse gerek bu", dedi. "Buraya gelmeden önce içti-

niz mi yoksa? Tuhaf şeyler söylüyorsunuz!''

— Gelmeden önce alkolden de beter bir şey içtim.

Bu kez kadın yaşlı Egushi'ye kaçamaklı bir bakış bakmaktan kendini alamadı ama sanki bunların hiç önemi yokmuş gibi:

— Bu geceki kız sıcaktır, dedi. Bu akşam hava çok soğuk, tam da böylesi gerek işte. İyi ısının! Bunu söyledikten sonra aşağıya indi.

Egushi gizli odanın kapısını açınca her zamankinden daha yoğun, yavan bir kadın kokusu karşıladı onu. Kız öbür yana dönmüş, uyuyordu. Horluyor denemezdi ama güçlü soluk alıyordu. İri yapılı bir şeye benziyordu. Gür saçlarının kızıla çalar bir hâli vardı ama, al perdenin yansısı bunu kesin olarak söylemeye engel oluyordu. Etli kulağından kalın boynuna kadar teni gerçekten beyaz görünüyordu. Kadının da söylemiş olduğu gibi, kız sıcak olduğu izlenimini uyandırıyordu. Yüzünde kanın kırmızılığı yoktu. Yaşlı Egushi onun arkasından yatağa girince sanki bir refleksе uyar gibi: ''Aaaa!'' dedi. Sıcaklığına sıcaktı ama teni pürüzsüz ve parlak, yapışkan gibiydi. Her yanı nemliydi, kokusu da duyuluyordu bunun. Yaşlı Egushi gözlerini yumarak bir süre kımıltısız durdu. Kız da kımıldamıyordu. Vücudunun belden aşağısı tombuldu. Sıcaklığı ihtiyarın içine işlemiyordu da her yanını sarıyordu. Kızın göğsü tombul, memeleri biraz aşağıda ve iri, meme başları da acayip tarzda küçüktü. Randevucu kadın ''kızı boğmak''tan söz etmişti demin; bunu anımsıyor ve böyle bir dürtü onda ürpertiye benzer bir şey uyandırıyorsa, günahı vebâli kızın te-

nindeydi. Diyelim ki kızı boğdu, vücudundan nasıl bir koku çıkacaktı? Egushi gündüz kızın ayakta ve yürürken ne kılıksız bir şey olacağını gözünün önüne getirmeye çalıştı, tehlikeli düşüncelerinden kurtulmaya çabaladı. Bu onu yatıştırdı biraz. Bununla birlikte, kızın sevimsiz bir tavrı olmasının ne önemi vardı onun için? Bacaklarının biçimli oluşlarının da ne önemi vardı? Hele tek gecelik bir kız söz konusu olduğuna göre, altmış yedi yaşında bir ihtiyar için kız akıllı ya da aptal olmuş, iyi ya da kötü eğitim görmüş, ne önemi vardı? Ellerini onun vücudunda gezdirmekten başka şey söz konusu muydu şimdi? Üstelik kız uyutulmuştu da: Kendisine değenin Egushi, yani tiritleşmiş bir yaşlı olduğunu bilmiyor değil miydi? Yarın da bilmemeye devam edecekti bunu. Adıyla sanıyla bir oyuncak sunulan bir kurban değil miydi? Yaşlı Egushi topu topu dört kez gelmişti bu eve henüz ama her seferinde biraz daha çok, hele bu gece, yüreğinde ne varsa felce uğradığını hissedermiş gibisine geliyordu.

Bu geceki kız evin kurallarına alıştırılmış mıydı? Zavallı ihtiyarcıklara karşı tam bir aldırmazlık duyacak hâle gelmiş miydi? Kesin olan şu ki, Egushi kendisine değince hiçbir tepki göstermemişti. En insanlık dışı evren bile alışkanlığın zoruyla insancıl hâle gelir. Bu dünyanın karanlıklarında binlerce ahlâksızlık gizlidir. Yalnız Egushi bu eve gelip giden yaşlılardan başkaydı biraz. Bambaşkaydı denebilirdi hatta. Egushi'yi bu eve getiren yaşlı Kiga, onun da bütün ötekiler gibi olduğunu sanarak kendisi hakkında aldanmıştı. Egushi erkeği erkek yapan nesneyi yitirmiş değildi çünkü he-

nüz. Bu yüzden de bu eve gelip giden yaşlıların ne gerçek kederlerini, ne sevinçlerini, ne üzüntülerini, ne yalnızlıklarını tam tamına anlayamadığı sanılabilirdi. Ona göre kızın ne olursa olsun uyanamayacak tarzda uyutulmuş olması, bu kadar çok gerekli değildi hiç.

Örneğin, ikinci gelişinde o gıcıklayıcı kızla evin yasaklarını çiğneyecekti az kalsın; ancak onu el değmemiş bulduğu zaman uğradığı şaşkınlık yüzündendir ki tutmuştu kendini. Ondan sonra da evin kurallarına saygı göstermek, daha doğrusu "Uyuyan Kızlar"ın rahatını bozmamak için and içmişti kendi kendine. Yaşlıların sırrını açıklamamaya da and içmişti. Bununla birlikte buraya yalnız el değmemiş kızları getirmekle hangi akla hizmet ediliyordu? Yaşlıların, "acınacak" denebilecek olan, bir dileklerini yanıtlamak için mi acaba? Egushi bunu anladığını sanıyordu ama, aynı zamanda aptalca görünüyordu bu ona.

Beri yandan, bu geceki kız acayipti. Yaşlı adam inanamıyordu buna. Vücudunun belden yukarısını kaldırdı, göğsünü kızın omuzuna dayayarak yüzünü seyretti. Tıpkı bütün vücudu gibi, kızın yüzü de düzensizdi. Bununla birlikte, beklenenin tam tersine saftı, temizdi bu yüz. Burnun başlangıç noktası biraz basık, ucu alçaktı. Yanaklar yuvarlak ve genişti. Saçlar üçgen biçiminde alnın aşağısına dökülüyordu. Kısa kirpikler gür ve bayağıydı.

Yaşlı adam: "Güzel kız!" diye mırıldandı, yanağını kızın yanağına dayadı. Parlak ve pürüzsüzdü bu yanak da. Omuzuna çöken ağırlığın altında kız sırtının

üstüne döndü. Egushi uzaklaştı.

Yaşlı adam bir süre gözleri kapalı durdu. Kızın kokusu çok ağır olduğu için de böyle yapmıştı. Kokular kadar hiçbir şeyin geçmişteki anıları hatırlatmadığı iddia edilir ama bu koku da çok yavan, çok ağır değil miydi? Memedeki bir çocuğun sütlü kokusundan başka hiçbir şey anımsamıyordu. İki kolu birbirine hiç benzemiyordu kuşkusuz. Fakat bir bakıma, insan türünün başlıca kokuları değil miydi bunlar? Küçük kızlardan çıkan kokuları bir gençlik ve uzun ömür iksiri hâline getirmeye çalışan yaşlılar her zaman bulunagelmişti. Bu kızınkinin de böyle bir koku olup olmadığı sorulabilirdi. Yaşlı Egushi evin yasaklarını bu kızla çiğnemeye kalkışırsa kız iğrenç, sert bir koku çıkaracaktı. Bununla birlikte, bu konuda böyle düşünmesi, artık çok yaşlanmış olduğunun bir belirtisi değil miydi? Bu kızınki gibi yoğun bir koku ve tam da sert koku, insanoğlunun doğuşunun kaynağında bulunmuyor muydu? Kolay gebe kalacağa benziyordu bu kız. Derin bir uykuya dalmıştı ama fizyolojik işlemler durmuş değildi bu yüzden, ertesi gün de uyanacaktı nihayet. Gebe kaldı diyelim, kendisi hiç bilmeden olacaktı bu. Yaşlı Egushi altmış yedi yaşındayken bu tarzda ana rahmine düşüp doğmuş bir çocuk bırakmaydı bu dünyada, n'olurdu ki acaba? Erkeği "şeytanlar âlemi"ne sürükleyen, görünüşe göre, kadın vücududur kesinlikle.

Bununla birlikte kız her türlü direniş yeteneğinden yoksun bırakılmıştı. Yaşlı müşterilerinin, acınacak hâldeki ihtiyarların yararına olarak. Vücudunda tek bir

giysi yoktu ve hiçbir zaman uyanmayacaktı. Egushi sanki gönlü bulanıyormuş gibi zavallı hissetti kendini ve şöyle mırıldandığını duydu: "Yaşlı erkeğe ölüm, genç erkeğe aşk, ölüm tek bir defa, aşk bilmem kaç defa!" Bu söylediklerine şaşmıştı ama yatıştırıyordu bu onu. Böylesine tumturaklı olmak, tabiatinde yoktu onun. Dışarıda, yağmurla karışık karın hışırtısı duyuluyordu. Denizin gürültüsü hafiflemiş gibiydi bu yüzden. Kar tanelerinin düşerek eridikleri, engin ve karanlık bir deniz gözünün önüne geldi ihtiyarın. Koskocaman bir kartalı andıran yırtıcı bir kuş, gagasında kan damlayan bir şey tutarak kara dalgaların üzerinde dönüyor, arada bir kanadı değiyordu bu dalgalara. Bir bebek miydi bu şey? Olamazdı pek. Daha yakından bakılınca, insan ahlâksızlıklarının imgesi miydi? Egushi başını hafifçe sallayarak hayali gözlerinin önünden kovdu.

— Aaaa! Ne kadar da sıcak oldu, dedi. Yalnız elektrikli battaniye yüzünden değildi bu. Kız battaniyeyi atarak geniş, tombul, ama yine de biraz yetersiz göğsünü yarı yarıya açmıştı. Beyaz teninin üzerinde al perdenin rengi belli belirsiz yansıyordu. Yaşlı adam bir yandan bu güzel göğsü seyrederken, parmağıyla da saçların alın üzerinde meydana getirdikleri üçgenin çizgisini izledi. Sırt üstü yattığından beri kız uzun, sakin soluklar alıyordu. Küçük dudaklarının altında dişleri nasıldı acaba? Egushi alt dudağı parmaklarının arasına alarak araladı. Dudak küçüktü ama ince değildi; fakat dişler, evet dişler inceydi ve düzgündü. Yaşlı adam parmaklarını çekince, kız dudaklarını iyi-

ce kapamadı. Dişler hep görünüyordu biraz. Yaşlı Egushi kulağın iri memesini tuttu, dudak ruju bulaşmış parmaklarının ucunu sildi buraya, sonra kalın boyun üzerinde kalan rujları da sildi. Beyaz boyunun üzerinde belli belirsiz kırmızı bir çizgi vardı ki, tapınılacak kadar güzeldi.

"Bu da mı kız oğlan kız?" diye sordu kendine Egushi. Bu evdeki ikinci gecesinde buluştuğu kız üzerinde bir kuşku duymuş, sonra kendi iğrençliğinden korkarak, duyduğu bu kuşku yüzünden üzülmüştü; kızı bu bakımdan denetlemeye istekli değildi onun için. Geçen sefer olduğu gibi bu sefer de ne önemi vardı bunun kendisi için? Fakat ihtiyar bunun pek de önemsiz olmadığını anladığı zaman, benliğinden kendisiyle alay eden bir ses işitir gibi oldu:

— Sen ki beni gülünç hâle düşürüyorsun, şeytan mısın yoksa?

— Şeytan mı dedin? O denli basit değil bu. Ölümün silip süpüreceği duyarlılığınla isteklerini tumturaklı bir tarzda gözünün önüne getirmek değil mi bu sadece?

— Yooo! Olayları benden daha acınacak durumdaki yaşlıların açısından görmeye çalışıyorum, o kadar.

— "Yok canım! Ne diyorsun sen, ahlâksız? Kendi sorumluluklarını başkalarının üzerine atan kimseye düpedüz ahlâksız derler".

— Ahlâksız mı dedin? Eh, öyle olsun peki! Bununla birlikte, el değmemiş bir kız temizse, artık temiz olmayan bir kız neden el değmemiş olmasın? Bu

evde el değmemiş kızlar aramaya gelmiyorum ben!

— Gerçekten tiritleşmiş bir ihtiyarın isteklerini henüz bilmiyorsun da ondan. Bir daha gelme buraya sakın! Olacak iş değil ya – çok az ihtimali var bunun, kabul ediyorum – kız gecenin yarısında gözlerini açıverirse, ihtiyar bundan hiç utanç duymaz mı sanıyorsun?

Kendisiyle bir çeşit ikili konuşma hâlinde Egushi'nin aklına bu düşünceler geliyordu işte; ama bu nedenlerin, hep el değmemiş kızların uyutulması olayı ile hiçbir ilgisi olamazdı kuşkusuz. Bu eve topu topu dört kez gelmişti ama yalnız el değmemiş kızlarla karşılaşmak, merakını uyandırıyordu. Yaşlıların dilediklerı, istedikleri bu muydu gerçekten?

Buna karşılık demin aklına gelen: "Ya kız gözlerini açıverirse?" düşüncesi pek hoşuna gidiyordu. Hangi güçte ve hangi çeşitte bir sarsıntı gerekti ki uyuyan kız, bilinç dışı da olsa, gözünü aralayabilsin? Örneğin bir kolunu kesseler, ya da göğsünü veya karnına bıçak saplasalar daha uzun zaman uyuyabilmesi olanak dışı olamaz mıydı?

Egushi: "Ben de epey kötü oldum haaa!" diye mırıldandı.

Bu eve gelip giden yaşlılarınkine benzer bir güçsüzlük, birkaç yıla dek onun da başına gelecekti kuşkusuz. Kafasında canavarca düşünceler beliriyordu: "Bu evi yıkıp yok et, sonra kendini yok et!" Bununla birlikte bunun, bu geceki uyuyan kızla kurduğu bir çeşit içli dışlılıktan ileri gelmiş gibi bir hâli vardı: Kız kusursuz güzel denen türden değildi ama beyaz ve

geniş göğsünü ortaya sermiş hoş bir kızdı. Ya da pişmanlık duygusunun tersi olmak gerekti bu daha çok. Geçici heveslerle eriyip gider görünen bir yaşantıda, bir pişmanlık payı da vardır. Kendisiyle birlikte Tsubaki-dera'daki "Yaprak Döken Kamelya"yı görmüş olan kızının yürekliliğine sahip değildi belki. Yaşlı Egushi gözlerini yumdu.

Bahçe yolunun yassı taşları boyunca kısa budanmış şimşirlerin üzerinde iki kelebek keyifli keyifli uçuşuyorlardı. Kimi zaman şimşirlerin içinde saklanarak, kimi zaman onlara kanatlarını değdirerek, bu oyundan zevk alır gibi bir halleri vardı. Şimşirlerin biraz üstüne yükselmişler, hafif uçuşları birbirleriyle karşılaşıyordu. O sırada yaprakların arasından bir tane, sonra bir tane daha kelebek çıktı. "İki çift olsalar gerek", diyordu Egushi içinden. O sırada bir beşinci kelebek de gelip oyuna katıldı. Kavga mı edeceklerdi? Ama beri yandan başka kelebekler de, sayıları boyuna artarak, şimşirlerden havalanıyorlardı ve çok geçmeden bütün bahçede bir kelebekler balesi başladı. Hiçbiri çok yükseğe çıkmıyordu. O sırada dalları her yana yayılıp aşağıya sarkmış bir akça ağacın ince dalları belirsiz bir rüzgârla kımıldadı. Akça ağacın dalları incecikti ama rüzgârdan etkilenen geniş yaprakları vardı. Beyaz kelebek sürüsü boyuna büyüyor, ak bir çiçek tarlası oluşturuyordu sanki. Yalnız akça ağacın varlığı göz önünde tutulursa, "Uyuyan Kızlar"ın eviyle bir ilgisi olabilir miydi bu hayalin? Akça ağacın

yaprakları sarıya veya kızıla çalıyor, kelebek sürüsünün beyazlığı bunlar üzerinde daha belirli bir hâl alıyordu. Bununla birlikte, bu evdeki akça ağaçların yaprakları tüm dökülmüşlerdi; gerçi dalların üzerinde kıvrılıp büzülmüş birkaç yaprak vardı henüz ama, bunların üzerine sulu kar yağıyordu şimdi.

Egushi dışarıda yağan o sulu karın soğuğunu hepten unutmuştu. Bu koşullar altında beyaz kelebekler balesinin hayalini görüşü, yanı başında tombul beyaz göğsünü kendisi için sere serpe açmış kızdan ileri geliyordu her halde. Yaşlı adamın ahlâksızca eğilimlerini düzeltecek bir şeyler var olabilir miydi bu kızda acaba? Egushi gözlerini yeniden açtı. Geniş göğüsteki küçük, pembe meme başlarını seyretti. İyiliğin simgeleri gibi göründü bunlar ona. Bir yanağını kızın göğsüne dayadı. Sıcaklık göz kapaklarının altına işliyormuş gibi oldu. Kıza kendinden bir işaret bırakmak geldi içinden. Egushi bu evin yasaklarını çiğnerse, kız uyandığında kesinlikle üzülecekti. Yaşlı adam kızın göğsüne kan rengi birkaç çizgi çizdi ve ürperdiğini hissetti.

"Oda soğumaya başladı", dedi; battaniyeyi çekti, sonra her zamanki gibi başucunda hazır duran iki komprimeyi özene bezene içti. Kendine uygun gelecek tarzda çevirmek için kıza kolunu dolayıp kaldırınca: "Ağırmış! Belden aşağısı şişman da onun için", dedi.

Ertesi sabah randevucu kadın Egushi'yi iki kez uyandırdı. Birincisinde kadın ara kapıya vurarak:

— Saat dokuz oldu demişti.

— Evet, uyandım! Kalkıyorum! Öteki oda soğuk olsa gerek, ha?

— Oda ısındı, elektrik sobasını yakalı epey oldu.

— Kar ne âlemde?

— Durdu ama hava kapalı.

— Yaaa!

— Kahvaltıyı hazırlayalı da epey oldu.

Yaşlı adam kaçamaklı bir: "Eveeeet!" demiş, sonra uykunun gevşekliği içinde gözlerini yeniden yummuştu. Kızın eşsiz tenine sokularak: "Cehennemden şeytan çağırıyor sanki beni!" diye mırıldanmıştı.

Kadın ikinci kez geldiğinde on dakika ya geçmiş, ya geçmemişti. Kapıya daha hızlı vurarak: "Yeniden mi uyuya kaldınız yoksa?" dedi. Sesinde sinirli bir eda vardı.

Egushi: "Kapı kilitli değil!" dedi. Kadın içeriye girdi. Yaşlı adam sersem sersem kalktı. Çok şaşkın bir hâlde olduğundan, kadın onun giyinmesine yardım etti, ayakkabılarını bile giydirdi hatta, ama kadının davranışları Egushi'nin hoşuna gitmiyordu. Bitişik odaya geçtiklerinde kadın her zamanki ustalığı ile onun çayını hazırladı. Yaşlı Egushi çayını sakin sakin tadını çıkararak içerken, kadın sanki kuşkulanmış gibi, gözlerini dört açarak soğuk soğuk ona baktı:

— Nasıl, beğendiniz mi bu geceki kızı? diye sordu.

— Beğendim tabiî!

— Çok iyi öyleyse! Güzel rüyalar da gördünüz mü?

Egushi:

— Rüya mı? Yooo, hayır. Rüya görmedim hiç.

Derin derin uyudum. Hiç böyle iyi uyumamıştım ne zamandır, dedi; esnememek için de kendini tuttu: Hâlâ uyku sersemiyim, diye ekledi.

— Dün yoruldunuz her halde.

— Kızın yüzünden olsa gerek. Çok süksesi var mı bu kızın?

Kadın başını eğdi, suratı asıldı.

Egushi kendine güvenen bir tavırla: "Bana bir iyilik yapmanızı isteyecektim", dedi. "Kahvaltıdan sonra o uyku ilâcından yine veremez misiniz bana? Çok rica ederim! Minnet altında da kalmam haaa! Bu kız ne zaman uyanacak, bilmem ama"...

— Tuhafsınız doğrusu! Kadın omuzlarına dek kaskatı kesilmiş, esmer yüzü solgunlaşmıştı. Neler söylüyorsunuz siz? Her şeyin bir sınırı var?

— Sınırı mı? Yaşlı adam gülmek istedi ama gülemedi bir türlü.

Kadın, Egushi'nin kıza bir şey yaptığından mı kuşkulandı ne, birdenbire kalkarak bitişik odaya girdi.

V

Yılbaşı geçmişti, dalgalı denizin kara kışta çıkardığı gürültüler duyuluyordu. Karada rüzgâr daha hafifçeydi.

"Uyuyan Kızlar" evindeki randevucu kadın bahçe kapısının sürgüsünü çekerek "Hoş geldiniz" anlamına:

— Oooo, böyle soğuk bir gecede zahmet ettiniz doğrusu, dedi.

Yaşlı Egushi:

— Ben de hava soğuk diye geldim zaten", diye yanıt verdi. "Böyle soğuk bir gecede, körpe bir vücudun sıcaklığından birden ölüvermek, yaşlı bir kimse için mutluluk olmaz mı?

— Hoş değil bu söylediklerіniz!

— Adam sen de! Yaşlıların bir ayağı çukurdadır!

Birinci katın her zamanki salonunu bir elektrik sobası ısıtıyordu. Kadın geçen seferlerde olduğu gibi güzel bir çay hazırladı.

Egushi: "O ne? Bir yerden rüzgâr geliyor galiba?" dedi.

Kadın çevresine bakınarak yanıt verdi: "Ne? Rüzgâr filân geldiği yok".

— Odada bir hayalet olmasın sakın?

Kadının omuzlarında bir ürperti oldu, ihtiyarın yüzüne baktı. Renk diye bir şey kalmamıştı yüzünde.

Yaşlı adam: "Şöyle silme dolu bir çay daha verir misiniz bana?" dedi. "Suyu ılındırmaya kalkışmayın! Kaynar kaynar dökün fincana".

Kadın onun istediğini yaparken soğuk bir sesle:

— Kulağınıza bir şeyler mi çalındı yoksa? diye sordu.

— Evet, öyle oldu!

— Yaaa! Bile bile de geldiniz demek, ha? Kadın Egushi'nin haberi olduğunu sezmiş miydi? Kesin olan şu ki işi daha fazla gizlemek için hiçbir çaba yapar görünmüyordu ama, gerçekten canı sıkılmış bir hâli vardı.

— Gelmek zahmetine katlandınız ama, gitmenizi isteyebilir miyim sizden?

— Madem ki her şeyi bile bile geldim, nenize gerek?

— Hi, hi, hi... Şeytanlar gülselerdi kahkahaları böyle çınlardı her halde.

— Kesin olan şu ki, her zaman olabilir böyle bir kaza! Kış yaşlılar için tehlikelidir çünkü... Hiç olmasa büyük soğuklarda evi kapasanız bari?

— ...

— Ne çeşit ihtiyarlar gelir buraya, bilmiyorum

ama bir ikinci, bir üçüncü ölüm vakası olursa kendiniz de yakayı sıyıramazsınız kolay kolay!

Kadının yüzü daha da solgunlaşmıştı: "Gidin patrona söyleyin bunları! Benim ne suçum var?" dedi.

— Suçlu olmasına suçlusunuz! İhtiyarın cesedini bu dolaylardaki bir kaplıcanın oteline taşımadınız mı? Gizlice, gecenin karanlığında... Siz de yardım ettiniz bu işe her halde!

İki eli dizleri üzerinde kasılmış olduğu hâlde, kadın kaskatı kesilmişti:

— Yaşlı bayın şerefini korumak içindi bu, dedi.

— Şerefi mi? Ölülerin şerefi var mıdır? Öyle olsun, görünüşü kurtarmak içindi bu, diyelim. Ölen ihtiyar için değil de, ailenin yararı için. Çok boş bir şey gibi bu da ya... O otelle bu ev aynı adamın malı mı?

Kadın yanıt vermedi.

— İhtiyarın burada, çıplak bir kızın koynunda ölmüş olduğunu gazeteler yazmadılar her halde, değil mi? O ihtiyarın yerinde olsaydım, öyle gibime geliyor ki başka yere götürmektense beni burada bıraksalardı daha çok hoşuma giderdi.

— Otopsi yaparlardı, türlü dırıltılarla bir soruşturma açılırdı; sonra da, oda biraz acayip olduğundan, buraya müşteri olarak gelip bize şeref veren öteki baylar için de can sıkıcı bir şeyler çıkabilirdi. Kızlar için de sonra...

— Kız ihtiyarın öldüğünü bilmeyerek uyumuş olacak her halde. Rahmetli biraz çırpınmış olsa bile kız uyanmamıştır bu yüzden.

— Orası öyle... Ama ne de olsa, yaşlı bay burada

öldü diyelim, o zaman da kızı götürüp bir yerlerde gizlemek gerekecekti. Hatta o zaman bile, kimi belirtilerden ihtiyarın yanında bir kadın bulunduğu anlaşılacaktı gibime geliyor.

— Nasıl, kızı bıraktınız mı yani?

— İyi ama, böylesi adamakıllı suç olmaz mıydı?

— İhtiyarın cesedinin soğuması kızı uyandırmaya yetmiyordu her halde.

— Hayır.

Egushi ayak diredi: "Kız, ihtiyarın kendi koynunda öldüğünü farketmedi demek. İhtiyar öldükten sonra derin derin uyuyan kız, soğumuş cesede sokulmuş olduğu hâlde ne kadar zaman öyle kaldı acaba? Cesedi götürdüklerinde bile haberi olmamıştır."

"Bana gelince, tansiyonurn iyi, kalbim de sağlam, korkacak bir şey yok onun için. Ama başıma beklenmedik bir kaza gelirse beni bir kaplıca oteline götürecek yerde, kızın yanında bırakamaz mısınız?"

Kadın çabuk çabuk: "Ama acayip şeyler istiyorsunuz", dedi. "Böyle şeyler söyleyecekseniz gidin buradan Tanrı aşkına."

Egushi gülerek: "Şaka yaptım canım", dedi. Kadına da söylemiş olduğu gibi, kendisinin birden ölmesi için hiçbir neden yoktu.

Her ne olursa olsun, bu evde ölmüş olan ihtiyarın gazetelerde çıkan ölüm ilânında kısaca: "Anî olarak ölmüştür", sözleri vardı. Egushi yaşlı Kiga'ya cenazede rastlamıştı. İşin iç yüzünü de onun kendi kulağına fısıldadıklarından öğrenmişti. Adam bir göğüs anjininden ölmüştü ama:

— O kaplıca oteli onun gibi bir kimsenin gideceği yer değildi. Başka yerlere gitmeye alışıktı o, demişti ona yaşlı Kiga. Bu yüzden bazı kimseler çıkıp sayın müdür Fukura çapkınlık yaparken öldü, dediler. Bunlar işin iç yüzüne ilişkin hiçbir şey bilmiyorlar tabiî.

— Hımmm!

— Çapkınlık yapmaya özenirken öldü demek gerek belki, gerçekten öyle değildi o iş, daha çok acı çekmiş olsa gerek. Fukura ile aram iyi idi, zihnimi de bir şey kurcalayıp duruyordu, hemen gidip denetledim bunu. Ama yine de kimseye bir şey söylemiş değildi. Ailesi bile hiçbir şey bilmiyor hatta. Gazetelerdeki ilânlar acayipti, değil mi?

Yan yana iki ilân çıkmıştı. Birini ölenin oğlu ile karısı, ötekini de çalıştığı ortaklık vermişti.

Kiga: "Fukura böyleydi çünkü", dedi. El işaretleriyle de kalın bir ense, geniş bir göğüs, iri bir göbek resmi yaptı, "Sen de kendine dikkat edersen iyi yaparsın", diye ekledi.

— Benden yana böyle şeyden korkulamaz hiç.

— N'olursa olsun o koskoca cesedi geceleyin o kaplıca oteline kadar taşımışlar yine de.

Kim taşımıştı onu? Bir arabadan yararlanmışlardı tabiî ama yaşlı Egushi bunu gözünün önüne getirdikçe bir rahatsızlık duyuyordu.

Yaşlı Kiga cenaze kaldırılırken şöyle fısıldamıştı: "Bu kez dışarıya hiçbir şey sızmamışa benziyor ama yine böyle bir şey olursa, o evin ömrü uzun olmayacak pek, diye düşünmekten kendimi alamıyorum".

Yaşlı Egushi de: "Pek âlâ mümkündür," diye kar-

şılık vermişti.

O gece onun kaza üzerinde bilgi sahibi olduğunu düşünerek, kadın işi gizlemeye kalkışmamıştı ama yine de çok tetikte duruyordu.

Yaşlı Egushi sinsi sinsi: "Kız bir şey duymamış mı gerçekten?" diye sordu.

— Kızın bunu bilmesine neden yoktu, bununla birlikte yaşlı bay biraz acı çekmiş galiba, kızın boynundan göğsüne dek her yeri tırmık içindeydi çünkü. Hiçbir şeyin farkında olmadığı için, ertesi sabah gözünü açtığında: 'Hay pis herif hay!' dedi.

— Pis herif ha? Can çekişmenin ıstırabı içindeydi adam oysa.

— Yaradan söz edilemez pek ya! Kızın şurasında, burasında kan rengi, kırmızı şişler vardı.

Kadın, yaşlı Egushi'ye her şeyi anlatmaya hazır görünüyordu şimdi. Fakat sözün burasında daha fazlasını işitmek isteğini yitirivermişti zavallı. Bütün bu işte birdenbire ölüvermiş yaşlı bir adamdan başka şey yoktu. Mutlu bir ölüme kavuşmuştu belki de. Egushi'nin aklının yatmadığı tek şey, Kiga'nın kendisine anlattığı, o koskoca cesedin kaplıca oteline dek taşınmasıydı ama:

— Yaşlı bir bunağın ölümünü görmek hoş şey olmasa gerek, değil mi? Adam sen de, mutlu gibi bir ölümdü bu da belki... Ama hayır, bu ihtiyar kesinlikle bir şeytanlar âlemine gitmiştir.

— ...

— Yanındaki, tanıdığım kızlardan biri miydi?

— Bunu söyleyemem size.

— Amma yaptınız ha!

— Boynundan göğsüne dek kırmızı izler bulunduğu için, bunlar büsbütün kaybolunca ya dek istirahat verildi kendisine...

— Bir fincan çay daha içerim doğrusu. Susadım!

— Peki. Çayı değiştireyim bari.

— Bu türlü bir olaydan sonra, diyelim ki işi iyice örtbas edebildiniz, ama ne de olsa uzun ömürlü olmayacak bu ev, ne dersiniz?

Kadın, sakin sakin: "Öyle mi dersiniz?" dedi. Sonra başını kaldırmadan çayı fincana koydu. "Böyle bir gecede hayaletler dolaşır ortalıkta".

— Doğrusunu isterseniz ben bir hayaletle ciddî olarak konuşmak istiyorum.

— İnsanoğlunun acıklı kocayışını!

— Şaka ediyorsunuz bu sefer!

Yaşlı adam çayın kokusunu içine çekti:

— Şaka söylemiştim, iyi anladınız bunu ama hayaletlere gelince, benim içimde de var bunlardan. Sonra elini kadından yana uzatarak: Sizde de var sonra, dedi. Ha, aklıma geldi, bu ihtiyarın öldüğünü nasıl anladınız?

— Acayip bir homurtu duyar gibi oldum, birinci kata çıkıp baktım. Nabızla solunum durmuştu.

— Kızın da bundan haberi yoktu ha? diye yineledi ihtiyar.

— Bu kadarcık şeyle uyanmasın diye gereken iş yapıldığına göre.

— Bu kadarcık iş mi?... İhtiyarın cesedinin götürüldüğünü farketmesi için de neden yok.

— Yok!

— O halde en korkuncu, o kız!

— Hiçbir korkunç yanı yok bunda! Saçma sapan şeyler söyleyeceğinize bir an önce geçin bitişik odaya rica ederim! Uyuyan bir kızı korkunç bulmak bundan önce de başınıza gelmiş miydi?

— Kızın genç olması belki korkunçtur bir ihtiyar için.

Kadın hafif bir gülümseyişle: "Neler söylüyorsunuz canım!" dedi, sonra kalkıp ara kapıyı açarak: "Sizi bekleyerek uyuyor, buyurun hadi... Ha! Evet, anahtar!" dedi, belinden çıkarıp ona uzattı anahtarı. "Sahi, söylemeyi unuttum bakın; şey, bu gece iki kız var!"

— İki kız mı?

Yaşlı Egushi irkilmişti ama: "Yoksa ihtiyar Fukura'nın öldüğü haberi kızlar arasında yayıldı da ondan mı?" diye düşündü.

Kadın yine: "Buyurun!" dedi, sonra gitti.

Egushi kapıyı açtı ama ilk defaki merakla utancı yok olmuştu çoktan, yine de şaşırmaktan kendini alamadı:

"Bu da acemi mi?" dedi içinden.

Bununla birlikte, geçen seferki, küçük 'acemi'den farklı olarak, çok yabanî bir hâli vardı bunun. Bu yabanî eda yaşlı Fukura'nın ölümünü unutturdu ona hemen hemen. Yan yana duran iki yataktan kapıya yakın olanına yatırmışlardı kızı. Ya elektrikli battaniye gibi yaşlı insanlara özgü ıvır zıvırlara alışık olmadığından; ya da vücudu soğuk kış gecelerine aldırış etme-

yecek kadar ateşli olduğundan, kız battaniyeyi göğsünün ortasına dek sıyırmıştı. Kollarını iki yana açmış olarak yatıyordu. Sırt üstü uzanmış, kollarını alabildiğine açmıştı. Memelerin çevresindeki halkalar genişti, mora çalan bir siyahlıktaydı. Al kadifenin yansıttığı, tavandan vuran ışığın altında renkleri güzel değildi. Boynundan göğsüne dek teninin rengi de güzel değildi nitekim. Hafifçe terliyormuş gibi bir hâli vardı.

"Hayatın ta kendisi!" diye mırıldandı Egushi. Altmış yedi yaşında bir ihtiyara göre böyle bir kızın her yanından hayat fışkırıyordu. Egushi kızın Japon olduğundan bir an için şüphe etti. Henüz yirmi yaşında olmadığının bir belirtisi de, memeleri büyük olmakla birlikte başlarının iri olmayışıydı. Şişman değildi, vücudunun yandan kütür kütür bir görünüşü vardı.

İhtiyar: "Hımmm!" dedi, kızın elini tuttu. Parmaklar da, tırnaklar da uzundu. Vücut da bu günkü modaya uygun olarak uzun olsa gerekti. Sahi, sesi, sesinin çınlayışları nasıl olabilirdi acaba? Radyoda veya televizyonda birkaç kadın vardı, Egushi bunların sesini seviyordu. Bu aktrisler göründüklerinde sırf onları işitmek için gözlerini yumduğu oluyordu. Yaşlı adam uyuyan kızın sesini duyma isteğini şiddetle hissetti birden. Fakat uyandırılamayacak bir kız da ulu orta konuşmaya başlayamazdı ya! Uykusunun içinde onu konuşturmak için n'apmak gerekti acaba? Şu da var ki uykuda ses, bambaşkadır. Hem zaten kadınların çoğunun sesleri aynı tiplerdedir, fakat bunun tek bir sesi vardı belki. Uyuyuş tarzına bakılırsa görgüsüz, yapmacıksız bir kızdı.

Yaşlı Egushi oturmuş, kızın uzun tırnaklarıyla oynuyordu. Tırnak dediğin bu kadar sert olabilir miydi? Genç, sağlıklı tımaklar mıydı bunlar? Tırnakların altındaki kanın rengi canlıydı. Egushi kızın boynunda tel gibi ince bir altın kolye bulunduğunu fark etmemişti o ana dek. Gülümsemek geldi içinden. Bu buz gibi gecede göğsünün altına kadar çıplaktı ama yine de hafif bir ter saçlarının bitiminde, alnının üzerinde boncuklaşmış gibiydi sanki. Cebinden mendilini çıkarıp sildi bu teri. Mendile ağır bir koku sindi. Kızın koltuk altlarını da sildi. Bu hâldeki bir mendili evine götüremeyeceği için dürüp büktü, odanın bir köşesine fırlattı.

"Aaaa! Dudaklarını da boyamış", diye mırıldandı. Tabiî bir şeydi bu ama bu kızda bunu görünce gülümsemek geliyordu insanın içinden. Egushi biraz daha yakından baktı.

"Tavşan dudağından ameliyat mı olmuş acaba?"

Yaşlı adam demin attığı mendili gidip aldı, bununla kızın dudaklarını sildi. Hiçbir ameliyat izi yoktu orada. Yalnız üst dudağın ortası belirli bir üçgen meydana getirecek tarzda kalkıktı. Beklenmedik, hoş bir şeydi bu.

Birdenbire kırk yıl önceki bir öpüş geldi aklına o zaman. Egushi, kızın önünde durmuş, çok hafif omuzlarından tutmuştu onu. Birdenbire de dudaklarını uzatmıştı. Kız başını bir sağa, bir sola çevirerek kaçrnıştı bu dudaklardan:

— Hayır, hayır! Olmaz, demişti.

— Hah, tamam! Oldu işte!

— Ben yapmadım böyle şey.

Egushi kendi dudaklarını silmiş, kıza da dudak ruju izlerini taşıyan mendilini göstermişti.

— Böyle şey yapmadın ha? Al bakalım!...

Kız mendili alıp bakmış, sonra tek söz söylemeden çantasına sokmuştu onu.

— Ben yapmadım böyle şey, diye yinelemiş, sonra başını eğerek, gözleri yaşlı, susmuştu. Ondan sonra da Egushi bir daha görmemişti onu. O mendili n'apmıştı acaba? Yok yok, mendilin ne önemi vardı ki? Bu gün, yani kırk bu kadar yıl sonra, o kız yaşıyor muydu hâlâ?

Uyuyan kızın dudağındaki o sevimli üçgeni gördüğü ana değin aradan kaç yıl geçmişti de o kızı büsbütün unutmuştu? Mendilini bu kızın baş ucunda bırakırsa kız onda ruj bulacaktı; kendi ruju da silinmiş olduğundan, uyanınca kendisinden bir öpücük çalındığını düşünecekti. Bir öpücüğün bu evde müşterilere yasak olmayan şeyler arasında bulunduğu apaçıktı. Bunu yasaklamak için hiçbir neden de yoktu. Erkeklerin en tiritleşmişi için bile bir öpücük, olası şeyler arasında yer alır. Tek can sıkan şey şuydu: Kız bundan ne kaçabilir, ne de bunu duyabilirdi. Bu uyuyan dudaklar soğuktu, yavandı belki. Ölmüş, fakat sevilen bir kadının dudakları çok daha sert bir aşk ürpertisi uyandırsa gerekti muhakkak. Egushi eve gidip gelenlerin acıklı ihtiyarlıklarını anımsadıkça, bu noktada onlar gibi davranma isteğini yitiriveriyordu hemen.

Bununla birlikte, bu geceki kızın dudaklarının alışılmamış biçimi onu kamçılıyordu daha çok. İhtiyar içinden: "Böyle dudaklar da var mıymış?" diyordu.

Serçe parmağının ucuyla da üst dudağın ortasına dokundu. Kuruydu dudak. Derisi kalın gibiydi. Fakat kız dudaklarını yalamaya başladı, bunlar nemlenmeden önce de durmadı. Egushi parmağını çekti:

— Bu kız uyurken bile mi öpüyor?

Bununla birlikte kızın kulağının çevresindeki saçları kaçamaklı bir tarzda okşamakla yetindi. Gür ve sertti bu saçlar. İhtiyar giyinmek için kalktı:

— Ne denli sağlam olursan ol, böyle durursan nezle olursun, dedi, kızın kollarını battaniyenin altına soktu, sonra battaniyeyi göğsünün üzerine çekti. Bunu yapınca ona sokuldu. Kız ondan yana döndü ve homurtu çıkararak iki kolunu uzattı. Hoyratça geriye itilmişti ihtiyar. Öyle tuhaftı ki bu iş, gülmesi durmak bilmiyordu.

— Acemi filân ama, kendini korumasını biliyor sevimli, dedi.

Kız hiçbir tarzda uyanamayacağı bir uykuya dalmıştı, vücudu uyuşmuş gibiydi, öyle ki, her şeyi yapmak mümkündü ona, ama bu durumdaki bir kıza karşı zor kullanmak için gerekli enerjiye Egushi sahip değildi artık. Bir süredir yitirmişti bu enerjiyi belki. Kızın huzur dolu büyüsü ve uysal uysal boyun eğişi yüzünden. Kadının kendini içli dışlı bir hâlde bırakışı yüzünden de sonra. Serüvene ve savaşa soluğu kesilircesine atılma yeteneğini yitirmişti artık. Uyuyan kız kendisini ansızın geriye itince, ihtiyar bir yandan gülerek, bütün bunların farkına varmıştı şimdi:

— Yaş meselesi alt tarafı, diye mırıldandı. Aslında bu eve gelip giden ihtiyarların içinde bulundukları hâle

gelmemişti henüz. Bununla birlikte, erkeklik gücü olarak benliğinde kalmış nesnenin önemsiz olmadığını kendisine inceden inceye sormaya onu iten şey, bu kara ve parlak tenli kızın varlığıydı her halde.

Böyle bir kıza karşı zor kullanmak... Gençliğini uyandıracağa benzeyen şey buydu işte. "Uyuyan Kızlar"ın evinden tiksinmişti biraz. Fakat ne denli çok tiksinirse o kadar sık geliyordu buraya. Bu kıza karşı zor kullanmak, evin yasaklarını çiğnemek, yaşlıların gizli, iğrenç zevklerini yok etmek, böylece de bu yerle ilgisini kesmek, kanını kaynatıyor, kamçılıyordu onu. Zorlama ile baskı yararsızdı bununla birlikte. Uyuyan kızın bedeninde hiçbir direnmeye karşılaşmayacaktı belki. Kızı boğmak bile kendisi için kolay olacaktı belki de. Tüm enerjisi yok olup gitmişti. Karanlık bir yokluk duygusu kaplamıştı içini. Yüksek dalgaların gürültüsü yakındaydı ama, uzaktan gelir gibi görünüyordu ona. Karada rüzgâr esmeyişinden de ileri geliyordu bu. Yaşlı adam, karanlık deniz üzerinde gecenin loş uçurumlarını düşünüyordu. Bir dirseğinin üzerinde doğrularak yüzünü kızınkine yaklaştırdı. Kaba bir soluk alışı vardı. Dudaklarını öpmekten vazgeçti, dirseğini indirdi.

Egushi, kara derili kız onu kollarıyla ittiği sırada hangi durumda ise öyle kalmıştı, göğsü açıktı yani. Öbür kızın yanına sokuldu. Kendisine arkası dönük olan kız, böğürlerinin bir hareketiyle ondan yana döndü. Uykusunda bile güler yüzlü, tatlı bir hâli vardı, zarif bir sevimlilikteydi. Bir eli gelip ihtiyarın kalçası üzerine kondu.

İhtiyar: "Bu çok iyi işte", dedi: kızın parmaklarıyla oynayarak gözlerini yumdu. İnce kemikli parmaklar kolayca bükülüyordu; öyle bükülüyorlardı ki hem, insan kırmadan istediği kadar bükebilirdi onları sanki. Öyle ki, parmakları ağzına almak geldi içinden. Memeler küçüktü ama yuvarlaktı, sertti, Egushi'nin avucunun içini dolduruyorlardı. Kalçanın yuvarlaklığı da benzer biçimdeydi. "Kadın sonsuz bir yaratıktır", diye düşündü yaşlı adam ve kederlendiğini hissederek gözlerini açtı. Kızın uzun bir boynu vardı. Bu da ince ve güzeldi, fakat eski Japon zevkine uygun gelecek kadar değil. İnik göz kapağının üzerinde bir kırışık vardı ama hafif bir çizgi hâlinde, kız gözünü açınca kayboluyordu belki. Ya da zaman zaman görünüp sonra kayıp mı oluyordu yoksa? Bir gözde kırışık vardı da ötekinde yoktu belki. Odayı çevreleyen kadifenin yansısında teninin rengi iyice fark edilemiyordu ama yüzü buğday rengindeydi daha çok. Boynu ise beyazdı ama ek yeri buğday rengine çalıyordu yine. Göğüse gelince, parlak bir beyazlıktaydı o.

Egushi kara kızın uzun boylu olduğunu farketmişti ama bu da öyleydi kesinlikle. Ayağının ucuyla şöyle bir arandı. Kara kızın kalın derili, sert tabanlı ayağı oldu ilk rastladığı. Nemliydi bu ayak üstelik. Yaşlı adam kendisininkini hemencecik geri çekti ama bir dürtü de bu yüzden. Bir göğüs anjini krizinden ölen yaşlı Fukura'nın eşi bu kara kız değil miydi acaba, bu gece de kızları bu yüzden mi çift yatırmışlardı? Şimşek gibi zihninden geçiverdi bu düşünce.

Bununla birlikte, pek de olacak şey değildi bu. Ev-

deki kadın akşamleyin ne demişti ona? Yaşlı Fukura can çekiştiği sırada, çırpınırken, yanındaki kızı boynundan göğsüne dek çürük içinde bırakmış; izler kayboluncaya dek kızı istirahate çekmişlerdi. Ayağının ucuyla Egushi bir kez daha kalın derili ayağın tabanına dokundu, siyah tenin üzerinde rastgele şuraya buraya değerek yukarıya doğru çıktı sonra.

Bu yüzden bir ürperti duydu: "Hayatın büyülü sırrını bana da ver, n'olur!" diyordu sanki. Kız battaniyeyi üzerinden attı, alttaki elektrikli battaniyeyi attı daha doğrusu. Bacağının birini çıkarıp uzattı. Kızı olduğu gibi buz misali soğuk hasırların üstüne itmek geçti ihtiyarın içinden, göğsünden karnına dek seyretti onu. Kulağını kızın yüreği üzerine koyup atışlarını dinledi. Tok ve sert bulacağını sanıyordu bunları, ama şaşırtacak kadar zayıf ve duygulandırıcı idiler. Üstelik düzensiz de değiller miydi biraz? İhtiyarın kulağının ağır işidişinden ileri gelen bir izlenimdi bu belki.

— Nezle olacaksın!

Egushi kızın üstünü örttü, battaniyenin kendinden yana olan bölümündeki elektriği kesti. Bir kadın yaşamındaki büyülü sırrın çok az şey olduğu yolunda bir duygu gelmişti içine. Kızın boğazını sıksan n'olurdu? Kırılgan bir şeydi bu. İhtiyar için bile kolay işti bunu yapmak. Kızın göğsüne koyduğu yanağını mendiliyle sildi. Kızın tenindeki nemlilik kendi tenine de geçmişti sanki. Yüreğinin atışları da kulağının içinde çınlıyordu. İhtiyar, elini kendi yüreğinin üstüne koydu. Belki kendisi yokladığı için olsa gerek, yüreği

daha güçlü atıyordu sanki.

Yaşlı Egushi sırtını kara kıza çevirip ince, zarif kızdan yana döndü. Kızın biçimli, güzel burnu Egushi'nin yakını görmeyen gözlerine daha zarif göründü. Eğik, ince uzun, güzel boynunun altından kolunu dolayarak onu kendisine çekmek güç iş değildi. Boynu esneklikle kımıldarken onun hareketini de tatlı bir koku izliyordu. Arkasındaki kara kızın yabanî, sert kokusuna karıştı bu koku. Yaşlı adam beyaz kıza sokuldu. Kızın soluğu hızlandı, kesikleşti. Onun uyanacağından korkamazdı bununla birlikte, bir süre böylece durdu.

— Bağışla beni, emi? Sen ki ömrümün son kadınısın...

Arkasında, kara kızın soluk soluğa imiş gibi bir hâli vardı. Elini uzatıp şöyle bir yokladı. Bulduğu nesne memeler gibi nemliydi.

— Sakin ol! Kışın dalgalarını dinle de sakin ol, dedi yüreğin atışlarını yavaşlatmaya çabalayarak.

— Narkoz verilmiş gibi bir hâli var bu kızın. Zehirli bir madde, ya da güçlü bir ilâç verdiler galiba ona. Niçin yapıyor bu işi? Para için değil mi?

Yaşlı adam kendini buna inandırmaya çalışıyordu ama bir şey kendisini çekingenliğe itiyordu. Birbirine benzer iki kadın yoktu, biliyordu bunu kuşkusuz, ama bu kız kendisine ömrü boyunca dinmez bir keder, onulmaz bir yara bırakacak bir şeye katlanmak yürekliliğini gösterecek kadar çılgın mıydı? Egushi gibi altmış yedi yaşında bir erkeğin, bütün kadınların birbirine benzer saymaya hakkı vardır. Bu kız ne "olur"

diyor, ne "olmaz" diyor; ne de herhangi bir tepki gösteriyordu üstelik. Bir ölüden tek farkı sıcak bir kanın, canlı bir soluğun vücudunda dolaşmasıydı. Ama hayır, bir ölüyle esaslı fark vardı onun arasında, şöyle ki, yarın sabah canlı olarak uyanacaktı. Bununla birlikte ne sevgi, ne utanç, ne korku vardı onda. Uyandıktan sonra içinde hınçla pişmanlıktan başka şey kalmayacaktı. Kızlığını bozan erkeğin kim olduğunu dahi bilemeyecekti. Bunun o ihtiyarlardan birisi olduğunu sanabilecekti ancak. Hatta randevucu kadına da söylemeyecekti bunu belki. İhtiyarlara özgü bu evin, yasaklarını Egushi çiğnese, kız her halde bunu gizli tutacağı için, ondan başka hiç kimse, hiçbir zaman bilemeyecekti bunu alt tarafı. İnce kızın teni Egushi'ye değiyordu. Kara kıza gelince, elektrikli battaniyenin kendinden yana olan bölümü şimdi sönüktü ya, soğuğu duymaya başlıyordu belki, çıplak vücudunu getirip ihtiyarın sırtına yapıştırmıştı çünkü. Bir bacağı ile beyaz kızın bacaklarını çekmeye kadar vardırmıştı işi. Durumu biraz gülünç bulan Egushi, bütün gücünü yitirdiğini hissediyordu. El yordamıyla baş ucundaki uyku ilâcını aldı. İki kızın arasına öyle sıkışmıştı ki, elini rahatça oynatamıyordu hatta. Avucunu açarak elini beyaz kızın alnına koydu, her zamanki beyaz komprimelere baktı.

— Bu gece almamayı denesem bunları? diye mırıldandı. Nisbeten etkili bir maddeydi bu muhakkak. Kısa zamanda uyutuveriyordu sizi. Egushi ilk kez bir kuşkuya kapıldı: Bu evin yaşlı müşterileri evdeki kadının öğütlerine uygun olarak hepsi de kuzu kuzu uyku

ilâçlarını yutuyorlar mıydı acaba? Bununla birlikte, içlerinde uyku ilâcını kullanmayıp uyumak istemeyenler varsa bunlar, yaşlılığın korkunçluğuna bir korkunçluk daha eklemiyorlar mıydı? Egushi henüz bu korkunç ihtiyarlar arasında yer almadığı yargısına vardı kendi bakımından. Bir kez daha ilâcı aldı onun için. Kızları uyuttukları ilâçtan kendisine de verilmesini istediğini anımsadı. Kadın: "Yaşlı baylar için tehlikelidir", diye karşılık vermişti. Egushi'nin ayak diremesi için yetmişti bu.

Bununla birlikte "tehlike", uykudayken ölmek miydi? Egushi kendi hâlinde yaşlı bir erkekten başka hiçbir şey değildi. Ama erkek olduğu içindir ki ara sıra yalnızlığın boşluğuna düştüğü, tek olmanın tiksintisine kapıldığı oluyordu yine de. Böyle bir ev, ölmek için en uygun yer olmaz mıydı acaba? Merak uyandırarak, alayları üzerine çekerek ölmek, ömrünü güzel bir tarzda bitirmek de olmaz mıydı? Kendisini tanıyanlar için şaşırtıcı bir şey olacaktı bu kuşkusuz. Ailesinin buna ne denli üzüleceğini bilmek güçtü ama, diyelim ki bu gece olduğu gibi, iki genç kadın arasında yatarken öldü, ömrünün geri kalanı için en çok dileyebileceği hoşnutluk olmaz mıydı bu? Evet ama, işler böyle olup bitmeyecekti. Onun ölüsü de yaşlı Fukura'nınki gibi külüstür bir kaplıca oteline götürülecek; çok fazla uyku ilâcı alarak kendini orada öldürdüğüne inandırılacaktı herkes. Ölümün nedenlerini anlatacak bir mektup ortada olmayacağı için herkes bunun, yaşlanmanın verdiği umutsuzluktan ileri geldiğini sanacak, iş de kapanıp gidecekti. Randevucu kadının

dudaklarında belirecek hafif gülümseyişi görür gibi oluyordu.

— Amma aptalça hayaller! Uğursuz nesnelerden söz etmeyelim hem.

Yaşlı Egushi güldü ama gülüşü şen değildi pek. Daha şimdiden, uyku ilâcı etkisini göstermeye başlamıştı biraz.

— Hadi gidip şu kadını uyandırayım da kızların ilâcından versin bana, diye mırıldandı. Bununla birlikte kadının bunu ona vereceği hiç sanılamazdı. Zaten kalkmak da hoşuna gitmiyordu pek, bunu yapmaya istekli değildi. Onun için sırt üstü yattı, her kolunu iki kızın boynuna doladı. Bunlardan biri esnek, yumuşak ve hoş kokuluydu; öteki ise sertti, nemliydi. Yaşlı adamın benliğinin ta içinde bir şeyler kaynıyor, her yanını kaplıyordu. Sağda solda al perdeye bakıyordu.

— Ah! dedi.

Kara kız da: "Ah, ah!" dedi, ona yanıt verir gibi. Elini Egushi'nin göğsüne dayadı. Bir yeri mi ağrıyordu? Egushi kolunu çekti, kara kıza sırtını döndü. Bu kolu beyaz kıza doğru uzattı, onun kalçasının çukurluğuna yerleştirdi. Sonra gözlerini yumdu.

"Ömrünün son kadını! Son kadın, hatta farzetsek bile"... diyordu içinden. "Ama sahi, benim ilk kadınım kimdi acaba?"... Bezginlik değil de bir çeşit büyüleniş vardı kafasının içinde.

İlk kadın: "Annemdi bu!" Şimşek hızıyla geçti bu düşünce zihninden. "Annemden başka hiç kimse olamaz bu!" Hiç beklemediği bu yanıt, açık seçik bir şey gibi saplanıvermişti kafasına. "Annem benim için

bir kadındı denebilir mi ki?" Altmış yedi yaşında, iki çıplak kız arasında yattığı sırada, göğsünün derinliğinden fışkırıvermişti birden bu gerçek üstelik. Saygısızlık mıydı bu? Yoksa hayranlık mı? Korkulu bir düşten kurtulmak ister gibi, yaşlı Egushi gözlerini açtı, göz kapaklarını birkaç kez kırpıştırdı. Beri yandan uyku ilâcı etkisini göstermeye başlamıştı bile ve Egushi bilincini belirli olarak bulamıyordu yeniden. Başına için için bir ağrı geldiğini sezer gibiydi. İçi yarı geçmiş olduğu hâlde annesinin hayalini kovmaya çalışıyordu. İçini çekti, avuçlarını sağdaki ve soldaki kızların memelerine koydu. Biri parlaktı, öbürü nemli. Yaşlı adam gözlerini yumdu.

Annesi, Egushi on yedi yaşındayken bir kış gecesi ölmüştü. Kendisiyle babası onun birer elini tutmuşlardı. Veremden ağır ağır eriyip giden hastanın kolları bir deri bir kemik kalmıştı ama, Egushi'nin eline öylesine sımsıkı yapışmıştı ki parmaklarını acıtıyordu. Kadının parmaklarının soğukluğu ise oğlunun omuzuna dek çıkıyordu. Hasta bakıcı kadın onun ayaklarını oğduktan sonra sessizce dışarıya çıkmıştı. Hekime telefon etmeye gitmiş olacaktı her halde.

Anne kesik kesik: "Yoshio! Yoshio!" diye seslenmişti. Egushi hemen anlamış, onun sık sık soluyan göğsünü hafifçe okşamıştı. Aynı anda bol bol kan kusmuştu annesi. Burnundan da kan gelmişti. Tıkanıyordu. Gazlı bezle ya da baş ucunda hazır duran havlu ile bütün kanı dindirme olanağı yoktu.

Babası: "Yeninle silsene Yoshio!" demişti. "Hemşiranım, hemşiranım, leğeni getirin, su da getirin!...

Evet, tamam! Bir yastık daha, bir gecelik, bir de çarşaf sonra!..."

Yaşlı Egushi: "İlk kadınım annemdi!" diye düşündüğü sırada aklına annesinin ölüm hâlindeki hayalinin gelişi tabiî bir şeydi.

"Ah!" Gizli odayı çevreleyen al kadifeyi kan renginde görüyordu. Gözlerini yumdu ama boşuna. Gözlerinin önünde bu silinmeyen, kızıl rengi görür gibi oluyordu hep. Uyku ilâcının etkisiyle başı da dönüyordu üstelik. İki avucu iki kızın körpe memeleri üzerindeydi sonra. Bilinciyle aklının direnci yarı yarıya uyuşmuştu, göz pınarlarında yaşların biriktiğini hisseder gibiydi.

Merakla: "Annemin benim ilk kadınım olduğu nasıl oldu da böyle bir yerde aklıma geldi?" diye soruyordu kendi kendine. Bununla birlikte, ilk kadının annesi olduğuna karar vermişti ya, ondan sonraki zevk arkadaşlarının anılarını hatırlayacak hâlde değildi artık. Alt tarafı, bu ada lâyık ilk kadını, kendi eşi olmuştu kuşkusuz. Mükemmeldi bu işte, ama üç kızını çoktan evlendirmiş olan yaşlı eşi, yalnız yatıyordu bu kış gecesinde. Yooo, hayır, yatmış olmamalıydı o henüz. Orada dalgaların bu gürültüsü kesinlikle yoktu, ama gecenin ayazı buradakine göre daha sertti belki. Avuçlarının içinde hissettiği iki memenin kendisi için ne olduğunu sorundu yaşlı adam. İçinden sıcak bir kan geçen, kendisi öldükten sonra da yaşamını sürdürecek olan bir şey. İyi ama, onun için neydi bunlar? Kalan gücünü toparlardı onları sıkmak için. Derin uykularına memelerinin de katıldığı kızlar, tepki

göstermediler. Egushi ölüm döşeğinde annesinin göğsünü okşadığı sırada onun pörsümüş memelerine de değmişti tabiî. Birer meme gibi hissetmemişti onları. Hiçbir şey anımsamıyordu bunlarla ilgili şimdi. Anımsadığı şey çocukluk günleriydi: Uykusunun arasında, genç annesinin memelerini araştırdı hep.

Yavaş yavaş uykuya dalıyormuş gibisine geliyordu, uyumak için daha rahat bir duruma geçmek üzere ellerini ,iki kızın göğsünden çekti. Kara kızın kokusu sert olduğu için ondan yana döndü. Kızın soluğu kısıktı ve yüzüne çarpıyordu. Dudakları aralıktı.

"Aaaa! Ne hoş şey bu çarpık çıkmış diş!" Yaşlı adam parmaklarıyla tutmaya çalıştı onu. Bir azı dişiydi bu ama küçüktü. Kızın soluğu yüzüne çarpmasaydı, bu dişin bulunduğu yeri öperdi belki. Bununla birlikte, bu sert soluk uyumasına engel olduğundan, döndü. Buna karşın yine hissediyordu kızın solunumunu, ama bu kez ensesinde. Horluyordu da. Solunumu gürültülüydü. Egushi başını yapabildiği kadar boynuna doğru içeriye aldı, alnını beyaz kızın yanağına yaklaştırdı. Kız yüzünü buruşturuyordu ama gülümser gibi bir hâli vardı. Nemli teni sırtına değdikçe sıkıyordu onu. Soğuktu, yapış yapıştı bu ten. Yaşlı adam uykuya daldı.

İki kız arasında sıkışıp kalmış olması uykusunu tedirgin ettiği için mi ne, kesin olan şu ki, peşpeşe korkulu düşler görmeye başladı. Hiçbir bağıntı yoktu aralarında ama hoş olmayan, sevişmeye değin düşlerdi bunlar. Derken en sonunda Egushi balayı yolculuğundan döndüğünde evi rüzgârda kımıldayan, kır-

mızı dalyaları andırır çiçeklere sanki gömülü gibi buluyordu. Bunun kendi evi olduğundan kuşkulandığı için, çekiniyordu.

Annesi ölmüş olmalıydı ama onu karşılamak için dışarıya çıkararak: "Ne o? Döndün mü? Ne diye dikilip duruyorsun orada? Yeni gelin sıkıldı mı yoksa?" diyordu.

— Anne nedir bu çiçekler?

Annesi aldırmadan: "Adam sen de!" diyordu. "Çabuk, girin içeriye hadi!"

— Peki! Ben de yanlış eve mi geldim diyordum kendi kendime. Aldanmamam gerekirdi ama bütün bu çiçeklerle...

Salonda genç karı kocayı ağırlamak için bir şölen sofrası hazırlanmıştı. Annesi genç gelinin kendisini selâmlamak için söylediği sözleri dinledikten sonra et suyunu ısıtmak için mutfağa dönmüştü. Izgara balık kokusu da duyuluyordu. Egushi koridora çıkmış, çiçekleri seyrediyordu. Genç karısı da peşinden gelmiş:

— Aman ne güzel çiçekler! diyordu.

Egushi: "Evet!" diyordu ama genç kadını korkutmamak için şunları eklemekten kaçınıyordu: "Böyle çiçekler yoktu evde"... Ötekilerden daha büyük bir çiçeğe baktığı sırada, taç yapraklarının birinden kızıl bir damla düştü.

— Aaaa!

Egushi gözlerini açtı. Başını salladı ama uyku ilâcı yüzünden sersemlemişti. Kara kızdan yana döndü, vücudu soğuktu. Yaşlı adam ürperdi. Kız soluk almıyordu artık. Elini onun yüreği üstüne koydu: Yüreği

de atmıyordu. Egushi bir sıçrayışta ayağa kalktı. Dizlerinin bağı gevşedi, düştü. Zangır zangır titreyerek bitişik odaya geçti. Çevresine bakındı, duvardaki oyuğun yanında zilin düğmesini gördü. Var gücünü parmağında toplayarak düğmeye uzun uzun bastı. Merdivende ayak sesleri duyuldu.

"Uyurken farkında olmadan kızı boğdum mu yoksa?" dedi içinden.

Yaşlı adam âdeta dört ayak üstü sürüne sürüne odaya döndü kızın boynuna bakmak için.

Randevucu kadın içeriye girerek: "Bir şey mi oldu?" dedi.

— Bu kız ölmüş! Egushi'nin çene kemikleri bitişemiyordu artık. Kadın hiç telâşlanmadan, gözlerini oğuşturarak:

— Ölmüş mü? Neden ölecekmiş? diye sordu.

— Ölmüş diyorum size. Soluk almıyor. Nabzı durmuş.

Bu kez kadının rengi attı, kara kızın baş ucunda diz çöktü.

— Ölmüş olmalı.

Kadın battaniyeyi açıp kızı inceledi.

— Kıza bir şey mi yaptınız yoksa?

— Hiçbir şey yapmadım ona.

— Ölmemiş. Korkmayın... dedi kadın, soğukkanlı ve aldırmaz görünmeye çalışarak.

— Ölmüş düpedüz. Bir hekim çağırın çabuk!

— ...

— Haaa, sahi, ne gibi bir ilâç verildi ona? Kimi bünyeler dayanmayabilir buna.

— Telâşlanmayın o kadar. Ne olursa olsun, kimse rahatsız etmeyecek sizi... Adınızı da kimseye söylemeyeceğiz zaten...

— Evet ama kız ölmüş.

— Sanmıyorum ölmüş olduğunu.

— Saat kaç?

— Dördü geçiyor.

Kadın çıplak kızı kucağına alıp doğruldu ama sendeledi.

— Durun yardım edeyim size.

— İstemez, aşağıda bir adam var...

— Ağır olsa gerek bu kız.

— Boşuna üzmeyin kendinizi. Gidip rahat rahat uyuyun. Bir başka kız daha kaldı size.

Bir başka kız daha kalmıştı ona! Kadının bunu söyleyiş tarzı kadar hiçbir şey yaşlı Egushi'nin böylesine gücüne gitmemişti ömründe. Ama doğrusu da buydu, bitişik odadaki yatakta beyaz kız kalmıştı ona.

— Hadi canım! Nasıl uyuyacağım ben?

Öfkeli bir sesle böyle demişti ama, korkaklıkla ürkeklik de vardı bu sözlerde. "Bu olanlardan sonra gidiyorum ben!"

— Vazgeçin canım. Buradan bu saatte giderseniz yersiz kuşkular uyandırmak gibi bir tehlikeyle karşılaşırsınız...

— İyi ama nasıl uyuyayım?

— Durun da bir ilâç getireyim size.

Kadın merdivenden inerken kara kızı sürüklermiş gibi bir gürültü çıkarıyordu. Yaşlı adam pamuklu kimonosunun içinde üşümeye başladığını hissetti.

Kadın beyaz bir komprimeyle yukarıya çıktı yine.

— Buyurun! İçin bunu lütfen, yarın sabaha dek de rahat rahat uyuyun!

— Öyle mi? Yaşlı adam bitişik odanın kapısını açtı. Demincek aceleyle üzerinden attığı yorganla battaniye, bıraktığı gibi duruyordu, beyaz kızın çıplak vücudu da göz kamaştırıcı güzelliğiyle serilmiş yatıyordu orada.

Egushi: "Oooo!" dedi, kızı seyretti.

Bir araba gürültüsü duyuldu, kara kızı götürüyordu her halde, sonra uzaklaştı. Onu da daha önce yaşlı Fukura'nın ölüsünü başlarından savdıkları o şüpheli otele mi götürmüşlerdi acaba?

SON